Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016 Ἀγάβου, Ρούφου, Φλέγοντος καὶ Ἀσυγκρίτου Ἀποστόλων, Ἰωάννου ἐν Κῷ Νεομάρτυρος, Κελεστίνου Πάπα Ρώμης | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2112

Ἡ πρόκλησις τῶν Σκοπίων

«Ἡ ἀναγνώριση τῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων ὡς Μακεδονίας συνιστᾶ βιασμό τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας» (Nicolas Hammond)

Τοῦ ***καθηγητοῦ Μιχ. Γ. Τρίτου,*** *Πρ. Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.*

Τά τελευταῖα χρόνια παρακολουθοῦμε μέ ἐθνική ἀγανάκτηση μία ἀνεπίτρεπτη προσπάθεια πλαστογραφήσεως τῆς ἱστορίας μας μέ τό σφετερισμό τοῦ ἱστορικοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας ἀπό ἕνα ἀρτιπαγές κράτος δύο περίπου ἑκατομμυρίων, ὅταν ὁλόκληρη Ἀγγλία καί πολύ περισσότερο Μεγάλη Βρεττανία καταπείθεται κατά τίς διαπραγματεύσεις εἰσόδου στήν ΕΟΚ γιά τήν ἀποδοχή ὡς ἐπίσημης ὀνομασίας, ἐθνωνυμίας, Ἡνωμένου Βασιλείου, ἐπειδή ἡ Γαλλία προέβαλε ἐνστάσεις λόγω τῆς Γαλλικῆς Βρετάνης[1]. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προκλητικῆς στάσεως τῶν Σκοπιανῶν εἶναι ἡ ἀναζωπύρωση τοῦ λεγόμενου Μακεδονικοῦ Ζητήματος, πού ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά σύγχρονα ἐθνικά μας προβλήματα.

Χρονολογικά τό Μακεδονικό Ζήτημα ἀνάγεται στόν 19ο αἰώνα. Ἀρχικά προέκυψε ἀπό τούς Ρώσους, ὅπως καίρια ἐπισημαίνει ὁ Γ. Ἰω.Ζολώτας[2]. Κατά τό πρότυπο τῶν παραδουνάβιων ἡγεμονιῶν, ἡ τσαρική Ρωσία ἐπί Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' Νικολάεβιτς (1818-1881) μετά τόν Κριμαϊκό πόλεμο (1856) στρέφεται στά Βαλκάνια καί ἰδίως πρός τοὺς σλαβοφώνους πληθυσμούς τῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἀπό τούς ὁποίους ἀποσπᾶ νέους, τούς ὁποίους μεταφέρει στή Ρωσία γιά ΄΄σπουδές΄΄, μέ διαφωτιστή τόν διαβόητο Παγαλίν, δάσκαλο τοῦ τσάρου καί κορυφαῖο τῆς πανσλαβιστικῆς ἰδέας[3]. Στή Ρωσία οἱ νεαροί σλαβόφωνοι κατ' ἐξοχήν «*ἐμάνθανον ὅτι τό ἔνδοξον σλαβικόν γένος τῶν Βουλγάρων, αὐτόχθον ἐν Μακεδονίᾳ καί Θράκῃ καί ἀπό τῶν σπλάγχνων τοῦ ὁποίου προῆλθον οἱ μέγιστοι ἄνδρες Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου καί Ἀριστοτέλης, καί ὑφ'οὗ κατῳκεῖτο ἀείποτε ἡ περίχωρος τοῦ Βυζαντίου καί ὅλα τά παράλια τοῦ Εὐξείνου, τῆς Προποντίδος καί τοῦ Αἰγαίου, παρηγκωνίσθη ἀναξίως ὑπό τῆς ἀπό νότου προελθούσης μυσαρᾶς φυλῆς τῶν Γραικῶν καί κατεπροδόθη…*»[4].

Οἱ Βούλγαροι προκειμένου νά ἐπιτύχουν τήν ἐθνική τους ἀποκατάσταση, πρόβαλαν ἐδαφικές διεκδικήσεις στή Μακεδονία. Σημαντικά βοήθησαν στίς διεκδικήσεις αὐτές, ἡ ἵδρυση τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας (1870) καί ἡ συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου[5] (1878), μέ τήν ὁποία ἡ βόρεια καί κεντρική Μακεδονία παραχωροῦνταν στή Βουλγαρία.

Στά τέλη τοῦ 19ου αἰ. ἔχουμε διεκδικήσεις στή Μακεδονία ἀπό τήν πλευρά τῆς Σερβίας, ἡ ὁποία ζητάει γιά τούς σλαβοφώνους[6] τῆς Μακεδονίας ἐκκλησιαστική καί ἐκπαιδευτική ἀνεξαρτησία, κατά τό πρότυπο τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας γιά τούς βλαχοφώνους.

Μετά τόν β' παγκόσμιο πόλεμο στήν προσπάθεια ἀναδιοργανώσεως τοῦ κράτους τῆς Γιουγκοσλαβίας σέ Ὁμοσπονδιακή Λαϊκή Δημο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μετά τούς δημοσιογραφικούς λιθοβολισμούς ἐτῶν δικαιώνεται ὁ Ἀγών τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου»

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΕΤΟΛΜΗΣΕ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ ΤΑΣ «ΝΕΑΣ ΧΩΡΑΣ»!

Ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ἀπό τοῦ ἔτους 2001 ἔχει ἐπισημάνει τήν ἀντικανονικότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος τῶν «Νέων Χωρῶν» καί τόν ἐξ αὐτῆς μέγιστον Ἐκκλησιαστικόν καί Ἐθνικόν κίνδυνον. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως πόσων Ἐθνῶν εἶναι Πρῶτος; Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν & Πάσης Ἑλλάδος σιωπᾷ μέ διάκρισιν καί ποιμαντικήν σύνεσιν, δέν ὁμιλεῖ, δέν ἀποκαλύπτει τά συμβάντα.

Τοῦ ***Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ἐ. Βολουδάκη***

Ἐγκυρότατες πληροφορίες πού περιῆλθαν εἰς γνῶσιν μου ἀπό κορυφαίους παράγοντες τῆς Πατρίδας μας ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος προέβη εἰς πρωτοφανῆ, ἀποτρόπαιον, ἀντιεκκλησιαστικὴν καὶ ἀντεθνικὴν ἐνέργειαν. Ἐκορύφωσε τίς ἐπιδιώξεις του διὰ ἐπικυριαρχίαν του ἐπί τῶν «Νέων Χωρῶν» (κακῶς, βεβαίως, ἀποκαλουμένων τοιουτοτρόπως, ἐφ' ὅσον πρόκειται περί τῶν Μητροπόλεων τῆς ἐνιαίας Πατρίδος μας, τῆς Ἠπείρου καί τῆς Βορείου Ἑλλάδος), **ζητώντας ἀπό τήν Κυβέρνηση τήν ἐπανυπαγωγή τῶν «Νέων Χωρῶν» εἰς τήν ἐκκλησιαστική διοικοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως!**

Ἡ ἐγκυροτάτη καί ἐξακριβωμένη αὐτή πληροφορία ἐρμηνεύει καί τήν πρό τῆς συγκλήσεως τῆς προσφάτου Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δημοσιευθεῖσα εἴδηση ὅτι ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος παρέδωσε πρός φύλαξιν εἰς τήν Κρύπτην τῆς Ἱ. Συνόδου ὀγκώδη ἀπόρρητον Φάκελλον, προφανῶς μέ ἔγγραφα, τά ὁποῖα σχετίζονται μέ αὐτήν τήν ὑπόθεση.

Ἡ ἐκκλησιαστική καί πνευματική στάση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας νά παραδώση τόν ἀπόρρητο Φάκελλον, τηρώντας ἀπόλυτη σιωπή, μή θέλοντας –προφανῶς– νά ἐκθέση τό Πατριαρχεῖο, τόν τιμᾶ ἰδιαιτέρως ἀλλά καί μᾶς δημιουργεῖ ἐπιπρόσθετες εὐθύνες, διότι πρέπει νά ἀντιδράσουμε ὡς Σῶμα Χριστοῦ καί νά ἀνιπαχθοῦμε σέ μιά ἐντελῶς ἀντικανονική ἀπαίτηση τοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ἀπαίτηση, ὄχι μόνο θά ἐκκοσμικεύση τίς Ἑλληνικές Μητροπόλεις μέ ἐκλογές Μητροπολιτῶν, ὅπως αὐτῶν πού ἔχει ἐκλέξει μέχρι σήμερα στήν Εὐρώπη καί ἀλλοῦ, μέ τά γνωστά οἰκτρά πνευματικά ἀποτελέσματα, ἀλλά κατακερματίζει καί ΣΥΡΡΙΚΝΩΝΕΙ τήν Πατρίδα μας, στά τμήματα πού ὅριζαν ἐδῶ καί χρόνια οἱ Τουρκικοί Χάρτες τῆς Ἑλλάδος, πού διδάσκονται στά Σχολεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως!

Ἡ ἐξέλιξη αὐτή ἦταν ἀναμενομένη καί προφανής, ὡστόσο μέχρι χθές ἐλοιδωρούμεθα οἱ γράφοντες, ὁσάκις ἐπισημαίναμε τούς ἐκκλησιαστικούς καί ἐθνικούς κινδύνους πού ἐγκυμονοῦσαν οἱ Πατριαρχικές κινήσεις πού προετοίμαζαν τήν ὑλοποίηση τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Φαναρίου.

Γράφω αὐτά σήμερα μέ ἰδιαίτερο πόνο, γιατί τό θέμα αὐτό τό ἐπεσήμανα πρῶτος καί μόνος, γράφοντας ἐπ' αὐτοῦ ἀπό τό 2001!

Συγκεκριμένα, στίς 27-7-2001, στό ἄρθρο μου στόν «Ο.Τ.» μέ τίτλο «**Ὁρατός ὁ κίνδυνος Βατικανοποιήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας**» ἔγραφα:

«Οἱ «κάποιες» περυσινές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ξένη πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» τῆς Κρήτης

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης, *Ὁμότιμος Καθηγητὴς Α.Π.Θ.*

Ἡ σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ποὺ προετοιμάζεται ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1920, φαίνεται ὅτι, ἐκτὸς ἀπροόπτου, θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016 στὴν Κρήτη, ἐνῶ ἀρχικὸς τόπος συγκλήσεως καὶ λειτουργίας της εἶχε ὁρισθῆ ἡ Κωνσταντινούπολη.

Ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προκαλεῖ χαρὰ εἰς ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους, διότι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ἡ Ἐκκλησία εἶχε περιπέσει σὲ συνοδικὴ ἀπραξία καὶ ἀργία, ἐννοεῖται ἐπὶ οἰκουμενικοῦ ἐπιπέδου, διότι τοπικὲς ἢ εὐρύτερες σύνοδοι δὲν ἔπαυσαν νὰ συγκαλοῦνται ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας. Ἡ σύγκληση, λοιπόν, μιᾶς νέας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἴτε μετὰ τὴν ἀναγνωρισμένη ἐπισήμως Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 787, εἴτε μετὰ τὶς θεωρούμενες δύο ἄλλες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, τὴν Η΄ ἐπὶ Μ. Φωτίου τοῦ 879 καὶ τὴν Θ΄ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τοῦ 1351, θὰ ἀποτελοῦσε πράγματι ἕνα σημαντικὸ ἱστορικὸ γεγονός, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἀπεδείκνυε τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὴν διοικητική της διάρθρωση σὲ πολλὲς αὐτοκέφαλες τοπικὲς ἐκκλησίες, ἐπὶ πλέον θὰ τὴν παρουσίαζε ὡς ἕνα ζωντανὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Περὶ ἐκλογῆς Ἱεραρχίας εἰς Ἰταλίαν

Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ Ο.Τ. (31.07.2015) εἶχε προταθῆ σχέδιον (τὸ ὁποῖον υἱοθέτησεν ὁ Σεβ. Πειραιῶς καὶ ὑπεστήριξεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς ἡμερίδος διὰ τὴν Μ. Σύνοδον) διὰ τὴν ὁριστικὴν διάλυσιν τοῦ Παπισμοῦ, συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ πλησιεστέρα ἐδαφικῶς πρὸς τὴν Ἰταλίαν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκαλεῖτο νὰ ἐκλέξῃ Ἱεραρχίαν καὶ Πατριάρχην Ρώμης. Εἰς τὴν πρότασιν αὐτήν, ἡ ὁποία σημειωτέον ἐδορύβησεν ἀντὶ νὰ εὐφράνῃ τὸν Σεβ. Ἰταλίας Γεννάδιον –διατὶ ἄραγε; (τὸ αἴνιγμα ἐλύθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅταν ὁ Σεβ. Ἰταλίας μαζὶ μὲ τὸν Πάπαν καὶ τὸν Ἀγγλικανὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μοχον συνευλόγησαν τοὺς παρευρισκομένους εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον)-, ἀπήντησεν ὁ Σεβ. Περγάμου κατὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν παρευρισκομένων Ἐπισκόπων εἰς τὸ Φανάρι τὴν 30ὴν Αὐγούστου 2016:

«Οὐδέποτε ἀπὸ τοῦ Σχίσματος μέχρι τοῦδε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προέβη εἰς ἐκλογὴν ἐπισκόπου Ρώμης εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Πάπα. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῆσῃ κενὴν καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, ἐὰν δὲν ἀνεγνώριζεν τὸν ἑκάστοτε πάπαν ὡς Ρώμης;»

Α) Ἀντικατάστασις

Ἡ ἀνταπάντησις ὄχι μόνον τοῦ Ο.Τ. ἀλλὰ καὶ ἄλλων σεβαστῶν προσώπων ἦτο ὅτι διὰ ἱστορικοὺς λόγους δὲν ἐγένετο τότε ἡ ἀντικατάστασις, ἀφ'

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Πανορθόδοξος ἐπισφράγισις τῆς παναιρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920

Γράφει ***ὁ κ. Νικόλαος Γ. Σαββόπουλος,*** *Θεολόγος*

Ἡ Σύναξη Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὴ Γενεύη (22-28 Ἰανουαρίου 2016) ἀπεκάλυψε τὸ φρόνημα σχεδὸν ὅλων τῶν Προκαθημένων καὶ τὸν «θρυμματισμένο φωτισμὸ τῆς Ἱερωσύνης» των, κατὰ τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή*.

Μὲ τὸ ἄρθρο 6 τοῦ κειμένου «Ἀπόφασις σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν χριστιανικὸ κόσμο» κατοχυρώνεται ἡ κακοδοξία περὶ «διηρημένης Ἐκκλησίας». Ἀναφέρει:

«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὕπαρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν…..».

Τὸ ἄρθρο 6 ταυτίζεται μὲ τὴν παναιρετικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως (ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ) ποὺ ἀναφέρει:

«Ἡ παραδοχὴ ἑνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν ὑπὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τῆς ἡμερίδος διὰ τὴν Μ. Σύνοδον

Χαιρετισμός Γέροντος Σάββα Λαυρεώτου

Μὲ τὴν χάρη τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ μας καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπευθύνουμε ὡς Ἁγιορεῖτες Μοναχοί, ταπεινὰ τὸ μικρὸν ἔνθερμον χαιρετισμό μας σ' αὐτὴ τὴ Ὁμολογιακὴ Ἡμερίδα. Εἶναι δὲ γιὰ μᾶς ἰδιαιτέρα ἡ τιμὴ νὰ συμμετέχουμε σ' αὐτὴ τὴ θεοφιλῆ σύναξη συναμιλλώμενοι εἰς τὸν καλὸν τοῦτον ἀγῶνα ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ τόσους σπουδαίους, γνωστοὺς ἀλλὰ καὶ ἀφανεῖς ἀγωνιστὲς πατέρες καὶ ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ δεκαετίες τώρα ἐν ἀπτοήτῳ φρονήματι καὶ στεντορείᾳ φωνῇ, παρὰ τὶς ὅποιες μεθοδεύσεις γιὰ τὴν σιωπή τους, διακηρύττουν ὅτι ἐμμένουν εὐλαβῶς καὶ ἀσπάζονται θυσιαστικῶς ἀπαραχάρακτη καὶ ἀνόθευτη ἕως κεραίας τὴν πατροπαράδοτη Ἀποστολικὴ Πίστη μας· κάτι εἰς τὸ ὁποῖο, γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, θὰ ἔπρεπε νὰ ἡγεῖται ἀναντίρρητα τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ προμαχώνας καὶ τὸ φρούριο τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐφόσον ἄλλωστε ἀνέκαθεν στὴ διαχρονία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ὁ Μοναχισμὸς πρωτοστατοῦσε στὴν καταπολέμηση τῶν θεοστυγῶν αἱρέσεων. Καὶ ἐμεῖς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἑξαετές μνημόσυνον τοῦ Ἱερομονάχου π. Μάρκου Μανώλη

Τό Σάββατον 16ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου μετά τήν θείαν Λειτουργίαν θά τελεσθῆ τό ἑξαετές μνημόσυνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου π. Μάρκου Μανώλη, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί πνευματικοῦ προϊσταμένου τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» καί τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

Μόρφωσις καὶ εὐσέβεια

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Κανένας δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητήσει τή μόρφωση σ' ἕνα κληρικό ἤ μοναχό τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀπαραίτητη καί βοηθάει πολύ στό ποιμαντικό ἔργο. Ἰδιαίτερα στήν ἐποχή μας, πού οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀρκετή κοσμική μόρφωση καί ἀπαιτοῦν ἀπό τούς κληρικούς νά ἔχουν τά ἀνάλογα προσόντα προκειμένου νά ἐργάζονται ἀποδοτικά καί νά μποροῦν νά ἀνταποκρίνονται στίς σύγχρονες ἀνάγκες. Ὡστόσο, μόνη της ἡ μόρφωση δέν φτάνει. Εἶναι βέβαια χρήσιμο μέσον, δέν εἶναι ὅμως αὐτή πού θά βοηθήσει τόν κληρικό νά ποιμάνει ἐπιτυχῶς τό λαό τοῦ Θεοῦ. Χρειάζεται νά συνοδεύεται καί ἀπό εὐσέβεια, ἱερό ζῆλο καί φόβο Θεοῦ. Δίχως αὐτά δέν μπορεῖ νά προκύψει σημαντικό ἔργο.

Στήν ἐποχή μας οἱ περισσότεροι κληρικοί ἔχουν μόρφωση. Ἔχουν φοιτήσει σέ ἐκκλησιαστικές καί θεολογικές σχολές. Ὑστεροῦν ὅμως στόν πνευματικό ἀγώνα. Δέν ἔχουν ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό κοσμικό φρόνημα, γι' αὐτό καί κινοῦνται ὡς ἐπαγγελματίες καί ὄχι ὡς λειτουργοί τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ ἀγιορείτης, ὅπως καί οἱ περισσότεροι γέροντες τῶν ἡμερῶν μας, δέν διέθετε μεγάλη μόρφωση οὔτε καί προγραμμάτιζε τίποτα. Καί ὅμως τό πνευματικό του ἔργο ὑπῆρξε μεγάλο μέ θαυμαστά ἀποτελέσματα. Τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι τῆς Παναγούδας εἶχε γίνει τό μεγάλο πνευματικό σχολεῖο, ὅπου φοίτησαν χιλιάδες ἄνθρωποι καί δέχτηκαν τήν εὐεργετική του ἐπίδραση. Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης σχολιάζει σχετικά: «Δέν διέθετε περγαμηνές κοσμικῆς παιδείας ὁ Ὅσιος Παΐσιος. Μόνον τό Δημοτικό Σχολεῖο εἶχε τελειώσει. Διέθετε ὅμως τό θεῖο φωτισμό καί μία φυσική χάρη, γοητεία καί ἁπλότητα, πρό παντός δέ πολλή ἀγάπη καί ἐσωτερικό δόσιμο πρός ὅσους τόν ἄκουγαν ἤ ζητοῦσαν τήν βοήθειά του. Πανεπιστημιακοί θεολόγοι μέ πολυχρόνιες σπουδές, ὅπως καί ἐπίσκοποι μορφωμένοι καί ἄλλοι ἐπιστήμονες, στόν Γέροντα Παΐσιο προστρέχαμε γιά συμβουλές καί πνευματική ἀνακούφιση» (περιοδικό «Θεοδρομία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2015, σελ. 186-187).

Ὁ πνευματικός ἀγώνας εἶναι ἀναγκαῖος γιά ὅλους τούς χριστιανούς. Κληρικοί, λαϊκοί καί μοναχοί πρέπει νά ἀγωνίζονται καί νά τηροῦν τίς ἐντολές. Νά ἀγωνίζονται πρωτίστως κατά τῶν παθῶν τους, νά μετανοοῦν γιά τίς ἁμαρτίες τους καί νά ἐκδηλώνουν ἔμπρακτη ἀγάπη πρός τούς ἀδελφούς. Οἱ κοσμικοί συνήθως δέχονται τήν ἀγάπη καί ἀρνοῦνται τόν πνευματικό ἀγώνα. Δραστηριοποιοῦνται σέ διάφορους συλλόγους καί ὀργανώσεις, γιά νά προσφέρουν στούς ἔχοντες ἀνάγκη, χωρίς ποτέ νά στρέψουν τό νοῦ τους στή δουλωμένη ἀπό τά πάθη καρδιά τους. Προβάλλουν τό ἔργο τους καί κρύβουν ἐπιμελῶς τήν ἀθλιότητά τους. Πολλές φορές ὑπεραγαποῦν τά ζῶα καί τή «μητέρα φύση», ἐνῶ γιά τούς ἀνθρώπους ἔχουν μειωμένο ἐνδιαφέρον. Προφανῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοί βρίσκονται μακριά ἀπό τήν ἀληθινή ἀγάπη πού διδάσκει τό Εὐαγγέλιο.

Ὁ μεγάλος ξεπεσμός

Τοῦ ***Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Νικολάου***

Μὲ τὴν ψήφιση τοῦ νόμου γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Βουλή, ἀνοίγει διάπλατα ἡ κερκόπορτα γιὰ τὴν ἀπώλεια ἀθανάτων ψυχῶν. Αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους πανηγυρίζουν, ὁ οὐρανὸς θρινεῖ γι' αὐτὸν τὸν ξεπεσμὸ τοῦ λογικοῦ δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, σαλπίζει ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, δεικνύων ἡμῖν τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῆς σωτηρίας λέγων: «Ἀδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας» Ρωμ. ιγ΄ 11-14. Ἂν ὑπακούσωμεν εἰς τὰς θείας γραφάς, τότε θὰ ἐπιτύχωμε εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς παρούσης ζωῆς καὶ θὰ ἀκούσωμε τὴν γλυκυτάτη φωνὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Ματθ. κε΄ 31). Ἂν ἀλλοίμονο παρακούσωμεν εἰς τὰ κελεύσματα τῶν θείων γραφῶν, τότε κλείομε μὲ τὴν θέλησή μας τὴν πόρτα τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ θὰ ἀκούσωμε τὸ «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ».

Ἀκούγοντας τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὸ λεξιλόγιο στὴν ψήφιση τοῦ ἀντιχρίστου παρὰ φύσιν νόμου,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑ

Τὴν 11ην Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀντίπα Ἐπισκόπου Περγάμου.

Οἱ ἄγνωστοι διωγμοὶ τοῦ π. Μάρκου Μανώλη

Τοῦ ***κ. Χρήστου Κ. Λιβανοῦ***

Ἀπὸ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ π. Μάρκου Μανώλη (6.8.1984). Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ Σεβ. Περγάμου ὡς λαϊκός.

3ον.-Τελευταῖον

Στὰ δύο προηγούμενα φύλλα τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» παρουσιάσαμε τὴν περιπέτεια καὶ τὸν διωγμό, ποὺ ὑπέστη ὁ π. Μᾶρκος Μανώλης, ἐξ αἰτίας τῆς διαμαρτυρίας του μέσα στὸ καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη τὸ ἔτος 1970 γιὰ τὴ μνημόνευση τοῦ οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Τὸ δημοσίευμα, ποὺ παρουσιάζομε σήμερα, περιγράφει νέο διωγμὸ τοῦ μακαριστοῦ κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος συνέβη 13 ἔτη ἀργότερα. Ἂς τὸν παρακολουθήσωμε.

«Ἀήθης διωγμός»

«Εἶναι γνωστὸς ὁ ἱεροδιάκονος Μᾶρκος Μανώλης, συνεργάτης τῆς Π.Ο.Ε. («Ὀρθοδόξου Τύπου»). Ἀσκητικός, εὐλαβής, ἐργατικός, ἀκάματος, ἰδιαιτέρως δὲ εὐαίσθητος καὶ ἀγωνιστικὸς εἰς ζητήματα Πίστεως.

»Ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ π. Μᾶρκος ἀνήκει ὡς ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη, θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῇ τοῦτον ὡς σέμνωμα καὶ καύχημα καὶ πολύτιμον συνεργάτην της. Ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον.

»Ἐπειδὴ ὁ π. Μᾶρκος ἀνήκει εἰς τὴν παράταξιν τῶν εὐσεβῶν κληρικῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου

Ἡ Θεολογία τοῦ πρωτείου καὶ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Ἰωάννου Καραλῆ***

2ον

Κατὰ συνέπεια οἱ ἐπίσκοποι ποὺ διάλεγαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ λαὸς ἦταν ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν τὸ πραγματικὸ πνεῦμα τῆς Θεολογίας καὶ βρισκόντουσαν ἢ στὴν κάθαρση ἢ στὸν φωτισμὸ ἢ στὴν Θέωση. Ἦταν οἱ γιατροὶ ποὺ εἶχαν θεραπευθε

Γεγονότα καὶ Σχόλια

«Τῶν ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Ἰωάννην τιμήσωμεν»

Η ΤΕΤΑΡΤΗ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη σὲ μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πνευματικὲς καὶ ἀσκητικὲς μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας μας, στὸν ἅγιο Ἰωάννη, συγγραφέα τοῦ περισπούδαστου βιβλίου τῆς «Κλίμακος». Ἔζησε τὸν 6ο αἰώνα καὶ ἀσκήτεψε στὴν ἁγιασμένη καὶ θεοβάδιστη ἔρημο τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖ ἀσκήθηκε, καθάρθηκε, ἁγίασε καὶ θεώθηκε. Τὴν ἐμπειρία του τὴν κατέγραψε στὸ βιβλίο του «Κλῖμαξ», ποὺ σημαίνει «σκάλα». Ὅπως, ἀνεβαίνοντας κάποιος μία κλίμακα, σκαλοπάτι – σκαλοπάτι καὶ φτάνει στὴν κορυφή, ἔτσι πρέπει νὰ ἀνεβαίνει ὁ κάθε Χριστιανὸς τὴν πνευματικὴ κλίμακα, υἱοθετώντας σταδιακὰ μία πρὸς μία τὶς ἀρετὲς καὶ ἀποβάλλοντας ἕνα - ἕνα τὰ πάθη του. Τὰ κεφάλαια τοῦ βιβλίου εἶναι ἱεραρχημένα, ὥστε ἡ κάθε ἀρετὴ νὰ εἶναι τὸ «σκαλοπάτι» νὰ κατακτήσουμε τὴν ἑπόμενη. Ἀρχίζει ἀπὸ τὶς ἁπλὲς καὶ διαδοχικὰ εἰσάγει τὸν ἀναγνώστη στὶς σύνθετες καὶ δύσκολες. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀποδεικνύεται ἕνας μεγάλος ἀνατόμος τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, σὲ μία ἐποχὴ ποὺ ἡ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας ἦταν ἄγνωστη ἔννοια. Χάρις στὴν θεοπτία του, μπόρεσε νὰ εἰσέλθει στὰ κατάβαθα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, κατανοώντας τοὺς τρόπους τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀποβολὴ τῶν παθῶν καὶ ἡ κατάκτηση τῶν ἀρετῶν εἶναι τρομακτικὰ δύσκολη ὑπόθεση γιὰ τὸν αἰχμαλωτισμένο στὴν ἁμαρτία ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο τὸ ἀφύσικο κακὸ ἔγινε «δευτέρα φύσις», σύμφωνα μὲ τὸν Μ. Βασίλειο. Ἡ «κλιμακωτὴ» ἀποβολὴ τοῦ κακοῦ καὶ ἡ υἱοθέτηση τοῦ καλοῦ εἶναι, κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη, ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη μέθοδος ἐπιτυχίας. Αὐτὴ τὴν ἱερὴ καὶ κατανυκτικὴ περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἂς ἐκμεταλλευτοῦμε τὸν πνευματικὸ πλοῦτο τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐν προκειμένῳ τὴν ἱερὰ «Κλίμακα» τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, γιὰ νὰ δυνηθοῦμε νὰ ἀνεβοῦμε καὶ ἐμεῖς τὴ δική μας «κλίμακα», ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα σκαλοπάτια!

Νέος, ἐξ Ἰσπανίας, οὐνίτης «ἐπίσκοπος» εἰς τὰς Ἀθήνας!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ ὁ «ἀλάθητος» καὶ τὸ τσοῦρμο τῶν φραγκοπαπάδων του κάνουν «ἐπίθεση ἀδελφικῆς φιλίας» πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία μας, δὲν παραλείπουν νὰ προωθοῦν ταυτόχρονα, ἀμείωτα καὶ ἀπροκάλυπτα τὸ διαβρωτικό τους ἔργο, μὲ ἀπώτερο στόχο τὴν «ἕνωση» τῆς «ἐλλειμματικῆς» μας Ἐκκλησίας μὲ τὴν «καθολικὴ ἐκκλησία». Νὰ ἀκριβολογοῦμε: τὴν ὑποταγή της στὸν πάπα! Μία ἀπὸ τὶς κυριότερες, ἀλλὰ καὶ δαιμονικότερες μεθόδους τους εἶναι ἡ προβατόσχημη Οὐνία, ἡ διὰ τῆς ἐξαπατήσεως ὑποταγὴ στὸν πάπα ἀφελῶν καὶ χλιαρῶν Ὀρθοδόξων! Τί κι ἂν διαμαρτύρονται οἱ Ὀρθόδοξοι γιὰ τὴν προώθηση τῆς Οὐνίας ὡς «μοντέλο ἕνωσης τῶν ἐκκλησιῶν», τὸ Βατικανὸ συνεχίζει ἀκάθεκτο στὴν προσφιλῆ του τακτική! Πρόσφατο γεγονὸς ἡ τοποθέτηση ἱσπανοῦ οὐνίτη «ἐπισκόπου» στὴν Ἀθήνα, στὴ θέση τοῦ συνταξιοδοτούμενου ὡς τώρα «ἐπισκόπου» Δ. Σαλλάχα! Τὸ ἐκκλησιαστικὸ εἰδησεογραφικὸ ἱστολόγιο Ρομφαία χαρακτήρισε ὡς «ἀκόμη ἕνα..."χαστούκι" ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐκλογὴ καὶ τὴν ἐπικείμενη ἐνθρόνιση στὴν Ἀθήνα νέου Ἀποστολικοῦ Ἐξάρχου καὶ μάλιστα Ἰσπανοῦ Ἐπισκόπου Καθολικοῦ καὶ Λατίνου γιὰ τοὺς ὀλιγάριθμους Οὐνίτες»! Τὸ Γραφεῖο ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς τόνισε πὼς «ἡ ἐγκατάσταση τοῦ Ἰσπανοῦ οὐνίτη στὴν "ἑλληνόρυθμη ἐκκλησία" τῆς Ἑλλάδος ἔρχεται σὲ μία κρίσιμη συγκυρία γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μας, ὅπου προετοιμάζεται ἡ "Ἁγία καὶ Μεγάλη Συνοδος" τὴν Πεντηκοστὴ τοῦ 2016. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ θέμα τῆς Οὐνίας καὶ ἡ ἐπίσημη συνοδικὴ καταδίκη της δὲν ὑπάρχει στὴ θεματολογία τῆς μελλούσης νὰ συνέλθει, Συνόδου, δὲν εἶναι τυχαῖο καὶ προκαλεῖ βαθύτατη θλίψη στὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ»! Ἐπισημαίνουμε ἀπὸ τὴν πλευρά μας τὴν ἐγκληματικὴ ἀνοχὴ τῶν «δικῶν» μας, διότι οἱ ἀδίστακτοι παπικοὶ κάνουν τὴ δουλειά τους!

Νεολαία κόμματος ἀπαιτεῖ νομιμοποίησιν τῆς αἱμομιξίας καὶ νεκροφιλίας!

Η ΕΥΡΩΠΗ εἶναι ἕνα νεκρὸ καὶ τυμπανιαῖο πτῶμα! Ὁ ἠθικὸς ξεπεσμός της δὲν ἔχει προηγούμενο στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία! Ἀπαιτεῖ τὴ θεσμοθέτηση καὶ τῶν πλέον αἴσχιστων ἁμαρτιῶν! Πρόσφατο παράδειγμα ἡ ἀπαίτηση τῆς νεολαίας τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων τῆς Σουηδίας, (τῆς ἀντίστοιχης «δικῆς» μας Νέας Δημοκρατίας), τὴν νομιμοποίηση τῆς αἱμομιξίας καὶ νεκροφιλίας! «Ἡ πρόεδρος τῆς Νεολαίας τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ζητεῖ νομιμοποίηση τῆς αἱμομιξίας καὶ τῆς νεκροφιλίας! Ὅσοι παρακολούθησαν τὸ Συνέδριο τῆς Νεολαίας τῶν Φιλελευθέρων στὴ Σουηδία τὸ περασμένο Σαββατοκύριακο ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ὅταν ἄκουσαν τὴν πρόταση ποὺ κατατέθηκε ἐπισήμως νὰ νομιμοποιηθοῦν αὐτὲς οἱ δύο μορφὲς σεξουαλικῆς ἐπαφῆς ποὺ θεωροῦνται, ἂν μὴ τί ἄλλο, "μὴ φυσιολογικές" καὶ βέβαια εἶναι ἀπολύτως παράνομες. Συγκεκριμένα, ζητήθηκε ἀδέλφια ποὺ εἶναι ἄνω τῶν 15 ἐτῶν νὰ μποροῦν νὰ προβοῦν σὲ συναινετικὲς σεξουαλικὲς πράξεις καὶ νὰ ἐπιτρέπεται σὲ ἑνήλικες νὰ κάνουν σὲξ μὲ πτώματα, τὰ ὁποῖα, ὅμως, θὰ πρέπει νὰ ἀνήκουν σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἐν ζωῇ ἄφησαν γραπτὴ ἄδεια ὅτι μετὰ θάνατον δὲν ἔχουν πρόβλημα νὰ συνουσιαστεῖ κανεὶς μαζί τους!»! Δεῖτε καὶ τὸ σκεπτικό: «Γενικά, δὲν μᾶς ἀρέσουν οἱ ἠθικοὶ κανόνες καὶ αὐτὴ ἡ νομοθεσία ποὺ ὑπάρχει τώρα δὲν προστατεύει κανένα. Εἴμαστε νεολαία καὶ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καθήκοντά μας νὰ σκεφτόμαστε λίγο παραπέρα» (Ἰστ. dimokratianews)! Δὲν βρίσκουμε τὰ κατάλληλα λόγια νὰ σχολιάσουμε αὐτὴ τὴν φρικώδη εἴδηση! Τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα ὡχριοῦν μπροστὰ στὴ σημερινὴ τυμπανιαία καὶ δυσώδη Εὐρώπη!

Ἰδοὺ καὶ οἱ «Ἐκκλησίες τοῦ γέλιου»!

ΥΠΑΡΧΟΥΝ καὶ τέτοιες! Ὀνομάζονται «ἐκκλησίες τοῦ γέλιου», οἱ ὁποῖες ὑπόσχονται «σωτηρία» μέσῳ τῶν «κακαρισμάτων»! Πρόκειται γιὰ «χριστιανικὲς ἐκκλησίες» οἱ ὁποῖες ἐφαρμόζουν … βουδιστικὲς πρακτικές! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἴδηση: «Ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴν σωτηρία εἶναι ἡ ἄρνηση τοῦ ψεύτικου κόσμου καὶ ἡ πρακτικὴ βοήθεια πρὸς στὸν συνάνθρωπο. Σήμερα στερούμαστε, δυστυχῶς, τέτοιων πολιτικῶν καὶ ἔχουμε πληθωρισμὸ ἰδιοτελῶν πολιτικῶν, σπιθαμιαίας ἐμβέλειας, ἀνεπίτρεπτης ἀναξιότητας καὶ ἀκραίου ἀμοραλισμοῦ! Δεῖτε ἕνα μικρὸ δεῖγμα, ἀπὸ δηλώσεις δημάρχου γιὰ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα: «"Ἔχουμε ἕνα Μητροπολίτη, λίγο ἀκραίων ἀντιλήψεων. Ἐμένα μὲ ἐνοχλεῖ ὅταν πάω νὰ ἀκούσω τὴ δοξολογία νὰ ἀκούω τὸν ἐθνικὸ ὕμνο. Ἂν δὲν ξεχωρίσει ἡ πολιτικὴ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία πάντα θὰ ἔχουμε ἕνα Ἄνθιμο νὰ μᾶς δημιουργεῖ προβλήματα. Ὁ Μητροπολίτης Σεραφεὶμ εἶναι γιὰ ξύλο! Τί νὰ τὸν κάνεις; Νὰ τοῦ πεῖς μὴ τὰ λές»; Αὐτὴ ἡ δήλωσε ἀνήκει στὸν δήμαρχο Θεσσαλονίκης, Γιάννη Μπουτάρη. Τὰ σχόλια δικά σας!») (Τομέας ἐνημέρωσης prisonplanet.gr)! Δύο παρατηρήσεις δικές μας: ὁ κ. Μπουτάρης τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο δὲν θέλει νὰ τὸν ἀκούει καὶ ἐκτὸς ἐκκλησίας! Ἐπίσης, ὁ ξυλοδαρμὸς εἶναι «παλιὰ τέχνη κόσκινο» τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τοὺς ἀντιφρονοῦντες! Μὲ τέτοιους πολιτικοὺς πῶς νὰ μὴ «πιάναμε πάτο» ὡς Ἔθνος!

Λόγος οἰκοδομῆς καὶ στηρίξεως εἰς τὴν πνευματικὴν μας πορείαν

ΔΙΑΝΥΣΑΜΕ τὸ μισὸ περίπου τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἔχουμε τὴν ἀνάγκη πνευματικῆς στηρίξεως στὸν προσωπικό μας ἀγώνα. Ἡ καλλίτερη στήριξη εἶναι ὁ πατερικὸς λόγος. Γι' αὐτὸ παραθέτουμε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, νὰ πάρουμε δύναμη καὶ κουράγιο: «Γνωρίζοντας αὐτὰ καὶ φέροντας στὴ μνήμη μας τὴ φοβερὴ ἡμέρα καὶ σκεπτόμενοι τὸ πῦρ ἐκεῖνο καὶ τὰ φοβερὰ κολαστήρια, ἂς ἐπιστρέψωμε ἀπὸ τὸ πλανεμένο δρόμο μας. Γιατί θὰ ἔρθει ὥρα ποὺ θὰ διαλυθεῖ τὸ θέατρο τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς τῆς ζωῆς νὰ κάνει κανεὶς κάτι, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ στεφανωθεῖ μετὰ τὴ διάλυση τοῦ θεάτρου. Αὐτὸς εἶναι ὁ καιρὸς μετανοίας, ἐνῷ ἐκεῖνος κρίσεως· αὐτὸς εἶναι ὁ καιρὸς τῶν ἀγώνων, ἐνῷ ἐκεῖνος τῶν στεφάνων· αὐτὸς εἶναι ὁ καιρὸς τοῦ κόπου, ἐνῷ ἐκεῖνος τῆς ἀνέσεως· αὐτὸς ὁ καιρὸς τῶν καμάτων, ἐνῷ ἐκεῖνος τῆς ἀνταποδόσεως. Συνέλθετε, παρακαλῶ, ἀφυπνισθεῖτε καὶ ἂς ἀκούσουμε μὲ προθυμία τὰ λεγόμενα. Ζήσαμε γιὰ τὴ σάρκα, ἂς ζήσουμε καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα· ζήσαμε γιὰ τὶς ἡδονές, ἂς ζήσομε καὶ γιὰ τὶς ἀρετές· ζήσαμε μὲ ἀδιαφορία, ἂς ζήσομε καὶ μὲ μετάνοια. Γιατί ὑπερηφανεύεται τὸ χῶμα καὶ ἡ στάχτη; (Ἐκκλ. 10, 9).Τί φουσκώνεις ἀπὸ ἀλαζονεία, ἄνθρωπε; γιατί μεγαλοφρονεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό σου; τί ἐλπίζεις ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ κόσμου καὶ τὸν πλοῦτο;»! Ἂς ἀφυπνιστοῦμε καὶ ἂς συνεχίσουμε τὴν ἀγωνιστική μας πορεία. Ὁ Θεὸς μᾶς περιμένει!

Θαρραλέα ὁμολογία Ἐπισκόπου μας!

ΜΕΣΑ στὴν οἰκουμενιστικὴ λαίλαπα, ὑπάρχουν εὐτυχῶς καὶ οἱ Ἐπισκοποί μας, οἱ ὁποῖοι «φυλᾶνε Θερμοπύλες» καὶ στέκονται στὸ ὕψος τῆς ὑψηλῆς τους ἀποστολῆς, Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς (δυστυχῶς τοὺς λίγους) εἶναι καὶ ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Γόρτυνος κ. Ἰερεμίας. Δεῖτε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ μία πρόσφατη ὁμοιογιακή του ἐγκύκλιο: «Κάποια προδοσία τῆς πίστης ἑτοιμάζεται μυστικὰ καὶ ὑπόκωφα. Τὸ λέγουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι αὐτὸ ἅγιοι καὶ μορφωμένοι πατέρες. Ἡ πίστη μας εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστη, αὐτὴ ποὺ ἔβγαλε καὶ βγάζει θαυματουργοὺς ἁγίους καὶ μεγάλους θεολόγους Πατέρες. Οἱ παπικοί, ποὺ παλαιὰ ἦταν ὀρθόδοξοι, ἔπεσαν σὲ αἱρέσεις, ποὺ δὲν τὶς ἀρνοῦνται μὲ τίποτα καὶ γι' αὐτὸ κόπηκαν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Δὲν εἶναι τώρα αὐτοὶ οἱ παπικοὶ Ἐκκλησία, ἀφοῦ μ' αὐτοὺς δὲν μποροῦμε νὰ τελέσουμε τὴν Θεία Λειτουργία. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν μερικοί, καὶ ὁ Πατριάρχης μας ἀκόμη, ποὺ τοὺς ὀνομάζει "ἀδελφὴ Ἐκκλησία". Ἔτσι δημιουργεῖται μπέρδεμα, ἐκκλησιολογικὸ μπέρδεμα στοὺς χριστιανοὺς μας. Γιατί οἱ αἱρετικοὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσουν Ἐκκλησία»! Ὅσο ἀκούγονται τέτοιες ὁμολογιακὲς φωνὲς μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε! Εὐχαριστοῦμε Σεβασμιώτατε!

Μεγάλη ἡμερίς διὰ τὴν μέλλουσαν Σύνοδον

ΜΕΓΑΛΗΣ σημασίας γεγονὸς πραγματοποιήθηκε στὶς 23 Μαρτίου στὸν Πειραιά. Πρόκειται γιὰ τὴν θεολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ Ἡμερίδα μὲ τίτλο: «ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ Μεγάλη προετοιμασία χωρὶς προσδοκίες», τὴν ὁποία ὀργάνωσαν οἱ Ἱερὲς Μητροπόλεις Κυθήρων, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Γλυφάδας καὶ Πειραιῶς. Οἱ εἰσηγητές, εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, παρουσίασαν καὶ ἀνέλυσαν ἐνδελεχῶς τὰ προβλήματα καὶ τὰ «αἰχμηρὰ ἀγκάθια», γύρω ἀπὸ τὴν θεματολογία καὶ τὴν λειτουργία τῆς μελλούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, πρόκειται νὰ συγκληθεῖ στὴν Κρήτη ἀπὸ 18 ἕως 27 τρέχοντος Ἰουνίου καὶ ἡ ὁποία ἔχει πληρώσει μὲ ἀνησυχία τὸν πιστὸ ὀρθόδοξο λαό. Καταδείχτηκε μὲ τὸν πλέον σαφῆ τρόπο ἡ πρόθεση τῶν οἰκουμενιστῶν νὰ δώσουν ἐκκλησιαστικὴ ὑπόσταση στὸν αἱρετικὸ παπισμό, προτεσταντισμό, ἀγγλικανισμὸ καὶ μονοφυσιτισμό. Νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὴν Ἁγία μας Ὀρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία τὴν ἰδιότητα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὑποβιβάζοντάς την σὲ «κλάδο» τῆς «ἀόρατης ἐκκλησίας» τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Νὰ σβήσουν ἀπὸ τὴν ὁρολογία τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν ἔννοια τῆς αἱρέσεως, ἀντικαθιστώντας την μὲ τὴν ἔννοια τῆς «ἐκκλησίας» ἢ ὁμολογίας, ἡ ὁποία ἁπλὰ «δὲν βρίσκεται σὲ κοινωνία μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία». Μὲ ἕνα λόγο: νὰ «στρώσουν τὸ χαλὶ» τῆς «ἕνωσης τῶν ἐκκλησιῶν», δηλαδὴ τῆς συγκόλλησης τῶν αἱρέσεων μὲ τὴν Ἐκκλησία! Πιστεύουμε ὅτι πῆραν τὸ μήνυμα οἱ ἰθύνοντες τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ ἐλπίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς νὰ ἀλλάξουν πορεία, γιὰ τὴν σύγκληση μιᾶς ὄντως Ἁγίας Συνόδου. Ἀξίζουν δὲ μύριοι ἔπαινοι σὲ ὅσους συνέβαλλαν γιὰ τὴν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς κρίσιμης καὶ ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα Ἡμερίδας!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ

ΣΤΙΣ 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ναυκλήρου. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης εὑρισκόμενος στὴν Κῶ, δέν γνωρίζουμε μέ ποιά ἀφορμή οἱ Τοῦρκοι τόν ἔφεραν ἔξω φρενῶν, τόν ἔκαναν μωαμεθανό καί τόν περιέτμησαν. Μετά ὅμως ἀπό λίγες ἡμέρες ἦλθε στά συγκαλά του καί βλέποντας τόν ἑαυτό του νά ἔχῃ περιτμηθῆ καί νά φοράη σαρίκι μετανόησε καί ἀφοῦ ἔκλαψε γιά τήν ἁμαρτία του προσευχόταν πρός τόν Θεό νά τόν συγχωρέση γιά τό ἀκούσιο ὀλίσθημά του. Βλέποντας ὅμως οἱ Ἀγαρηνοί ὅτι ζοῦσε πάλι χριστιανικά τόν ἔπιασαν καί ἀφοῦ τόν ἔδειραν ἀνελέητα τόν φυλάκισαν. Μετά ὅμως ἀπό λίγες ἡμέρες προσπάθησαν μέ διαφόρους τρόπους νά τόν μεταστρέψουν· ὁ ἅγιος ὅμως Ἰωάννης ἔμενε σταθερός στήν πίστη του καί ὁμολογοῦσε μέ μεγάλη παρρησία τήν ἀγάπη του πρός τόν Χριστό μας ὡς Θεό ἀληθινό καί ὅτι ἡ θρησκεία τους εἶναι ψεύτικη. Τότε Τοῦρκοι τόν ὑπέβαλαν σέ φοβερά βασανιστήρια καί κατόπιν τόν ὁδήγησαν στόν κριτή, ὅπου καί ἐκεῖ ὁμολόγησε μέ πολύ θάρρος τήν πίστη του. Καί ἀφοῦ τόν ξανακτύπησαν ἀπάνθρωπα καί εἶδαν ὅτι δέν πείθεται ἄναψαν μία τεράστια φωτιά, ὅπου τόν ἔκαψαν. Καί ἔτσι ὁ ἀοίδιμος Ἰωάννης θυσιάσθηκε γιά τόν Κύριο ὡς ἀρνίο ἄμωμο καί ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου τήν Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου τοῦ 1669 στήν Κῶ.

Ἡ Θεολογία τοῦ πρωτείου καὶ ἡ Πανορθόδοξος...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὴν ἐποχὴ τοῦ 14 αἰῶνος. Ὅταν ἱδρύθηκε ὁ οἰκουμενισμός, ἔγινε προσπάθεια νὰ ξεπερασθοῦν αὐτὲς οἱ διαφορές. Τίνι τρόπο; Μὲ τὸ νὰ μὴ μιλᾶμε γι' αὐτές. Καλύτερα νὰ ὑπάρξει μία προσέγγιση προσωπικὴ μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ πάπα τῆς Ρώμης, μία φιλικὴ προσέγγιση τῶν θεολόγων. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μπορέσουν οἱ δύο ἐκκλησίες νὰ ξεπεράσουν τὶς διαφορές. Ὀνόμασαν αὐτὴν τὴν προσέγγιση διάλογο τῆς ἀγάπης. Καλύτερα νὰ μιλήσουμε γιὰ ἀγάπη παρὰ γιὰ θεολογία. Ἡ ἀγάπη χωρίστηκε ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ μετατράπηκε σὲ μία προσωπικὴ σχέση ἑτεροτήτων ποὺ τὸ καθένα εἶχε τὸν δικό του τρόπο προσέγγισης τῆς ἀλήθειας. Κατὰ συνέπεια μᾶς εἶπαν ὅτι ἡ ἀγάπη ἑνώνει, ἐνῷ ἡ θεολογία χωρίζει. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν διάλογο τῆς ἀγάπης ἔπεσε καὶ τὸν πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα καὶ μετά. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ ρηθὲν τοῦ Ἀθηναγόρα ποὺ τὸ ἐπαναλμβάνουν οἱ καθολικοὶ σὰν νὰ ἐπρόκειτο σὰν ἕνα ρηθὲν μεγάλου γέροντος: "οἱ θεολόγοι διαίρεσαν τὴν ἐκκλησία καὶ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ βροῦν τὸν δρόμο τῆς ἑνότητος. Ἀλλὰ ἂν ἐμεῖς τὸν βροῦμε θὰ τοὺς ἀναγκάσουμε νὰ συγκλίνουν. Θὰ τοὺς κλείσουμε σ' ἕνα ἀπομονωμένο νησὶ μὲ λίγα τρόφιμα καὶ θὰ τοὺς ποῦμε. Ἔχετε μόνο τρόφιμα γιὰ μία ἑβδομάδα. Κάντε τὴν ἕνωση διαφορετικὰ θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὴν πεῖνα. Θ' ἀναγκασθοῦν νὰ ὑπογράψουν".

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκηνικὸ ἀσάφειας, ἀναπάντεχα γιὰ τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς ἐμφανίστηκε στὸ προσκήνιο, ἕνας ὀρθόδοξος "θεολόγος", γιὰ νὰ τοὺς δώσει μία μεγάλη χεῖρα βοηθείας. Ὁ Ἰωάννης Περγάμου Ζηζιούλας. Ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ ἐκφράζει τὶς ἀπόψεις τους, ἀντιγράφοντας στὴν ἐκκλησιολογία τὸν κ Delyback . Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτὸ μετέφερε αὐτὴν τὴν ἐκκλησιολογία καὶ στὸ θεολογικὸ ἐπίπεδο καὶ ἰδιαίτερα στὶς ἐνδοτριαδικὲς σχέσεις μεταξὺ Πατρός, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, παίρνοντας ἀπὸ τὸν Αὐγουστῖνο καὶ καταργώντας τοὺς Πατέρες, τὶς προηγούμενες οἰκουμενικὲς συνόδους. Δύο Πατέρες τοῦ δημιούργησαν ἕνα μεγάλο πρόβλημα καὶ προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἐντελῶς. Ὁ Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς στὴν χριστολογία του καὶ ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς στὴν ἐκκλησιολογία του. Φυσικὸ λοιπόν, γιὰ τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς νὰ ἀναδειχθεῖ σὰν τὸν μεγαλύτερο ὀρθόδοξο θεολόγο ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τὰ βιβλία του νὰ κυκλοφορήσουν στὴν δύση πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θεολόγο.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τὴν θεολογία καὶ ἐκκλησιολογία τοῦ πρωτείου τοῦ Περγάμου: Φαντάζεται ὅτι κάθε λογικὴ φύση διέπεται ἀπὸ ἀναγκαιότητα καὶ στερεῖται ἐλευθερίας. Σύμφωνα μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ ἡ φύση θεωρεῖται ὅτι ἀναγκάζει τὸν καθένα νὰ εἶναι ἔτσι ὅπως αὐτὴ θέλει, ἐπειδὴ κινεῖται ὑπὸ τὴν ἐπίρροια ὁρισμένων δυνάμεων ἢ φυσικῶν νόμων ποὺ τὴν ὑποχρεώνουν νὰ συμπεριφέρεται πάντοτε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Γιὰ νὰ ξεπεράσει τὴν μηχανιστικὴ αὐτὴ ἄποψη, ὁ Περγάμου εἰσηγήθηκε μία καινούργια ἰδέα, μία ὀντολογία ποὺ ἀναφέρεται στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ἑτερότητα, θεωρούμενα σὰν ἀποκλειστικὲς πηγὲς ἐλευθερίας, ἐντελῶς ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὴν κοινὴ φύση. Μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ ἡ φύση στερεῖται ἐλευθερίας, κινεῖται ἐντελῶς μηχανικὰ καὶ ἀναγκαστικὰ καὶ ἡ ἐλευθερία ἀνήκει στὸ πρόσωπο, ("τὸ μόνο ἀληθινὸ ποὺ ὑπάρχει καὶ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ξεπεράσει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς φύσεως) ποὺ καὶ αὐτὸ βέβαια ὑπόκειται στὸν ἐξαναγκασμὸ ἀπὸ τὴν μηχανικὴ κίνηση τῆς φύσεως. Εἶναι σὰν νὰ νομίζει ἕνας ποδηλάτης ὅτι ἡ ἰσοροπία, τὴν ὁποία ἐπιτυγχάνει κινούμενος πάνω στὸ ποδήλατό του εἶναι ἀποκλειστικὸ ἐπίτευγμα τῶν ποδιῶν του καὶ δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνει μὲ τὴν μηχανικὴ δομὴ τοῦ ποδηλάτου του. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα τὸ ποδήλατο εἶναι φτιαγμένο μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἐπιτρέπει στὸν κάθε ποδηλάτη νὰ ἐπιτύχει ἰσοροπία κατὰ τὸ τρέξιμο. Μία μικρὴ βλάβη στὸν μηχανισμὸ τοῦ ποδηλάτου καθιστᾶ τὴν ἰσοροπία ἀδύνατη. Αὐτὸ σημαίνει σὲ τελευταία ἀνάλυση ὅτι ἔγκειται στὴν φύση τοῦ ποδηλάτου τὸ νὰ διατηρεῖ τὴν ἰσοροπία τοῦ ποδηλάτη.

Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν πτωτικὴ νοοτροπία σκέψεως τὸ πρόσωπο φαίνεται σὰν νὰ ἔχει μεγάλο πρόβλημα μὲ τὴν δῆθεν μηχανικὴ κίνηση τῆς φύσεως καὶ ἐπειδὴ ὅσοι ἀντιλαμβάνονται ἔτσι τὰ πράγματα νομίζουν ὅτι τὰ πρόσωπα δὲν κινοῦνται μηχανικά, ἀλλὰ διαθέτει τὸ καθένα τους δική του ἐλευθερία. Ἔτσι τὸ πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ λυθεῖ ἀπὸ τέτοιους στοχαστὲς σήμερα εἶναι πῶς θὰ ἀπαλλαγεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν δῆθεν ἐσωτερικὴ μηχανικὴ ἀναγκαιότητα τῆς φύσεώς του. Ἀλλὰ προτοῦ ἀπαντήσουν σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, τὸ μεταβιβάζουν στὸν ἴδιο τὸν Θεό, Τὸν Ὁποῖον φαντάζονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίρροια δῆθεν ἐξαναγκασμένης φύσεώς Του. Αὐτὴ ἡ ὑποταγμένη στὴν ἀναγκαιότητα φύση Του τὸν ἐξαναγκάζει νὰ εἶναι καὶ θεὸς καὶ ἀγαθός. **Δηλαδὴ τὸ πραγματικὸ ἐρώτημα ποὺ θέτουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι: πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀπαλλαγεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν φυσική του ἀγαθότητα;** Ἂν κατάφερνε νὰ ἀπαλλαγεῖ Αὐτὸς θὰ μπορούσαμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε καὶ μεῖς!

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀσκεῖ τὴν ὀντολογικὴ ἐλευθερία Του, ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάνει νὰ εἶναι ὀντολογικὰ ἐλεύθερος, εἶναι ὅτι ὑπερβαίνει καὶ καταργεῖ τὴν ὀντολογικὴ ἀναγκαιότητα τῆς οὐσίας μὲ τὸ νὰ εἶναι Θεὸς ὡς Πατήρ, δηλαδὴ ὡς Ἐκεῖνος, ποὺ γεννᾶ τὸν Υἱὸν καὶ ἐκπορεύει τὸ Πνεῦμα[2]! Κατὰ συνέπεια γι

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Συνοπτικὸν Ὑπόμνημα διὰ τὰ «προβλήματα τοῦ ἀναθεωρημένου Προγράμματος Σπουδῶν 2014»

1ον

Ἀθήνα, 26 Φεβρουαρίου 2016

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Μακαριώτατε,

Τὸ ἀναθεωρημένο Πρόγραμμα Σπουδῶν (ΠΣ) τοῦ 2014, ὅπως καὶ τὸ ΠΣ τοῦ 2011 γιὰ τὰ Θρησκευτικά τοῦ Δημοτικοῦ καθὼς καὶ τὸ ΠΣ τοῦ 2015 γιὰ τὸ Λύκειο προτείνουν νὰ διδάσκεται τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν σὲ καθημερινὴ βάση ὡς μεῖγμα στοιχείων ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό, τὸν Ἰουδαϊσμό, τὸ Ἰσλάμ, τὸν Ἰνδουισμό, τὸ Βουδισμό, τὸν Ταοϊσμὸ καὶ τὸν Κομφουκιανισμό.

Πρόκειται γιὰ ἕνα πολυθρησκειακὸ συγκρητιστικὸ μόρφωμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπιδιώκεται μέσῳ τῆς θρησκευτικῆς συγχύσεως νὰ ἐπιβληθεῖ στὴν Πρωτοβάθμια καὶ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, τὸ πνεῦμα τῆς πολυθρησκείας - πολυθεΐας ὡς προστάδιο τῆς ἐπικράτησης τοῦ στόχου τῆς Νέας Ἐποχῆς ποὺ εἶναι: Ἡ κατάργηση τῶν πολιτισμικῶν καὶ θρησκευτικῶν διαφορῶν καὶ ἡ ἐπικράτηση -παράλληλα μὲ τὴ μία παγκόσμια οἰκονομικὴ διακυβέρνηση - μιᾶς παγκόσμιας θρησκείας(μεῖγμα ὅλων τῶν θρησκειῶν) μὲ ἕνα Παγκόσμιο Θεό. Στὴν κατεύθυνση αὐτὴ σχεδιάζεται ἡ ἐντὸς τῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν στὴν Ἐκπαίδευση σταδιακὴ μετατροπὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ θεία Ἀποκάλυψη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ σὲ μία ἀνθρωποκεντρικὴ θρησκεία.

Οἱ ἐπιλεγμένες ὁμάδες τῶν συντακτῶν τῶν ΠΣ σχεδίασαν τὰ ὡς ἄνω ἀπαράδεκτα Προγράμματα ἐν κρυπτῷ -χωρὶς νὰ ζητηθεῖ ἡ συμμετοχὴ καὶ ἡ συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας, τῶν τεσσάρων Τμημάτων τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων (ΠΕΘ)καὶ τῶν εἰδικῶν Παιδαγωγῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Ἐκ τῶν ὑστέρων γίνεται προσπάθεια παραπλάνησης τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ θεολογικῶν φορέων ἢ προσώπων, ἔτσι ὥστε νὰ ἀποδεχθοῦν καὶ νὰ υἱοθετήσουν αὐτὰ τὰ Προγράμματα τοῦ ΕΣΠΑ, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἀτελείωτες παιδαγωγικὲς καὶ θεολογικὲς ἐνστάσεις καὶ ἀντιδράσεις. Τὰ εἰδικότερα προβλήματα ποὺ περιέχουν τὰ νέα Προγράμματα εἶναι συνοπτικὰ τὰ παρακάτω:

1. Οἱ συντάκτες ἰσχυρίζονται ὅτι ἐνεργοῦν μὲ βάση τὸ πνεῦμα τοῦ πλουραλισμοῦ, γιὰ νὰ στηρίξουν τὸ δικαίωμα στὴν ἑτερότητα. Ὁ ἰσχυρισμὸς δὲν εὐσταθεῖ διότι:

α) Οἱ ἴδιοι παραδέχονται πὼς τὰ ἰσχύοντα ἕως σήμερα Ἀναλυτικὰ Προγράμματα-τὰ ὁποῖα ἐννοεῖται ὅτι θέλουν νὰ ἀναβαθμίσουν- σέβονται τὴν ἑτερότητα, δηλ. τὶς πεποιθήσεις καὶ τὸ πρόσωπο κάθε μαθητῆ.

β) Δὲν σέβονται τὴν ἑτερότητα καὶ τὸ δικαίωμα οὔτε τῶν ὀρθοδόξων οὔτε τῶν μὴ ὀρθοδόξων μαθητῶν, διότι αὐτὸ ποὺ τοὺς προσφέρουν ὡς διδασκαλία δὲν εἶναι ἡ δική τους πίστη, ἀλλὰ ἕνα μεῖγμα ἐννέα διαφορετικῶν θρησκευτικῶν ἐκδοχῶν!!

γ)Ἡ ἀπόκρυψη ἢ ὑποτίμηση πολλῶν βασικῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ἀπὸ τοὺς μαθητὲς καὶ ἡ ταυτόχρονη μείξη τῆς πίστεώς τους μὲ ὅλες τὶς θρησκεῖες προκαλεῖ συνειδησιακὲς συγκρούσεις καὶ ἐπικίνδυνη σύγχυση στοὺς Ὀρθόδοξους μαθητές, ἐνῷ δὲν ἐπιλύει τὰ ἐνδεχόμενα προβλήματα τῆς βίας, τοῦ ρατσισμοῦ, τῶν διακρίσεων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ, καθόσον οἱ ὄντως ἐμπαθεῖς αὐτὲς συμπεριφορὲς θεραπεύονται μόνον μὲ τὴν ἐν Χριστῷ πίστη καὶ ζωή.

2. Ἡ διδασκαλία τῶν θρησκειῶν στὰ νέα προτεινόμενα ΠΣ, ποὺ ἀναμειγνύουν στοιχεῖα ἀπὸ ὅλες τὶς θρησκεῖες, ἰσχυρίζονται οἱ συντάκτες ὅτι γίνεται λόγω τῶν «διεθνῶν ἐξελίξεων»[1] ποὺ βίωσε ἡ ἀνθρωπότητα στὶς ἀρχὲς τοῦ 21ου αἰώνα, ἐννοώντας τὸ τρομοκρατικὸ χτύπημα στοὺς «δίδυμους πύργους», τὴν 11η Σεπτεμβρίου τοῦ 2001»[2]. Ἔτσι, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, δέχονται ὅτι ἐφαρμόζουν «ὁδηγίες πλεύσης» ἐκπροσώπων κέντρων, τὰ ὁποῖα ἐδῶ καὶ δεκαετίες ἐπιδιώκουν νὰ ρυθμίζουν τὴ θρησκευτικὴ παιδεία στὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ νὰ γίνουν οἱ ἰδέες τους ὁ νέος προσανατολισμὸς τοῦ ΜτΘ καὶ μέσῳ αὐτοῦ, νὰ περάσουν στὴν κοινωνία τοῦ 21ου αἰώνα [3].

Ἡ ἀναβάθμιση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μὲ αὐτὰ τὰ νέα πολυθρησκειακὰ Προγράμματα δὲν γίνεται γιὰ νὰ ὑπηρετηθοῦν οἱ θεολογικὲς πνευματικὲς καὶ ὑπαρξιακὲς ἀνάγκες ἢ τὰ ἐνδιαφέροντα τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ ὡς συμμόρφωση καὶ προσαρμογὴ στὶς διεθνεῖς ἐξελίξεις (τρομοκρατικὸ χτύπημα στοὺς «δίδυμους πύργους», τὴν 11η Σεπτεμβρίου τοῦ 2001). Ἔτσι, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, δέχονται ὅτι τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἀρνεῖται τὸν πνευματικό του ρόλο, ἀλλάζει σκοπό, χαρακτῆρα, κατεύθυνση καὶ μετατρέπεται σὲ ἕνα κοινωνικοπολιτικὸ ἐργαλεῖο μὲ καθαρὰ ἐγκόσμιους στόχους καὶ προσανατολισμούς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται, ἐπίσης, ἀπὸ τὴ συνεργασία κάποιων συγγραφέων τοῦ ΠΣ μὲ φορεῖς καὶ ὀργανώσεις, ποὺ ἐκπροσωποῦν αὐτὰ τὰ παγκόσμιου βελγενεκοῦς σχέδια, καθὼς καὶ ἡ συμμετοχὴ ἐκπαιδευτικῶν στὰ διαθρησκειακὰ καὶ διαπολιτισμικὰ προγράμματα καὶ τὶς ἡμερίδες ποὺ πραγματοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ΠΣ ἀπὸ τὸ «The European Wergeland Centre» [4] καὶ τὸ Arigatou Foundation [5].

3. Οἱ ἐν λόγῳ συντάκτες ἀπευθύνονται καταρχὰς πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὰ Προγράμματά τους εἶναι ὀρθόδοξα. Ὁ στόχος τους εἶναι νὰ ἀποσπάσουν τὴ θετική τους ἀπόφανση. Μόλις ὅμως γίνουν ἀντιληπτὲς οἱ ἀπαράδεκτες διδασκαλίες τῶν ΠΣ, τότε οἱ συντάκτες ἰσχυρίζονται, ψευδῶς, πὼς δὲν ἔχει λόγο σὲ αὐτὰ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὅτι ἡ θρησκευτικὴ παιδεία εἶναι ὑπόθεση τοῦ κράτους, ἀγνοώντας ἐσκεμμένα τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας.

4. Πρὸς τοὺς Θεολόγους διαδίδουν πιεστικὰ πὼς τὸ ΜτΘ θὰ χαθεῖ, ἂν δὲν γίνει πολυθρησκειακό, ἀφήνοντας νὰ καλλιεργοῦνται ἀνησυχίες γιὰ τὸ ἐργασιακό τους μέλλον. Παράλληλα, σκόπιμα, ἀποσιωποῦν, ὡς ἀνύπαρκτη, τὴν ἀπόφαση 115/2012 τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων, ἡ ὁποία ὁρίζει μὲ σαφήνεια, ὅτι ἡ Πολιτεία ἔχει τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐξασφαλίζει τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στοὺς ὀρθόδοξους μαθητὲς μὲ τὴν κατάρτιση τῶν προγραμμάτων διδασκαλίας μὲ ὕλη σύμφωνη μὲ τὸ δόγμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Σημειώσεις:

[1] ΠΣ, σ. 11, ΟΔ.ΕΚΠ., σ. 36. [2] Τὴ διευκρίνιση αὐτὴ ἔδωσαν οἱ ἐμπειρογνώμονες τοῦ τομέα τῆς διαπολιτισμικῆς ἐκπαίδευσης στὴν Εὐρώπη, ἡ κ. Claudia Lenz καὶ ὁ κ. Peter Schreiner, ὡς βασικοὶ ὁμιλητές, στὴν ἡμερίδα ποὺ διοργάνωσε ἡ Ὀρθόδοξη Ἀκαδημία Κρήτης, στὸ Κολυμπάρι Χανίων, σὲ συνεργασία μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κέντρο «The European Wergeland Centre» καὶ τὸν Παγκρήτιο Σύνδεσμο Θεολόγων στὶς 15 Μαΐου 2015, μὲ θέμα: «Οἱ θρησκευτικὲς καὶ μὴ θρησκευτικὲς πεποιθήσεις στὴ διαπολιτισμικὴ ἐκπαίδευση». Ἡ εἰσήγησή τους εἶχε θέμα: «Εἰσαγωγὴ στὴν προβληματικὴ τῆς Ἡμερίδας ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴ τῶν Ὁδηγιῶν (Recommendation) τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ "Signposts". Ἔγινε προσπάθεια νὰ παρουσιαστεῖ ἡ Ὁδηγία (Recommendation CM/Rec(2008)12) ὡς ὑποχρεωτική, ἐνῷ σύμφωνα μὲ τὸ Καταστατικό τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, οἱ «Συστάσεις» του δὲν εἶναι σὲ καμία περίπτωση ὑποχρεωτικὲς γιὰ κανένα κράτος καὶ οὔτε μπορεῖ νὰ γίνουν, διότι τὸ κάθε κράτος μέλος δικαιοῦται νὰ ἔχει διαφορετικὸ καθεστὼς στὴ θρησκευτική του διδασκαλία. Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὸ «Signposts», πρόκειται γιὰ προσωπικὴ ἄποψη μιᾶς μικρῆς ὁμάδας, ἡ δὲ ἄποψη αὐτὴ δὲν ἔχει υἱοθετηθεῖ ἀπὸ κανένα ἔγκυρο ὄργανο, διεθνὲς ἢ εὐρωπαϊκό. Αὐτὸ ποὺ ἰσχύει στὴ Νορβηγία εἶναι ἡ ἀπόφαση Folgero, τὴν ὁποία ἐπικαλεῖται ἡ ἀπόφαση 115/2012 τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων. [3] Βλ. ΟΔ. ΕΚΠ. σ.10-24, 42-47 κ.α. [4] http://www.amen.gr/article/ekpaideftiko-seminario-tousymvouliou-tis-evropis-gia-to-mathima-ton-thriskeftikon[5] https://ethicseducationforchildren.org/en/news/latest-news/289-the-learning-to-live-together-manual-is-introduced-to-formal-education-teachers-in-athens

Οὐ κλέψεις

• Μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι». Δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ κλέπτει, ἂς μὴ κλέπτη πλέον. Ἂς κοπιάζη δὲ περισσότερον καὶ ἂς ἐργάζεται τὸ ἔντιμο βιοποριστικὸ ἔργο μὲ τὰ χέρια του, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ μεταδίδη καὶ σ' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκη.

• Ἔλεγε ἕνας σύγχρονος Γέροντας, ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος ὅτι ἡ κλοπή, ἡ πληγὴ αὐτὴ τῆς κοινωνίας μας, ἔχει τόση διάδοση, ὥστε ἐὰν κανεὶς ἐρχόταν ἀπὸ ἄλλο κόσμο καὶ ἔβλεπε τὴν μανία μὲ τὴν ὁποία κλέβουν καὶ ἀδικοῦν οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἔλεγε ὅτι ἔχουν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ κάνουν ἔτσι. Δὲν θὰ τοὺς εἶπε ὁ Θεὸς «οὐ κλέψεις», ἀλλὰ κλέψετε. Ὅλοι κλέψετε.

Ἰδιαιτέρως σήμερα ὑπάρχει τέτοια ἔξαρση καὶ τόσοι πολλοὶ τρόποι, ποὺ κινδυνεύει ἡ κλεψιὰ νὰ γίνῃ νόμιμη εἴτε στὸ δημόσιο (ἐδῶ ἔχει πάρει ἀνεξέλεγκτες διαστάσεις) ἢ στὸν ἰδιωτικὸ βίο.

Οἱ Πατέρες μὲ πολλὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ζωή τους μᾶς δίδαξαν γιὰ τὸ πόσο μεγάλο κακὸ εἶναι ἡ κλεψιά.

Μάλιστα διηγεῖται ὁ Ἀββᾶς Δανιὴλ ὅτι στὴν Σκήτη ὅπου ἦταν ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος, ὑπῆρχε κάποιος Μοναχός, ποὺ ἔκλεβε συνεχῶς καὶ δὲν διορθωνόταν μὲ τίποτε. Τότε οἱ Γέροντες τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι.

• Κάποιος παλαιὸς φίλος τοῦ Ὁσίου Λαζάρου τοῦ Γαλησιώτου ἔστειλε μὲ τὸν δοῦλο του δύο δοχεῖα γεμάτα μὲ οἶνο καλό. Ὁ δοῦλος ὅμως ἔκρυψε στὸ δρόμο τὸ ἕνα δοχεῖο καὶ τὸ ἄλλο τὸ πῆγε στὸν Ὅσιο. Ὁ Ὅσιος γνώριζε τὴν κλοπὴ ἀπὸ θεία φώτιση καὶ τοῦ εἶπε. «Φυλάξου, τέκνον, νὰ μὴ πλησιάσης στὸ δοχεῖο ποὺ ἔκρυψες στὸν δρόμο, γιὰ νὰ μὴ κινδυνέψης». Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ὁσίου, καὶ πῆγε μὲ χαρά, γιὰ νὰ πάρη τὸ δοχεῖο ποὺ ἔκρυψε. Ξαφνικὰ πήδησε ἀπὸ τὸ δοχεῖο ἕνα μεγάλο φίδι καὶ τὸν κυνήγησε καὶ ἐὰν δὲν καλοῦσε σὲ βοήθεια τὸν Ἅγιο δὲν θὰ σωζόταν ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

• Εἶπε κάποτε ὁ Ἀββᾶς Μακάριος «Ὅταν ἤμουν παιδί, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἔβοσκα μοσχάρια. Καὶ πῆγαν τὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ κλέψουν λίγα σῦκα. Καθὼς ἔτρεχαν, ἔπεσε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ σῦκα, καὶ τὸ πῆρα καὶ τὸ ἔφαγα. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ θυμᾶμαι αὐτό, κάθομαι καὶ κλαίω».

• Μᾶς λέγει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στὴν ΝΑ΄ Ὁμιλία του «ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ:

«Δὲν εἶναι κακὸ ν' ἁρπάζουν τὰ πράγματά σου, ἀλλὰ τὸ νὰ ἁρπάζεις ἐσύ. Συνεπῶς, ἐὰν μὲν ἥρπαξες, κατηγορεῖς τὸν ἑαυτό σου, ἐὰν πάλι σοῦ ἥρπαξαν τὰ πράγματά σου, εὐχήσου γι' αὐτὸν ποὺ σοῦ τὰ ἥρπαξε, γιατὶ σὲ ὠφέλησε σὲ μεγάλο βαθμό. Καθ' ὅσον ἂν ἀκόμη ἡ διάθεση αὐτοῦ ποὺ σοῦ τὰ ἥρπαξε δὲν ἦταν αὐτή, ἐσὺ ὠφελήθηκες ὁπωσδήποτε σὲ μεγάλο βαθμό, ἐὰν ἀντιμετωπίσης μὲ γενναιότητα τὸ γεγονὸς αὐτό. Γιατὶ ἐκεῖνον μὲν τὸν καταδικάζουν καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θεῖοι νόμοι, ἐνῶ ἐσένα τὸν ἀδικημένο καὶ σὲ στεφανώνουν καὶ σ' ἐπαινοῦν.

Οὔτε βέβαια ἐὰν κάποιος, ποὺ βρίσκεται σὲ κατάσταση πυρετοῦ, ἥρπαξε ἀπὸ κάποιον δοχεῖο γεμάτο ἀπὸ νερὸ καὶ ἱκανοποίησε τὴ βλαβερὴ ἐπιθυμία του μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀδίκησε αὐτόν, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἥρπαξε τὸ νερό, ἀλλ' ἀδικήθηκε ὁ ἥρπαγας. Γιατὶ αὐτὸ αὔξησε τὸν πυρετὸ καὶ χειροτέρεψε τὴν ἀσθένειά του».

• Στὸ βιβλίο Γέροντος Παϊσίου Ἁγιορείτου Λόγοι Ε΄ διαβάζουμε:

«Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ μακροθυμία· δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη. Αὐτὴν τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε. Μιὰ νύχτα πῆγε στὸ Κελλὶ τοῦ Παπα-Τύχωνα ἕνας κοσμικὸς νὰ τὸν ληστέψη. Ἀφοῦ βασάνισε ἀρκετὰ τὸν Γέροντα - τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμὸ μὲ ἕνα σχοινί-, εἶδε ὅτι δὲν ἔχει χρήματα καὶ ξεκίνησε νὰ φύγη. Τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε, ὁ Παπα-Τύχων τοῦ εἶπε: «Θεὸς συγχωρέσοι, παιδί μου». Ὁ κακοποιὸς αὐτὸς πῆγε νὰ ληστέψη καὶ ἄλλον Γέροντα, ἀλλὰ ἐκεῖ τὸν ἔπιασε ἡ ἀστυνομία καὶ ὁμολόγησε μόνος του ὅτι εἶχε πάει καὶ στὸν Παπα-Τύχωνα. Ὁ ἀστυνόμος ἔστειλε χωροφύλακα νὰ πάρη τὸν Παπα-Τύχωνα γιὰ ἀνάκριση, ἀλλὰ ὁ Γέροντας δὲν ἤθελε νὰ πάη. «Ἐγώ, παιδί μου, ἔλεγε, συγχώρεσα τὸν κλέφτη μὲ ὅλη τὴν καρδία μου». Ὁ χωροφύλακας ὅμως δὲν ἔδινε καθόλου σημασία στὰ λόγια του. «Ἄντε, γρήγορα, Γέροντα, τοῦ ἔλεγε! Ἐδῶ δὲν ἔχει "συγχώρησον" καὶ "εὐλόγησον"». Τελικά, ἐπειδὴ ὁ Γέροντας ἔκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί, τὸν λυπήθηκε ὁ διοικητὴς καὶ τὸν ἄφησε νὰ γυρίση στὸ Κελλί του. Ὅταν μετὰ θυμόταν ὁ Γέροντας αὐτὸ τὸ περιστατικό, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωρέση στὸ μυαλό του: «Πά-πά-πά, παιδί μου, ἔλεγε, αὐτοὶ οἱ κοσμικοὶ ἄλλο τυπικὸ ἔχουν· δὲν ἔχουν τὸ "εὐλόγησον" καὶ τὸ "Θεὸς συγχωρέσοι"»!

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. θ΄11-14
Εὐαγγέλιον: Μᾶρκ. ι΄ 32 - 45
Ἦχος: πλ. α΄.– Ἑωθινόν: Β΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΙ Η ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Φθάσαμε μὲ τὴ Χάρι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὴν Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾶ τὴν περιώνυμη καὶ μεγάλη ὁσιακὴ μορφὴ τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας (†522) καὶ τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν Ἁγίων Σάββα τοῦ ἐν Καλύμνῳ καὶ Μακαρίου Νοταρᾶ, Ἐπισκόπου Κορίνθου.

Ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, πλὴν τῆς σημερινῆς Κυριακῆς, τιμᾶται καὶ κατὰ τὴν ἱερὴ μνήμη της (1ης Ἀπριλίου) καὶ κατὰ τὴν Πέμπτη τοῦ Μεγάλου Κανόνος, τῆς περασμένης Ε΄ Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ὅταν ἦταν δωδεκάχρονη κόρη ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησι τῶν γονέων της καὶ ἀφοῦ ἔφθασε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἔζησε ἄσωτη ζωὴ γιὰ 17 χρόνια, σύμφωνα μὲ τὸ ἱερὸ Συναξάριο τῆς παρούσης Κυριακῆς.

Ἔπειτα, παρακινούμενη ἀπὸ τὴν περιέργειά της ἐταξίδευσε μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους προσκυνητὰς εἰς Ἱεροσόλυμα, γιὰ τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Κατὰ τὸ ταξίδι της αὐτὸ περιέπεσε σὲ κάθε εἶδος σαρκικῶν παραπτωμάτων, καὶ πολλοὺς παρέσυρε στὸν βυθὸ τῆς ἀπώλειας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ὅταν θέλησε νὰ εἰσέλθη στὴν Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, αἰσθάνθηκε τρεῖς καὶ τέσσερες φορὲς κάποια ἀόρατη δύναμι, ποὺ τὴν ἀποθοῦσε, ἐνῶ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ποὺ ἦταν μαζί της ἀνεμπόδιστα ἔμπαινε. Ἀφοῦ πληγώθηκε στὴν καρδιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός, ἀποφάσισε ν' ἀλλάξη ζωή, καὶ νὰ ἐξιλεώση τὸν Θεὸ μὲ τὴ μετάνοια. Καὶ ἔτσι, ἀφοῦ ξαναγύρισε στὴν Ἐκκλησία, εἰσῆλθε μὲ εὐκολία σ' αὐτή. Ἀφοῦ δὲ προσκύνησε τὸ Τίμιο Ξύλο, ἀνεχώρησε τὴν ἴδια ἡμέρα ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, διαπέρασε τὸν Ἰορδάνη, προχώρησε στὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ἔζησε μέσα σ' αὐτὴ 47 ἔτη, ζωὴ σκληρότατη καὶ ὑπεράνθρωπη, προσευχόμενη μόνη στὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό μας καὶ Κύριο.

Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς της, ἀφοῦ συνάντησε κάποιο ἐρημίτη Ἱερομόναχο Ζωσιμᾶ, καί, ἀφοῦ διηγήθηκε τὴ ζωή της ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ (ἐξομολογήθηκε μὲ συντριπτικὴ μετάνοια ὅλες της τὶς ἁμαρτίες) τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς μεταφέρη τὰ Ἄχραντα Μυστήρια γιὰ νὰ κοινωνήση, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἐπραγματοποίησε ἐκεῖνος τὸ ἐρχόμενο ἔτος, κατὰ τὴν Μεγάλη Πέμπτη. Τὸ ἑπόμενο ἔτος, ἀφοῦ ἐπανῆλθε πάλι ὁ ἱερεὺς Ζωσιμᾶς τὴν βρῆκε νεκρή, ξαπλωμένη ἐπάνω στὴ γῆ καὶ γράμματα κοντά της, ποὺ ἔλεγαν τὰ ἑξῆς: «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, θάψε ἐδῶ τὸ σῶμα τῆς ἀθλίας Μαρίας. Ἀπέθανα τὴν ἴδια ἡμέρα, ποὺ ἐκοινώνησα τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Νὰ εὔχεσαι γιὰ μένα».

Ἡ σημερινὴ μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας, ἐνῶ πλησιάζει τὸ τέλος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὁρίσθηκε γιὰ τὴν διέγερσι τῶν ῥαθύμων καὶ ἁμαρτωλῶν γιὰ μετάνοια, ἀφοῦ θὰ ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα τὴν ἑορταζομένη Ἁγία.

«Δὲν περιμένει ὁ Θεὸς νὰ περάσει χρόνος ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μετάνιωσες, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὁμολόγησες τὴν ἁμαρτία σου; Συγχωρήθηκες. Μετάνοιωσες; Ἐλεήθηκες. Δὲν ἀπαιτεῖται χρόνος. Ὁ τρόπος ποὺ μετανιώνει κανεὶς σβήνει τὴν ἁμαρτία. Ὑπάρχει περίπτωση νὰ περιμένει κάποιος πολὺ χρόνο καὶ νὰ μὴ κερδίσει τὴν σωτηρία, κι ἀντίθετα κάποιος ἄλλος, ἀφοῦ ἐξομολογηθεῖ εἰλικρινά, νὰ ἀποβάλει τὴν ἁμαρτία σὲ λίγο χρόνο.

Ὁ μακάριος Σαμουὴλ ἀνάλωσε πολὺ χρόνο νὰ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ γιὰ τὸν Σαούλ καὶ πολλὲς νύχτες ξαγρύπνησε στὴν προσευχὴ γιὰ τὴν σωτηρία αὐτοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς ὅμως ἀγνοοῦσε τὸ χρόνο ποὺ περνοῦσε, γιατὶ δὲν βοηθοῦσε τὴν ἱκεσία τοῦ προφήτη ἡ μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ τελικὰ εἶπε στὸν προφήτη του: «Μέχρι πότε ἐσὺ θὰ πενθεῖς γιὰ τὸν Σαούλ, τὸν ὁποῖο ἐγὼ ἔχω διώξει μακριά μου;». Τὸ «μέχρι πότε» φανερώνει τὸ μακρὸ διάστημα καὶ τὴν ἐπιμονὴ τῆς ἱκεσίας τοῦ Σαμουήλ. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἔλαβε ὑπόψη Του τὴν πολυχρόνια ἱκεσία τοῦ προφήτη. Καὶ τοῦτο, γιατὶ δὲν συνέτρεχε μὲ τὴ δέηση τοῦ προφήτη καὶ ἡ μετάνοια τοῦ βασιλιᾶ.

Ἀντίθετα, στὴν περίπτωση τοῦ μακάριου Δαυΐδ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐλέγχθηκε γιὰ τὴν ἁμαρτία του ἀπ' τὸν προφήτη Νάθαν, εὐθὺς στὸ ἄκουσμα τῆς θείας ἀπειλῆς ἔδειξε ἀληθινὴ μετάνοια καὶ εἶπε: «Ἁμάρτησα στὸν Κύριο», ἕνας λόγος, ποὺ βγῆκε εἰλικρινῶς σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὴν καρδιά του, προσέφερε ἀμέσως στὸν μετανιωμένο ὁλόκληρη τὴ σωτηρία. Ἀμέσως ἡ διόρθωση πρόλαβε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση. Ἔτσι, λέγει ὁ Νάθαν στὸν Δαυΐδ. «Καὶ ὁ Κύριος ἄφησε τὴν ἁμαρτία σου».

Σὲ ἄλλο σημεῖο παρατηρεῖ ὁ θεῖος Χρυσόστομος:

«Καὶ πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, καὶ δὲς τὸ παράξενο κήρυγμα τῆς φιλανθρωπίας. Αὐτὸς ποὺ λέει στὸ Νόμο «Νὰ μὴ μοιχεύσεις», νὰ μὴ πορνεύσεις, ἀλλάζει τὴ φράση ἐξαιτίας τῆς φιλανθρωπίας Του καὶ φωνάζει μὲ τὸ στόμα τοῦ μακάριου Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ: «Ἡ Ραὰβ ἡ πόρνη νὰ ζήσει».

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ ὁποῖος εἶπε «ἡ πόρνη νὰ ζήσει», ἦταν εἰκόνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε: «Πόρνες καὶ τελῶνες θὰ εἰσέλθουν πρὶν ἀπὸ σᾶς στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ἐὰν ἡ Ραὰβ πρέπει νὰ ζεῖ, τότε πῶς εἶναι πόρνη; Ἐὰν εἶναι πόρνη, γιατὶ νὰ ζεῖ; Ἀναφέρομαι, λέει, στὴν προηγούμενη κατάστασή της, γιὰ νὰ θαυμάσεις τὴν κατοπινὴ μεταβολή της. Καὶ τί ἔκαμε, θὰ πεῖ κανείς, ἡ Ραὰβ ἄξιο τῆς σωτηρίας της; Μήπως τὸ ὅτι καλοδέχθηκε τοὺς κατασκόπους τῶν Ἰσραηλιτῶν; Αὐτὸ κάνει καὶ κάθε ξενοδόχα. Ἀλλὰ ἡ Ραὰβ δὲν κερδίζει τὴ σωτηρία της μόνο ἀπ' τὰ καλὰ λόγια ποὺ εἶπε στοὺς κατασκόπους, ἀλλὰ κυρίως ἀπ' τὴν πίστη της καὶ τὴν εὐσέβειά της. Καὶ γιὰ νὰ μάθεις τὸ μέγεθος τῆς πίστεώς της, ἄκουσε τὴν ἴδια τὴ Γραφὴ νὰ διηγεῖται τὰ βεβαιωμένα κατορθώματά της. Ἦταν στὸ πορνεῖο σὰν μαργαριτάρι ἀνακατεμένο στὴν ἀκαθαρσία, σὰν χρυσ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

13ον

Ὁ βαθμὸς τῆς παρεμβάσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως στὴν οἰκονομικὴ (καὶ ὄχι μόνο) διαχείριση ἑνὸς κράτους μέλους ἀποτυπώθηκε καὶ στὸ ἄρθρο 109Θ τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht.

«1. Σὲ περίπτωση αἰφνίδιας κρίσεως τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν καὶ ἂν δὲν ληφθεῖ ἀμέσως ἀπόφαση κατὰ τὴν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 109^{H}, παράγραφος 2, **τὸ ἐνδιαφερόμενο κράτος μέλος δύναται νὰ λάβει, συντηρητικῶς, τὰ ἀναγκαῖα μέτρα διασφαλίσεως. Τὰ μέτρα αὐτὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προκαλοῦν παρὰ τὴν ἐλάχιστη διαταραχὴ στὴ λειτουργία τῆς κοινῆς ἀγορᾶς**, οὔτε νὰ ὑπερβαίνουν τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα ὅρια γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἰφνίδιων δυσχερειῶν ποὺ ἀνέκυψαν.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ τὰ ἄλλα κράτη μέλη ἐνημερώνονται γιὰ τὰ μέτρα διασφαλίσεως τὸ ἀργότερο κατὰ τὴν ἔναρξη ἰσχῦος τους. **Ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ συστήσει στὸ Συμβούλιο τὴν ἀμοιβαία συνδρομὴ** σύμφωνα μὲ τοὺς Ὅρους τοῦ ἄρθρου 109^{H}.

3. Μετὰ ἀπὸ γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διαβούλευση μὲ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ ἄρθρου 109Γ, τὸ Συμβούλιο δύναται νὰ ἀποφασίσει, μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ κράτος ὀφείλει νὰ τροποποιήσει, ἀναστείλει ἢ καταργήσει τὰ ἀνωτέρω μέτρα διασφαλίσεως.

4. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 109^{K}, παράγραφος 6, **τὸ παρὸν ἄρθρο παύει νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ τρίτου σταδίου**».

Πρὶν προχωρήσουμε στὴν ἀνάλυση καὶ ἐπεξήγηση τοῦ παρόντος ἄρθρου καλὸ θὰ ἦταν νὰ προσέξουμε μία μικρή, μέν, ἀλλὰ καθόλου ἀσήμαντη λεπτομέρεια, ποὺ ἀποκαλύπτει τὸ πόσο πολὺ ἔχουμε πιὰ ἀλλοιωθεῖ σὲ ἐπίπεδο Ἔθνους, μὲ ἀποτέλεσμα αὐτὸ νὰ ἀποτυπώνεται ἀκόμα στὴν μετάφραση τοῦ κειμένου τῆς Συνθήκης.

Τὸ Ἑλληνικὸ σύστημα ἀρίθμησης, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, χρησιμοποιεῖ ἀντὶ γιὰ ἀριθμούς, τὰ γράμματα τῆς ἀλφαβήτου καθὼς καὶ τὰ πρόσθετα σύμβολα στίγμα (ϛ΄ ἢ στ΄), κόππα (ϟ) καὶ σαμπί (ϡ), ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸ σύστημα ἀρίθμησης, μὲ τὸν κανόνα τοῦ ἔνθετου πίνακα.

Οἱ ἀριθμοὶ ἀπὸ τὸ 1000 καὶ μετὰ ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιο κανόνα, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ὁ τόνος γράφεται ἀνάποδα καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ γράμμα, π.χ. τὸ 1000 γράφεται ͵α.

Οἱ Δυτικοί, ἀντίθετα, υἱοθέτησαν τὸν Ἀραβικὸ τρόπο ἀρίθμησης καὶ σὲ κάποιες (ἐλάχιστες) περιπτώσεις, τὸν Λατινικὸ στὴν ἁπλῆ μορφή του. Ὡστόσο εἶναι συνηθισμένο στὸν Δυτικὸ τρόπο γραφῆς, καὶ ἰδιαίτερα στὴν νομολογία, νὰ ὑπάρχει μία μίξη γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν, ποὺ ὅμως δὲν ἀκολουθεῖ κάποιον κανόνα.

Αὐτὴ ἡ ἰδιάζουσα σημειογραφία παρατηρεῖται καὶ στὸ Ἀγγλικὸ πρωτότυπο τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht. Γιὰ παράδειγμα ἂς δοῦμε τὸ ἄρθρο 109, ποὺ ἔχει δεκατρεῖς ὑποδιαιρέσεις. Οἱ Δυτικοὶ ἀναφέρονται σὲ αὐτὸ γράφοντας 109a, 109b, 109c, …, 109m, δηλαδὴ ἐπισυνάπτοντας στὸ 109 σειριακὰ τὰ γράμματα τῆς ἀλφαβήτου τους.

Ἡ σωστὴ Ἑλληνικὴ μετάφραση τῆς Συνθήκης θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρει τὰ ἀντίστοιχα ἄρθρα ὡς 109^{α}, 109^{β}, 109^{γ}, …, 100^{ιγ}. Ὡστόσο, ἡ ἐπίσημη μετάφραση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, ποὺ ἔχει τὴν ἔγκριση τῆς Ἑλληνικῆς κυβέρνησης, ἀκολούθησε τὴν Δυτικὴ τακτικὴ εἰσάγοντας ἕνα τρόπο ἀρίθμησης, ποὺ δὲν ἔχει ὑπάρξει ποτὲ στὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα.

Αὐτὴ ἡ παρατήρηση μπορεῖ σὲ πολλοὺς νὰ φαίνεται ὑπερβολική. Ὡστόσο, εἶναι ἀκόμα ἕνα σημάδι τῆς ἀλλοίωσης, ποὺ ἐπέφερε ὁ παράταιρος καὶ ἐπιβλαβὴς συγκερασμὸς τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Στὴν μελέτη μας ἀκολουθοῦμε τὸν λανθασμένο τρόπο ἀποτύπωσης στὶς ἀναφορές μας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ μπερδευτοῦν οἱ ἀναγνῶστες, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνατρέχουν καὶ στὸ κείμενο τῆς Συνθήκης.

Ἐπιστρέφοντας στὴν ἀνάλυση τῆς Συνθήκης, τὸ ἄρθρο 109^{Θ} εἰσάγει μία σημαντικὴ καινοτομία σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὴν Ἐθνικὴ διαχείριση τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν τοῦ κάθε κράτους μέλους. Τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν ἐξ ὁρισμοῦ «εἶναι ἕνας στατιστικὸς πίνακας στὸν ὁποῖον καταγράφονται οἱ συναλλαγὲς μεταξὺ κατοίκων καὶ μὴ κατοίκων, ἀνεξαρτήτως νομίσματος συναλλαγῆς, κατὰ τὴ διάρκεια ὁρισμένης χρονικῆς περιόδου», ποὺ σὲ ἁπλὰ Ἑλληνικὰ σημαίνει τὸν συνοπτικὸ πίνακα ὅπου ἀποτυπώνονται σὲ βασικὲς κατηγορίες τὰ ἔσοδα καὶ τὰ ἔξοδα ἑνὸς κράτους.

Οἱ βασικὲς κατηγορίες συναλλαγῶν, ποὺ περιέχει τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν εἶναι τῶν ἀγαθῶν, τῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν πρωτογενῶν καὶ τῶν δευτερογενῶν εἰσοδημάτων (παλαιότερα ἀναφερόταν ὡς τρεχουσῶν μεταβιβάσεων), τῶν κεφαλαίων (παλαιότερα ἀναφερόταν ὡς μεταβιβάσεων κεφαλαίου) καὶ τῶν χρηματοοικονομικῶν συναλλαγῶν.

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἰσοζυγίων (δηλαδὴ οἱ εἰσπράξεις μεῖον τὶς πληρωμὲς) τῶν ἀγαθῶν, τῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν πρωτογενῶν καὶ τῶν δευτερογενῶν εἰσοδημάτων ἀποτελοῦν τὸν λογαριασμὸ τοῦ Ἰσοζυγίου Τρεχουσῶν Συναλλαγῶν. Τὸ ὑπόλοιπο αὐτοῦ τοῦ ἰσοζυγίου, ἐὰν εἶναι θετικό, ἀποτυπώνει τὴν καθαρὴ ἐπένδυση τῆς χώρας στὸ ἐξωτερικό, ἐνῷ, ἐὰν εἶναι ἀρνητικό, σημαίνει τὴν καθαρὴ ἐπένδυση στὴ χώρα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Τὸ μέγεθος τοῦ ὑπολοίπου τοῦ Ἰσοζυγίου Τρεχουσῶν Συναλλαγῶν μαζὶ μὲ τὸ Ἰσοζύγιο Κεφαλαίων θὰ πρέπει νὰ ἰσοῦται μὲ τὸ μέγεθος τοῦ ὑπολοίπου τοῦ Ἰσοζυγίου Χρηματοοικονομικῶν Συναλλαγῶν. Αὐτό, ὅμως, στὴν πραγματικότητα δὲν συμβαίνει, διότι ἡ καταγραφὴ τῶν συναλλαγῶν τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν ἀφενὸς δὲν εἶναι πλήρης καὶ ἀφετέρου δὲν εἶναι ἀκριβὴς καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ὑπάρχει ὁ λογαριασμὸς "τακτοποιητέα στοιχεῖα". Μέσῳ αὐτοῦ ἐξισώνονται τὰ δύο παραπάνω ἰσοζύγια καὶ ἐκεῖ συνήθως "τακτοποιοῦνται" οἱ πάσης φύσεως κυβερνητικὲς ἀτασθαλίες.

Μέχρι τὴν ἵδρυση τῆς Εὐρωζώνης (τρίτο στάδιο κατὰ τὴν Συνθήκη), οἱ κυβερνήσεις τῶν χωρῶν μποροῦσαν νὰ διορθώσουν κατὰ τὴν κρίση καὶ τὴν οἰκονομικὴ πολιτική τους τὰ προβλήματα τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν τους. Αὐτὸ ἄλλαξε ἄρδην πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν δημιουργία τῆς Ἑνιαίας Νομισματικῆς Ζώνης, μὲ τὴν θέσπιση τῶν "κοινῶν" κανόνων καὶ τῆς μιᾶς Ἐποπτικῆς Ἀρχῆς, ποὺ ἦταν ἀρχικὰ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Νομισματικὸ Ἵδρυμα, καί, ἐν συνεχείᾳ, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα. Φυσικά, πολιτικὸς προϊστάμενος αὐτῆς τῆς Ἀρχῆς ἦταν, καὶ παραμένει, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ Συμβούλιο.

Ἐπιπλέον, ἡ περιορισμένη, ἔστω, δυνατότητα τῆς κάθε Ἐθνικῆς κυβέρνησης νὰ διορθώσει τὰ προβλήματα τοῦ ἰσοζυγίου της καταργήθηκαν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν σύσταση τῆς Εὐρωζώνης.

Τὰ εὑρήματα εἶναι ἤδη πάρα πολλά, παρὰ τὸ ὅτι ἡ μελέτη μας εἶναι ἀκόμα στὴν ἀρχή της!

Μ. Β.

Διατί ὁ Δυτικός Ἄνθρωπος δέν γίνεται νά εἶναι Χριστιανός

Τοῦ κ. ***Θωμᾶ Τσίντζα***

Σκεπτόμενος τὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν πατρίδα μου τὴν Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα χρόνια μὲ ἀφορμὴ πάντα τὴν λεγόμενη οἰκονομικὴ κρίση ἡ ὁποία κατὰ βάση εἶναι μόνον πολιτισμικὴ καὶ πνευματικὴ κρίση ἑνὸς λαοῦ ποὺ ἔχασε τὴν πολιτιστικὴ καὶ ἱστορική του ταυτότητα χάριν τῆς λεγόμενης «Εὐρωπαϊκῆς ὁλοκλήρωσης». Δηλαδὴ μιᾶς οὐτοπικῆς ὁλοκλήρωσης ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνει παρὰ μόνον μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἰσοπέδωση τῶν ὑπολοίπων πολιτιστικῶν παραδόσεων, ἐν προκειμένῳ τὴν πολιτιστικὴ παράδοση χωρῶν, ὅπως εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα, ποὺ ἔχει ὅμως χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα τὴν διαφοροποιοῦν ἀπὸ τὶς χῶρες μὲ δυτικὴ παράδοση, Ρωμαιοκαθολικοῦ ἢ Προτεσταντικοῦ τύπου ποὺ κατὰ βάση διαφέρουν στὸν τρόπο ἀντίληψης τοῦ ἴδιου προτύπου ἀνθρώπου. Καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος ἂν καὶ ὀνομάζεται «Χριστιανικός» τὸ πρότυπο μόνο χριστιανικὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομαστεῖ καὶ αὐτό, διότι εἶναι τὸ κατ'ἐξοχὴν ὑλιστικὸ πρότυπο ἀνθρώπου.

Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸν Ρωμαιοκαθολικὸ τρόπο ἀντίληψης καὶ στὸν Προτεσταντικὸ ποὺ ἀμφισβητεῖ ὄχι τὴν κοσμικὴ καὶ ὑλιστικὴ ἀντίληψη τοῦ προτύπου, ἀλλὰ ἐκφράζεται μόνο στὸ πρόσωπο τοῦ Πάπτα ὡς κοσμικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἡγέτη κατ'ἐπίφαση φερόμενου καὶ ὡς πνευματικοῦ ἡγέτη τῆς Δύσεως. Τῆς Δύσεως, ἡ ὁποία τὸ μόνο ποὺ καταλαβαίνει ὡς δύναμη εἶναι ἡ πολιτική, οἰκονομική, βιομηχανικὴ καὶ τεχνολογικὴ προσφάτως ἐξουσία.

Δηλαδὴ μόνο στὴν ὑλιστικὴ στενὰ ἄποψη τῶν πραγμάτων αὐτὸ ἀπὸ μόνο του εἶναι σὲ θέση νὰ ἐξηγήσει ὅλες τὶς αἱρετικὲς καὶ νεωτεριστικὲς ἀπόψεις καὶ δράσεις ποὺ παίρνει ὡς σύνολο ἡ Δύση ποὺ ἔρχονται σὲ εὐθεῖα ἀντίθεση μὲ ὅλη τὴν κοσμοαντίληψη ποὺ ἔχει ἐκφράσει διαχρονικὰ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν πορεία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ βεβαίως ἐξηγεῖ τὴν διαφοροποίηση σὲ καίρια ζητήματα τῶν λεγομένων «Ἐκκλησιῶν» τῆς Δύσεως, ὅπως τὰ μυστήρια, ἡ ἱερωσύνη, ὁ γάμος, προσφάτως μὲ τὴν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν, τὴν ἱερωσύνη καὶ τὸν γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ ὁ Χριστὸς ἔχει τόσο ἀμφισβητηθεῖ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὶς δυτικὲς κοινωνίες μὲ πολὺ ἔντονο ὕφος, διότι γιὰ τὸν δυτικὸ ἄνθρωπο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι πράγματι «σκάνδαλο», πῶς νὰ ἀντιληφθεῖ ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος τὸν Παντοδύναμο Θεὸ νὰ παρουσιάζεται τόσο ἀδύναμος νὰ «ἐξευτελίζεται» ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Δύσεως ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν δύναμη!

Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀποκατασταθεῖ, ἴσως ἔτσι ἐξηγοῦνται οἱ Σταυροφορίες ὡς ἀντίληψη ἀλλὰ πιθανὸν καὶ τὸ Φιλιόκβε ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν Δυτικὴ σκέψη τῆς ἐνισχύσεως τοῦ Ἰησοῦ ὡς νὰ τὴν εἶχε ἀνάγκη.

Στοὺς ἀνατολικοὺς λαοὺς ποὺ ναὶ μὲν δὲν δέχονται τὸν Ἰησοῦ ὡς Θεὸ, διότι ἔχουν τὶς δικές τους θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις, κατανοητό, ὅμως τὸν Ἰησοῦ τὸν δέχονται ὡς διδάσκαλο τῶν ἀνθρώπων! Διότι σὲ αὐτὲς τὶς κοινωνίες ποὺ ψάχνουν γιὰ πνευματικοὺς δρόμους εἶναι κατανοητὸ νὰ ὑπάρχει καὶ αὐτὸς ὁ δρόμος ἀκόμη καὶ ἄν δὲν τὸν δέχονται γιὰ πολιτιστικοὺς ἢ καὶ πολιτικοὺς λόγους ἐξαιτίας τοῦ δυτικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἀποικιοκρατίας. Ἐνῶ γιὰ τοὺς δυτικοὺς ποὺ εἶναι «χριστιανοὶ» ὁ Χριστὸς εἶναι ἀμφισβητήσιμος καὶ βέβαια ὁ λόγος δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ τὸ ὑλιστικὸ κοσμικὸ πνεῦμα καὶ ἡ περιφρόνηση τοῦ πνευματικοῦ ποὺ ἀντιμετωπίζεται ὡς ἀναχρονισμὸς καὶ ὀπισθοδρόμηση. Ὁ δυτικὸς τρόπος ζωῆς ἔδινε πάντα προτεραιότητα στὴν ὑλικὴ κοσμικὴ διάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὴ ἐκφράζονταν μέσα ἀπὸ τὴν Δυτικὴ «Ἐκκλησιαστική» τέχνη, ἀρχιτεκτονικὴ καὶ μουσική.

Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος γράφει στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, κεφ.7 στιχ.22 - 23 «Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον, βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.» Δηλαδὴ δύο ροπὲς ἔχει ὁ ἄνθρωπος τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν κοσμικὴ ροπή, ὁ δυτικὸς τρόπος προβάλλει τὸν κοσμικὸ τὸν ὑλικὸ ποὺ ἐνυπάρχει σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους γι'αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο καὶ εἶναι τόσο ἰσχυρὸς καὶ διαβρώνει κάθε πολιτισμὸ, μὲ τὸν ὁποῖο ἔρχεται σὲ ἐπαφή ὅπως αἰχμαλωτίζει ὁ νόμος τῆς ἁμαρτίας τὸν νοῦ κατὰ τὸν ἀπόστολο.

Ἐν κατακλείδι ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος παραδόθηκε ἀμαχητὶ μὲ χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση στοὺς πειρασμοὺς τῆς ἐρήμου ποὺ περιφρόνησε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, παραδόθηκε δηλαδὴ στὸν Σατανᾶ δηλώνοντας ταυτόχρονα «χριστιανός».

Ἄρα πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος ὑλιστὴς κοσμικὸς νὰ εἶναι καὶ χριστιανὸς ταυτόχρονα; Φυσικὰ ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ πολὺ ἔντονη ἀντίθεση καὶ ὁ μόνος ποὺ δὲν τὴν βλέπει εἶναι ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος ποὺ νομίζει ὅτι ὄχι μόνον εἶναι χριστιανὸς, ἀλλὰ ὅτι κατέχει καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια ποὺ δὲν τὴν καταλαβαίνουν οἱ ἄλλοι καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐπιβάλει παντοῦ καὶ μὲ κάθε τρόπο ἀκόμη καὶ φανερὰ ἀντιχριστιανικό κατὰ τὸ πλεῖστον.

Τὸ κακό ποὺ ἔγινε μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ ὅσες χῶρες ἀκολουθοῦν ἄκριτα τὰ δυτικὰ πρότυπα ὡς θέσφατα εἶναι ὅτι δὲν καταλαβαίνουν ὅτι ἀκολουθώντας αὐτὰ τὰ δῆθεν μοντέρνα πρότυπα χάνουμε κάτι πολὺ πιὸ πολύτιμο χάνουμε τὴν αὐτοσυνειδησία μας, τὸν πολιτισμό, τὴν ταυτότητά μας καὶ τὸ κυριώτερο τὴν ἴδια τὴν πίστη μας τὴν ψυχή μας δηλαδή. Γινώμαστε καὶ ἐμεῖς κατ'ὄνομα χριστιανοὶ ἀλλὰ κατ'οὐσίαν ἀντίχριστοι, διότι ἐρχόμαστε σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, συντασσόμαστε μὲ τὸν Σατανᾶ καὶ ἀποτασσόμαστε τὸν Χριστό, γινόμαστε δηλαδὴ καὶ ἐμεῖς Δυτικοὶ, προδίδουμε τοὺς προγόνους μας καὶ τὴν ἱστορία μας, σὲ τελικὴ ἀνάλυση προδίδουμε τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό.

Σκεφτεῖτε λοιπὸν τὴν τραγικότητα ὁρισμένων, εὐτυχῶς ποιμένων μας ποὺ συναγελάζονται καὶ κοινωνοῦν μὲ τοὺς ἡγέτες τῶν δυτικῶν «Ἐκκλησιῶν» σὲ τὶ μεγάλο κίνδυνο βάζουν τὸν ἑαυτό τους καὶ δυστυχῶς καὶ τὸ ποίμνιό τους, ζητώντας ταυτόχρονα σιωπὴ, διότι ὑποσυνείδητα πιστεύω ὅτι γνωρίζουν ποὺ βαδίζουν γι'αὐτὸ καὶ δὲν ἀνέχονται κανένα ἀντίλογο καὶ καμμία ἀντίρρηση στὸν δρόμο ποὺ βαδίζουν, δυστυχῶς γνωρίζουν. Δυστυχῶς γνωρίζουν καὶ μάλιστα πολὺ καλά.

Δὲν σχολιάζω τοὺς πολιτικοὺς ἡγέτες, διότι αὐτοὶ εἶναι χειρότεροι μὲ πρότυπο τὸν παλαιὸ ἐκεῖνο πολιτικὸ καὶ δῆθεν «Ἐθνάρχη» ποὺ δήλωσε ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἀνήκει στὴν Δύση!

Καὶ βραβεύτηκε μὲ τὸ Βραβεῖο τοῦ ἀνθέλληνα Καρλομάγνου!

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ κοινωνία ποὺ ἔχει πρότυπο τὸν Χριστὸ, τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν Πνευματικότητα, ἐπικοινωνεῖ μὲ τὶς λεγόμενες Δυτικὲς κοσμικὲς «Ἐκκλησίες» καὶ κοινωνίες ποὺ ἔχουν πρότυπα ἢ τὸν ἐξουσιομανῆ Πάπτα ἢ τοὺς διάφορους προτεστάντες ποὺ ἔχουν ὡς δόγματα θολοῦρες καὶ προσφάτως ἰδιαιτερότητες οἱ ὁποῖες ἔχουν τόση σχέση μὲ τὸν Χριστὸ ὅσο ὁ φάντης μὲ τὸ ρετσινόλαδο.

Πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν ὅσο ἀκόμη εἶναι καιρός, ἄν καὶ δὲν τὸ νομίζω.

Ἐπίκαιροι ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθ. Τύπου»
Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μπιλάλη (†)
«Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ FILIOQUE»
—Τιμᾶται δεμένον 26€

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΟΣ

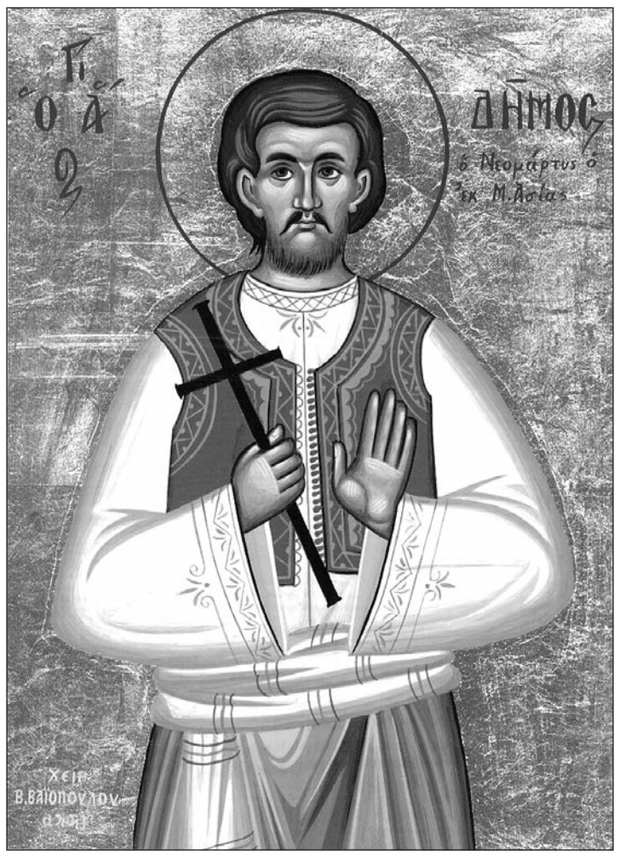

Τὴν 10ην Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Δήμου.

Ἑνὶ ἑκάστῳ ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ (Ἐφεσ. δ΄ 7)

Γράφει ὁ ***Δρ. Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας****,*
Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς χαρίσματα, χωρὶς τάλαντα κατὰ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου ἢ χωρὶς ταλέντα κατὰ τὴ σημερινὴ φράση. Ὅλοι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Πατέρα μας τοῦ οὐράνιου, ὅπως τὸν ὀνομάζουμε στὴν καθημερινή μας προσευχή, ποὺ ἀρχίζει μὲ αὐτὴ τὴν ἐπίκληση, «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. στ΄ 9), καὶ ἔχουμε προκισθεῖ μὲ δῶρα οὐράνια πάμπολλα. Ἔχουμε θεϊκὰ γονίδια, ἀλλά εἴτε δὲν τὰ γνωρίζουμε εἴτε τὰ καταστρέφουμε μὲ τὴν ἐφάμαρτη ζωή μας. Εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μοιάζουμε μὲ τὸν Πατέρα μας, ὅπως κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῶν γονιῶν του. Ἔχουμε πλασθεῖ ἀπὸ Ἐκεῖνον «κατ' εἰκόνα» Του (Γέν. 1, 26), ἀλλὰ μὲ τὸ ποὺ ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ Ἐκεῖνον μὲ τὴν ὑλιστικὴ ζωή μας καὶ τὴν ἄρνηση τῆς Πατρότητός Του, ἔχουμε ἀλλοιώσει τὰ χαρακτηριστικά μας καὶ μάλιστα τὴν ἀκένωτη προσφορὰ ἀγάπης μας πρὸς τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶναι τὸ δικό Του γνώρισμα. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ εἰμαστε παιδιά Του, ἔστω καὶ ἄσωτα, καὶ «κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι Του» (Γαλ. γ΄ 29). Εἴμαστε μάλιστα προικισμένα μὲ πολλὰ τάλαντα.

Δὲν μᾶς ἔχει, ὅμως, δώσει ὁ Θεός-Πατέρας σὲ ὅλους τὰ ἴδια χαρίσματα, ὅπως δὲν ἔχουν τὰ ἴδια χαρίσματα καὶ ὅλα τὰ ἀδέλφια, παιδιὰ τοῦ ἴδιου πατέρα. Διαφέρουν τὰ τάλαντά μας, γιατὶ ὁ καθένας μας εἶναι διαφορετικὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ ζηλεύουμε τὰ τῶν ἄλλων. Νὰ κατανοήσουμε ὅτι ὅλοι μας εἴμαστε προσοντοῦχοι.

Σὲ κάθε ἕνα μας ἔχουν δοθεῖ τάλαντα, σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μας. «Ἑνὶ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ΄ 7). Μᾶς δόθηκαν τάλαντα, μᾶς δόθηκαν χαρίσματα μὲ πολλὴ χάρη καὶ εὐλογία, μᾶς δόθηκαν ἀπλόχερα ἀπὸ τὸν πλουσιόδωρο Πατέρα μας. Μᾶς τὰ ἔδωσε «κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς Του», δηλαδή, ὅπως ξέρει καί μοιράζει μόνο Ἐκεῖνος.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅλοι μας εἴμαστε προσοντοῦχοι, δὲν ἔχουμε δίκιο νὰ παραπονούμαστε καὶ νὰ γκρινιάζουμε, ὅτι δὲν ἔχουμε λάβει ἄφθονη χάρη καὶ πολλὰ χαρίσματα. Δὲν ἔχει κανένας δίκιο νὰ ζηλεύει καί νὰ φθονεῖ τόν ἄλλο, γιὰ κάτι ποὺ αὐτὸς δὲν ἔχει. Γιατί ἀνοίγουμε τὰ μάτια μας καὶ βλέπουμε μόνο τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματα τῶν ἄλλων, μόνο γιὰ νὰ τοὺς φθονήσουμε καὶ δὲν σκύβουμε στὸν ἐσωτερικό μας κόσμο, δὲν ἔχουμε τὸ «γνῶθι σαυτόν», γιὰ νὰ δοῦμε τὸν πλοῦτο τῶν δικῶν μας χαρισμάτων; Κανένας μας δὲν εἶναι καὶ δὲν πρέπει νὰ νοιώθει φτωχὸς καὶ παραπεταμένος.

Εἶναι φυσικὸ καὶ ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε τὰ μάτια μας ἀνοιχτά, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ παραπονούμαστε στὸ Θεὸ γιὰ τὶς δικές μας ἀδυναμίες, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε καὶ τὰ κρυμμένα μας χαρίσματα καὶ νὰ τὰ πολλαπλασιάσουμε, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀποκαλέσει ὁ Θεὸς Πατέρας μας πονηροὺς τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Ἂν γνωρίσουμε τὰ δικά μας χαρίσματα, τότε δὲν θὰ αἰσθανόμαστε μειονεκτικοὶ ἀπέναντι στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ προσοντοῦχοι καὶ θὰ δοξάζουμε καὶ θὰ εὐχαριστοῦμε τὸν δωρεοδότη μας Πατέρα τόσο γιὰ τὰ δῶρα τὰ δικά μας, ὅσο καὶ γιὰ τὰ δῶρα πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας.

Τὰ δῶρα ποὺ μᾶς μοίρασε ὁ Θεὸς Πατέρας μας δὲν εἶναι ἐφήμερα καὶ ἐπίγεια, ἀλλὰ πνευματικὰ καὶ αἰώνια. Οὔτε πάλι αὐτὰ ἀποσκοποῦν στὴν ἀτομική μας εὐημερία ἢ πρόοδο, ἀλλὰ στὴν καλλιέργεια καὶ στὴν οἰκοδομὴ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι, ἄλλον ὁ Θεὸς τὸν κάνει προφήτη, ἄλλο διδάσκαλο, ἄλλο ποιμένα, ἄλλον εὐαγγελιστή, ἄλλο γιατρό. Ὅλοι αὐτοί, ὅπως ὅλοι μας, χρειαζόμαστε, γιὰ νὰ προοδεύσει πνευματικὰ ἡ κοινωνία μας καὶ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός-Πατέρας μας.

Ἔχοντας ἐπίγνωση τῶν χαρισμάτων μας δὲν ὠφελεῖ νὰ καυχώμαστε γιὰ τὰ χαρίσματα ποὺ διαθέτουμε. Δὲν εἶναι δικά μας, ὁ Θεός-Πατέρας μᾶς τὰ ἔδωσε καὶ μάλιστα ὄχι, γιὰ νὰ τὰ κρατᾶμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας, μιμούμενοι τὸ δοῦλο ποὺ ἔθαψε στὴ γῆ τὸ «δοθὲν τάλαντον» (Ματθ. κε΄ 14-30), ἀλλὰ γιὰ νὰ μοιραζόμαστε μὲ ὅλους καὶ γιὰ νὰ πλουτίζουμε ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ. Ὅλοι μας συντελοῦμε στὸ κτίσιμο τοῦ οἰκοδομήματος τῆς εὐλογημένης κοινωνίας μας, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ ὅλοι μας εἴμαστε χρήσιμοι. Ὅπως γιὰ τὴν οἰκοδομὴ ἑνὸς σπιτιοῦ εἶναι ἐξίσου σημαντικὴ ἡ λάσπη, οἱ πέτρες, ὁ ἀσβέστης, τὸ τσιμέντο, τὰ παράθυρα, οἱ πόρτες καὶ τὰ κεραμίδια, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τοῦ σώματος τῆς

Ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ὁμιλιῶν τῆς ἡμερίδος διὰ τὴν Μ. Σύνοδον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λοιπὸν φέροντες τὸν βαρὺ τίτλο τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, ἂν καὶ συναισθανόμαστε ὅτι ὑπολειπόμεθα κατὰ πολὺ τῆς θαυμαστῆς ἀσκητικῆς πολιτείας τῶν προγενεστέρων πατέρων μας, ὅμως στοιχοῦντες καὶ ἑπόμενοι αὐτοῖς, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐπιποθοῦντες τὴν σωτηρία μας ἐν τῇ ἀληθείᾳ, διατρανώνουμε σήμερον ἑνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι δὲν θὰ ἀποδεχθοῦμε τίποτε τὸ μεταπατερικό, τίποτε ποὺ νὰ μή συμφωνεῖ μὲ τὶς 9 Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ τὶς κατά τόπους ὁρθοδόξες τοιαῦτες καὶ συνελόντι εἰπεῖν μὲ τὴν ἱερὰ Παράδοση τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Κατὰ τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον ἐπαναλαμβάνουμε ἐπιγραμματικὰ πρὸς κάθε καλοπροαίρετο πιστόν· *«καὶ ἐάν ἡμεῖς ἤ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ἡμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω»*. Στήν περίπτωση λοιπόν, πού ὑπερψηφισθοῦν οἱ ἀντορθόδοξες θέσεις τῶν πρός ψήφιση προσυνοδικῶν κειμένων καί κυρίως ἡ παροχή ἐκκλησιαστικότητας στήν αἵρεση τοῦ παπισμοῦ καί στήν πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν, ποὺ ἐκθεμελιώνουν τὸ ὀρθόδοξο δόγμα καὶ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν, ὄχι μόνον δὲ θὰ τίς ἀκολουθήσουμε, ἀλλὰ χρεωστικῶς κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας καί μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας, θά διακόψουμε τὸ μνημόσυνον ὅλων αὐτῶν ποὺ θὰ συμμαχήσουν μὲ τίς αἱρετικές θέσεις καί τόν παναιρετικό οἰκουμενισμό. Τὰ ἑκατὸ χρόνια οἰκονομίας καὶ ἀνοχῆς ἀπέναντι σὲ οἰκουμενιστὲς –ψευδαδέλφους καί κακόφρονες εἶναι ὑπεραρκετά. Ἡ ζημία ποὺ ἔχει προκαλέσει αὐτὴ ἡ ψευδεπίγραφη οἰκονομία στὸ Ὀρθόδοξο κριτήριο κλήρου καὶ λαοῦ εἶναι ἤδη τεραστίων διαστάσεων. Στό Ἅγιον Ὄρος ἔχομε τήν διαχρονική καί ἁγιοπνευματική παράδοση, διά τῆς ὁποίας μᾶς ὑποδεικνύουν οἱ Ἁγιορεῖτες πατέρες πῶς ἐφαρμόζεται ἐν τῇ πράξει ὁ 15ος κανόνας τῆς Πρωτοδευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δηλαδή ἡ διακοπή μνημοσύνου, ὅταν κηρύττει αἵρεση ἕνας ἐπίσκοπος γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος ἀπό τό 1924 ἕως τό 1974 εἶχε διακόψει τήν μνημόνευση τοῦ Πατριάρχου, λόγω τῆς εἰσαγωγῆς τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ διά τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καί τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων ἐπί πατριαρχίας Ἀθηναγόρου.

Σήμερα τὰ βλέμματα ὅλων τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ Φαναρίου ὥς καὶ αὐτῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐστραμμένα σὲ αὐτὴν τὴν ἡμερίδα ποὺ φιλοδοξεῖ εὐσεβῶς νὰ ἀντιστρατευθεῖ εἰς τὴν ἐγειρομένην λαίλαπα τῶν καινοτομιῶν τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας. Ἡ ἀπάντησις ὅλων μας στὴν μέλλουσα Μεγάλη Σύνοδο καὶ στὶς ἀντορθόδοξες μεταρρυθμίσεις ποὺ ἑτοιμάζουν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης καὶ οἱ οἰκουμενιστές ἱεράρχες καί θεολόγοι ἄς εἶναι αὐτὴ τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπα Πίον τὸν Θ΄τὸ1848· *«Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας ἐστὶ αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἤτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῶν Πατέρων αὐτοῦ»*.

Εὐχαριστῶ γιά τήν τιμή καί τὴν ἀγάπη σας διὰ τὰ εὐήκοα ὦτα πρὸς τὸν ταπεινὸν χαιρετισμὸ μας καὶ ἐξαιτούμενος τίς ἅγιες εὐχές ὅλων σας, εὔχομαι ὁλοψύχως καλή ἐπιτυχία στήν ἡμερίδα, ἀναμένοντας μέ ἐνδιαφέρον τά ὁμολογιακά σας πορίσματα.

Χαιρετισμὸς τοῦ Σεβ. Μπάντσεν κ. Λογγίνου, ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Μητροπολίτου Κιέβου

Αὐτὴ ἡ λεγόμενη «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» εἶναι ἡ πιὸ πονηρή, ληστρική, ψευδὴς σύνοδος, τὴν ὁποία οἱ πιστοί τῆς ἐπαρχίας μου δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν. Ἔχω συμμετάσχει στὴν προετοιμασία τῆς συνόδου, εἶναι τρομερὸ αὐτὸ ποὺ προετοιμάζεται· διαπιστώνουμε τὴν διγλωσσία τῆς «Μεγάλης» Συνόδου, ὅμως ξέρουμε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ναὶ ἢ οὐ (Μτ. 5:37), καὶ γι'αὐτὸ δὲν θὰ τὴν ἀναγνωρίσουμε ποτέ. Καὶ ἡ κοινὴ δήλωση ἀπὸ τὴν συνάντηση στὴν Κούβα τοῦ Πατριάρχη Κυρίλλου καὶ τοῦ Πάπα, τοῦ ἀρχιαιρετικοῦ, μὲ τὰ 30 σημεῖα ποὺ περιέχει, γιὰ μένα προσωπικὰ εἶναι τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. Γι΄ αὐτὸ προσεύχομαι ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσει! Ἂν χάσουμε τὰ πάντα στὴ γῆ καὶ δὲν ἔχουμε τί νὰ φᾶμε, τί νὰ πιοῦμε, τίποτε δὲν εἶναι, ὅμως, ἂν χάσουμε τὴν πίστη, χάσαμε τὰ πάντα. Ἂν χάσουμε τὴν Ἀλήθεια τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν ὁποία μᾶς τὴν παρέδωσαν, καὶ ἂν χάσουμε τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία, ποῦ ἀλλοῦ θὰ σηκώσουμε μετὰ τὰ χέρια μας στὸν πόνο μας καὶ ποῦ νὰ προσευχόμαστε; Σὲ ποιὸν «θεὸ» θὰ προσευχόμαστε πλέον, ἂν προδώσαμε καὶ πουλήσαμε τὸν Θεό μας; Αὐτοὶ θέλουν τὸν οἰκουμενισμό, ἐπειδὴ ἀποβλέπουν νὰ κερδίσουν τὸν χριστιανικὸ κόσμο, καὶ ὅμως τόση ταραχὴ προκάλεσε ὁ οἰκουμενισμὸς στὴν Ἐκκλησία μας! Τοὺς χριστιανοὺς δυνάμεθα νὰ τοὺς ἐπαναφέρουμε στὴν Ἐκκλησία μόνο καὶ μόνο μὲ τὴν ὁμολογία τῆς Ἀλήθειας καὶ μὲ τὴν μετάνοια. Ἐπίσης μόνο μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο εἶναι δυνατὸν νὰ εἴμαστε ἕνα, ἀδελφοί μου στὴν ἀληθινὴ πίστη, ἡ ὁποία μᾶς δόθηκε ἅπαξ διὰ παντός... Στὶς τοπικές μας συνόδους δὲν ἔχουμε καμία ἐξουσία, δὲν μᾶς δίνει κανεὶς σημασία, γι' αὐτὸ γιὰ μᾶς εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ ζητᾶμε ταπεινὰ τὶς ἱερές σας προσευχὲς, γιὰ νὰ τηρήσουμε τὴν ἀληθινὴ πίστη.

Εἰσήγησις Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου: «Ἐρωτήματα περί τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο»

Ἔχει ἀλλάξει κάτι τά τελευταῖα χρόνια, ὥστε σήμερα νά εἶναι ἀναγκαία καί σκόπιμη, ἡ σύγκληση τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου;

Ἀλλά γιά τό μή ἀναγκαῖον τῆς συγκλήσεως μιᾶς τέτοιας Συνόδου, ὁμιλεῖ καί ὁ ὅσιος Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος, ὁ ἀσκητής καί πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 20οῦ αἰώνα, εἰς τόν ὁποῖον εἶχα τήν ἰδιαίτερη εὐλογία, νά ἐξομολογηθῶ πεντάκις καί ὡς μαθητής τοῦ ἱστορικοῦ Γυμνασίου τῆς Ἑρμουπόλεως Σύρου καί ὡς κληρικός Ἱεροκήρυξ τοῦ Πανελληνίου Ἱδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου. Λέγει ὁ Ὅσιος Γέροντας: «Νομίζομεν, ὅτι εἶναι ὅλως περιττή ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου περί ζητημάτων, εἰς τά ὁποῖα ἔχουν ἀποφανθεῖ διά τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι καί θεόσοφοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας»…

Στή δισχιλιόχρονη ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, στίς Τοπικές ἤ σέ Οἰκουμενικές Συνόδους, οὐδέποτε ὑπῆρχαν «παρατηρητές». Μόνο στίς δύο παπικές συνόδους τοῦ Βατικανοῦ ἐμφανίστηκε τό καθεστώς τῶν «παρατηρητῶν»! Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, μπορεῖ νά ἔχει ὡς πρότυπο τίς Παπικές πρακτικές, μεθόδους καί μεθοδεύσεις; …

Σᾶς μεταφέρω μία σκηνή, πού ἔλαβε χώρα πρό ἐτῶν στήν Ἰσπανία, σέ μία συνάντηση Ὀρθοδόξων καί Καθολικῶν, τήν ὁποία μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε, μέλος τῆς ἀποστολῆς. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπίας Μητροπολίτης, διαμαρτυρήθηκε ἔντονα, ὅταν ἀντελήφθη, πώς στήν ἀντιπροσωπία τῶν Παπικῶν, συμμετεῖχε ὡς μέλος ὁ Οὐνίτης ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν. Σέ τηλεφωνική ἐπικοινωνία μέ τόν Προκαθήμενό του, ἐρωτώντας πῶς νά συμπεριφερθεῖ, ἔλαβε τήν ὁδηγία: «Νά μή δώσεις συνέχεια στήν ἀντίδρασή σου, καί νά μή ἐπαναληφθεῖ τέτοια παρατήρηση».

Ἔντονα μᾶς προβληματίζει ἡ ἀπόφαση, ὅτι κάθε Τοπική Ἐκκλησία θά ἐκπροσωπεῖται μέ 24 Ἐπισκόπους τό πολύ, σύν τόν Προκαθήμενό Της καί ὅτι ἡ κάθε Ἐκκλησία θά διαθέτει μόνο μία ψῆφο. Σύμφωνα μέ τήν Ἱερή μας Παράδοση καί τά διαχρονικά πρότυπα τῶν Ὀρθοδόξων Συνόδων, ἡ συμμετοχή ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, θεωρεῖται ἀπολύτως ἀναγκαία γιά τήν σύγκληση μιᾶς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, καί ὄχι μόνον ἡ ἐπιλογή 24 ἐπισκόπων τό πολύ, σύν τόν Προκαθήμενο…

Θεωροῦμε ἐπίσης ἐντελῶς ξένη στήν Ὀρθόδοξη Πρακτική, τήν Προσυνοδική συνεννόηση, ὅτι κάθε Τοπική Ἐκκλησία διαθέτει μία ψῆφο. Ἀνέκαθεν, μία ψῆφο διαθέτει κάθε ἐπίσκοπος καί ὄχι κάθε Τοπική Ἐκκλησία… Ἐπειδή τονίσθηκε πολλές φορές στήν Ἱεραρχία, ὅτι τά μέλη τῆς ἀντιπροσωπίας θά πρέπει νά εἶναι οἱ εἰδικοί ἐπί ὁρισμένων συναφῶν θεμάτων Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς, καί ὄχι κάποιοι ἄλλοι Ἱεράρχες, ἔθεσα τό ἐρώτημα: Τό ἔτος 325, στήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, οἱ 318 θεοφόροι Πατέρες, ἦταν εἰδικοί, ἤ κατεῖχαν πανεπιστημιακή μόρφωση;

Εἰσήγησις π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ: «Οἱ θεολογικοί Διάλογοι καί ἡ ἀποτυχία τους»

Συνεχῶς αὐξάνει ἡ σχετικοποίηση τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως καί παραθεωρεῖται ἡ μοναδικότητα καί ἀποκλειστικότητά της στήν ἱερή ὑπόθεση τῆς σωτηρίας. Μέ τήν χρησιμοποιούμενη ἀντιπατερική γλώσσα, τίς ἀντικανονικές συμπροσευχές, τίς κοσμικοῦ καί πολιτικοῦ χαρακτήρα ἐκατέρωθεν ἐπισκέψεις καί ἐπαφές, αὐξάνει συνεχῶς ἡ ἀμβλυνση τῶν διαφορῶν εἰς τήν Πίστη καί ἡ ἰσοπέδωση τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐνῶ ἡ ἀντορθόδοξη αὐτή στάση τῶν ἡμετέρων χαρακτηρίζεται ἔκφραση ἀγάπης πρός τήν ΜΗ-Ὀρθοδοξία.

Εἶναι δυνατόν, λοιπόν, ὅλα αὐτά νά θεωρηθοῦν ἐπιτυχία τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων, ὅταν ὁ μόνιμος σκοπός της εἰς τούς αἰῶνες εἶναι ἡ ἐπιστροφή τῶν Ἑτεροδόξων-Αἱρετικῶν καί τῶν Ἀλλοθρήσκων εἰς τήν Ποίμνην τοῦ Χριστοῦ, ἐσχατολογική δέ στοχοθεσία της ἀμετακίνητη εἶναι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ μας: «Καί γενήσεται ΜΙΑ ποίμνη, ΕΙΣ Ποιμήν» (Ἰω. 10,16), δηλ. ὁ Χριστός; "Ὀχι ἀσφαλῶς! Ὁ Οἰκουμενισμός καί οἱ Διάλογοί του, ὑπό τήν σημερινή μορφή καί πορεία τους, εἶναι ἀποτυχία τῆς Ὀρθοδοξίας στήν ἀγιοπατερική ἔκδοχή της . Ἡ Ὀρθοδοξία τῶν Οἰκουμενιστῶν μας ἀποδεικνύεται ἐμπαιγμός καί ἀπόρριψη τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν Ἁγίων μας καί τῆς Ποιμαντικῆς της. Πόσον μᾶλλον, ποῦ διά τῶν Διαλόγων ὄχι μόνον δέν προήχθη ἡ ἑνότητα, ἀλλά φάνηκαν καθαρότερα οἱ διαφορές μας μέ τούς ἑτεροδόξους, τούς ὁποίους ὅμως θεωροῦμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ ἄλλη πλευρά τοῦ Διαλόγου. Ἂν γιά τήν ἀποστολικοπατερική Πίστη ὁ διεξαγόμενος «Οἰκουμενικός Διάλογος» στό σύνολό του εἶναι ἀδιαμφισβήτητη ἀποτυχία, ταυτόχρονα ὅμως συνιστᾶ (ἔτσι τουλάχιστον θεωρεῖται) «ἐπιτυχία» -ἔστω καί θανατηφόρος- γιά τούς Οἰκουμενιστές μας καί τούς Ἑτεροδόξους. Διότι προάγει τίς ἐπιδιώξεις καί τούς στόχους τους, ἐξυπηρετώντας ταυτόχρονα τά σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τῶν ὀργάνων της, φανερῶν καί ἀφανῶν. Διακονεῖται πιστά καί προωθεῖται μία ὑπόθεση πνευματικοῦ θανάτου, στή συνέχεια τῆς στάσης τῶν οὐνιτιζόντων ἐνωτικῶν πρό καί μετά τό Σχίσμα. Καί σήμερα, ὅπως τότε, μία ἀποδυναμωμένη καί αἱρετίζουσα «Ὀρθοδοξία» φέρεται καί ἄγεται ἀπό κοσμικές δυνάμεις, πού ἐργάζονται εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς σωτηρίας του, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἰσοπέδωση τῆς Ὀρθοδοξίας στήν πανθρησκειακή καί συγκρητιστική πολτοποίηση... Ἂν δέν ἀναθεωρηθεῖ, συνεπῶς, ἡ πορεία τοῦ Ἐνωτικοῦ Διαλόγου –κάτι πού θά ἰσοδυναμοῦσε μέ θαῦμα μέγα- καί δέν ἀναχαιτισθεῖ ὁ κατήφορος πού ἄρχισε ἐπί πατριαρχίας Ἀθηναγόρου (μετά τό 1964), ἡ συνέχεια τῶν Οἰκουμενικῶν σχέσεων θά εἶναι ἀκόμη ὀδυνηρότερη γιά τούς Ὀρθοδόξους.

Εἰσήγησις Πρωτοπρεσβυτέρου Πέτρου Heers, «Ἡ ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων»

Οἱ ἐκκλησιολογικὲς ἀπόψεις ἐξεχόντων οἰκουμενιστῶν, παρότι ὑστεροῦν σὲ σχέση μὲ τὴν ἐκλεπτυσμένη ἀνάπτυξη τῶν ἀντίστοιχων τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου, ἐντούτοις συνάδουν μὲ αὐτὲς τῶν Λατίνων ὁμολόγων τους στὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς νέας ἐκκλησιολογίας. Τὰ δύο οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ τῆς νέας ἐκκλησιολογίας, ποὺ ἀναφέρθηκαν νωρίτερα - ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἑτεροδόξου Βαπτίσματος καθεαυτοῦ καὶ ἡ συνακόλουθη ἀναγνώριση τοῦ «ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρα» τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν – ἔχουν γίνει ἀποδεκτὰ ἀπὸ ἐξέχοντες σύγχρονους οἰκουμενιστές, ὅπως εἶναι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ μητροπολίτης Ἰωάννης Ζησιούλας, ὁ μητροπολίτης Ἰλαρίων Ἀλφέγιεφ, ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ὁ καθηγητὴς Στυλιανὸς Ἰσομπανίδης, ὁ μητροπολίτης Kallistos Ware, ὁ καθηγητὴς Michel Struve καὶ ἄλλοι….

Σήμερα, ἡ ὀλισθηρὴ κατηφόρα τῆς καινοτομίας ἔχει ὁδηγήσει πολλοὺς οἰκουμενιστὲς μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀναγνωρίζουν ὄχι μόνον τὸ Βάπτισμα, ἀλλὰ καὶ τὴν «Θεία Εὐχαριστία τῶν ἑτεροδόξων».[48] Ἐξ αἰτίας τῆς ἑνότητος τῶν μυστηρίων, ἡ ἀναγνώριση τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι τὸ ἀναμενόμενο καὶ λογικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποσύνδεσης τῶν κανονικῶν καὶ χαρισματικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα συμπίπτουν καὶ φανερώνονται στὴν Θεία Εὐχαριστία. Παρότι ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη φέρεται ἀκόμη ὡς τὸ ἐκ-τῶν-ὧν-οὐκ-ἄνευ γιὰ τὸ «Κοινὸν Ποτήριον», στὴν πραγματικότητα μὲ τὴν ἀναγνώριση «ἑτεροδόξων μυστηρίων», ἀκόμη καὶ αὐτῆς τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἡ ἑνότητα τῆς Πίστεως ἔχει πάψει νὰ ἀποτελεῖ προαπαιτούμενο.

Πράγματι, ἂν ἡ παν-ορθόδοξη Σύνοδος ἐπιτρέψει μία οἰκουμενιστικὴ ἑρμηνεία, ἀναγνωρίζοντας «μυστήρια «καὶ «ἐκκλησιαστικότητα» τῶν ἑτεροδόξων, τότε τὸ Κοινὸν Ποτήριον θὰ εἶναι ἁπλῶς μία τυπικὴ ἐπιβεβαίωση τῆς παρεκτροπῆς. Θὰ ἔχει τότε ἤδη ἐπιτευχθεῖ μία ἕνωση, ἀλλὰ θὰ εἶναι οὐσιαστικὰ ψευδὸ-ἕνωση, δεδομένου ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι δὲν θὰ ἔχουν ἀποκηρύξει οὔτε ἕνα αἱρετικὸ δόγμα.

Εἰσήγησις Πρωτοπ. π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου «Ἡ Η΄ καὶ Θ΄ Οἰκουμενικαί Σύνοδοι»

Ὑπάρχουν πάμπολλες μαρτυρίες, ἀπό τίς ὁποῖες προκύπτει ὅτι, κατὰ τὴν προπαρασκευὴ τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», ἡ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας θεωροῦσε τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθει Σύνοδο ὡς Οἰκουμενική, ἐφ' ὅσον βέβαια θὰ ἀνταποκρινόταν στὰ ὀρθόδοξα κριτήρια περὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἀποκλειστική εὐθύνη γιά τήν ἀλλαγή καί ἀλλοίωση τοῦ χαρακτῆρος καί τῆς φύσεως τῆς οἰκουμενικότητος τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» φέρει ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ συνοδοιποροῦντες αὐτῷ, ἐπειδή, ἐντελῶς ἀντικανονικά, ἀντισυνοδικά καί χωρίς καμμία πανορθόδοξη ἀπόφαση, ἀπορρίπτει τὴν περὶ τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» γνώμη, ποὺ εἶχαν ἐπιφανεῖς ἱεράρχες τοῦ Θρόνου, πρόεδροι τῶν Προσυνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ Διασκέψεων, ὅπως ὁ Γέροντάς του μητροπολίτης Χαλκηδόνος κυρός Μελίτων Χατζῆς, καὶ ὁ Μύρων, μετέπειτα Ἐφέσου, κυρός Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀκυρώνει καὶ ἀνατρέπει τὴν σταθερὴ καὶ ἐπίσημη γραμμὴ τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως, ὅπως τὴν καθόρισε ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κυρός Ἀθηναγόρας, ποὺ ἐπανέφερε θερμὰ καὶ δραστήρια τὸ θέμα τῆς συγκλήσεως τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», κατανοουμένης ὡς Οἰκουμενικῆς.

Ἡ πανορθόδοξη ἀναγνώριση τῶν δύο Συνόδων ἐπί Μ. Φωτίου καί ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὡς οἰκουμενικῶν ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νά συμπεριληφθεῖ ὡς τὸ κύριο, καίριο καὶ προεξάρχον θέμα τῆς μελλούσης «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου». Ἡ Ὀρθόδοξη Παράδοση ἔχει ἀποδεχθεῖ ὅτι οἱ Η΄ καὶ Θ΄ Οἰκ. Σύνοδοι διαφοροποιοῦν ριζικὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στὴν πατερικὴ συνέχειά της ἀπὸ τὸν «χριστιανισμό» τῆς Δύσεως.

Ἡ μεθοδευμένη ἀπὸ τούς οἰκουμενιστές τοῦ Φαναρίου καὶ τούς μετ' αὐτῶν ὁμοφρονοῦντες μέλλουσα «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος», ὅπως μὲ σαφήνεια διαζωγραφίζεται ἀπό τίς προσυνοδικές πανορθόδοξες διασκέψεις της καί ἀπό τά τελικά κείμενά της, εἶναι σίγουρο ὅτι ἀπεργάζεται τὴν ἀποδοχὴ τῶν αἱρέσεων τοῦ Πατπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὡς αὐθεντικῶν ἐκκλησιῶν! Ὑπ'αὐτές τίς συνθῆκες, **εὐχόμαστε νὰ μὴ συνέλθει ποτέ!»**.

Οἱ ἄγνωστοι διωγμοὶ τοῦ π. Μάρκου Μανώλη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καὶ δὲν κολακεύει τοὺς Ἀρχιεπισκόπους, καὶ ἐπειδὴ ὁ "Ὀρθόδοξος Τύπος" ἐπικρίνει ἀντικανονικὰς ἐκκλησιαστικὰς πράξεις, διὰ τοῦτο διατελεῖ ὑπὸ τὴν συνεχῆ δυσμένειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ ἐπὶ 20 περίπου ἔτη παραμένει καθηλωμένος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ διακόνου! Ἄλλοι, μικροτέρας ἡλικίας καὶ ἀξίας, ἤ καὶ ἀνάξιοι καὶ σκανδαλοποιοί, προήχθησαν εἰς ἐπισκόπους, ἐνῷ αὐτὸς δὲν ἀξιώνεται τοῦ βαθμοῦ τοῦ πρεσβυτέρου. Πεισμόνως ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀρνεῖται νὰ τὸν χειροτονήσῃ πρεσβύτερον. Ἔχει τὸ κώλυμα τῆς…εὐσεβείας. Ναί, εἰς τὴν διεστραμμένην ἐποχήν μας ἡ εὐσέβεια θεωρεῖται κώλυμα πρὸς προαγωγήν, ἐνῷ ἡ ἀσέβεια θεωρεῖται προσόν!

»Ἀλλ' ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ἄρνησιν νὰ χειροτονήσῃ τὸν ἐν λόγῳ κληρικὸν πρεσβύτερον. Μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν θρασύτητα ἐπροχώρησεν εἰς ἀήθη διωγμόν. Τὴν 28ην Ἰουνίου διὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Π.τράκη μὲ προφορικὴν διαταγὴν διέταξεν αὐτὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐντὸς 24ώρου τὸ κελλίον του καὶ νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Μονῆς. Ἐπίσης διέκοψε τὴν ἐκ 12.000 δραχμῶν μηνιαίαν χορηγίαν διὰ τὴν συντήρησίν του.

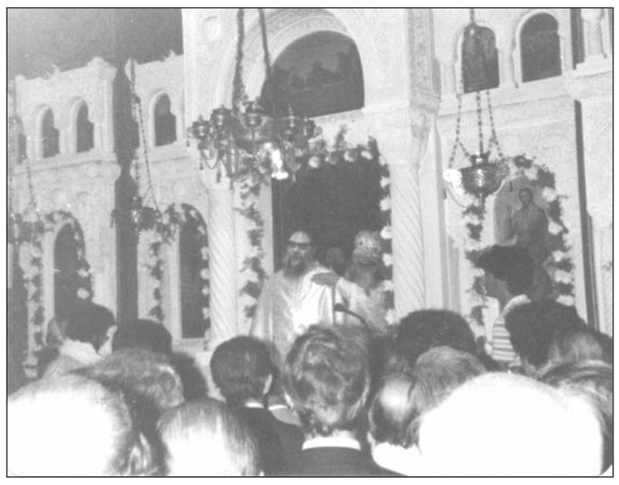

Ὅποιος δὲν κολακεύει, ἀλλ' ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἐλέγχῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, αὐτὸς οὔτε τροφὴν δικαιοῦται! Πρέπει νὰ ἀποθνήσκῃ ἐκ πείνης!

»Ὁ διωκόμενος δὲν ἐγκατέλειψε τὸ κελλίον του. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τὴν 30ὴν Ἰουνίου ὑπέβαλεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἔγγραφον καὶ ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ ἐγγράφως, διὰ ποῖον λόγον διετάχθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Μονήν. Ἐδόθη ἔγγραφος ἀπάντησις; Ὁ Μακαριώτατος ἔκλεισε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ὡς μικρομάγαζον, ἀνεχώρησε πρὸς ἀνάπαυσιν…ἐκ τοῦ κόπου τῆς πολυμόχθου σαρκός του, καὶ δὲν εὐκαιρεῖ ἢ μᾶλλον δὲν συμφέρει νὰ δώσῃ ἔγγραφον ἀπάντησιν.

»Ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τοῦ ἡγουμένου ἀσκεῖται πίεσις ν' ἀναχωρήσῃ ὁ ἀνεπιθύμητος ἐκ τῆς Μονῆς. Τὴν δὲ 11ην Ἰουλίου ἐξεδηλώθη καὶ οὗτος ἔτι πλέον. Ἐπέδωκεν εἰς τὸν π. Μᾶρκον γραπτὴν ἐντολήν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ ἐπέπῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ οὗτος τὸ κελλίον του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ναΐδριον τῆς Ἁγ. Τριάδος ἐπὶ τῆς Πάρνηθος.

»Ἄγιε ἡγούμενε! Κρίνεσαι καὶ σὺ ἐκ τῆς περιπετείας τοῦ π. Μάρκου. Ἂν δὲν ἔχῃς τὸ ψυχικὸν σθένος νὰ δείξῃς χριστιανισμὸν συμπαριστάμενος εἰς τὸν ἀδίκως διωκόμενον, δεῖξε τοὐλάχιστον ὀλίγον ἀνθρωπισμόν…

»Συμπαριστάμεθα ὁλοψύχως εἰς τὸν π. Μᾶρκον Μανώλην. Καὶ καλοῦμε τὸν εὐσεβῆ λαὸν νὰ συμπαρασταθῇ ἐπίσης. Συγχαίρομεν δὲ τὸν διωκόμενον κληρικόν, διότι ἐμπίπτει εἰς τὸν μακαρισμὸν τῶν διωκομένων ἕνεκεν ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης.

»Χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν νὰ αἰσθάνεσαι, πάτερ Μᾶρκε, διότι ἠξιώθης διωγμοῦ παρ' ἀναξίου Ἀρχιεπισκόπου. Σὺ δέ, Ἀρχιεπίσκοπε, νὰ αἰσθάνεσαι λύπην καὶ ὀδύνην, διότι διέπραξες καὶ αὐτὸ τὸ σφάλμα, ἢ μᾶλλον τὴν ἀφροσύνην, νὰ διώξῃς διακεκριμένον κληρικὸν καὶ νὰ ἐγείρῃς ἐναντίον σου νέαν κατακραυγήν. Ἀντὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ κελλίον του ὁ ἄξιος μοναχὸς καὶ κληρικός, σύ, κ. Σεραφείμ, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον καὶ νὰ ἀπέλθῃς ὅπου θέλεις. Ἡ ἀρμοδιωτέρα θέσις σου θὰ ἦτο εἰς τὰ νεκροταφεῖα, διὰ νὰ ἐκτελῇς ἔργον νεκροθάπτου».[3]

«Ὥσπερ τὸ χρυσίον οὐ βλάπτει ἡ κάμινος, οὕτως οὐδὲ τὸν γενναῖον διαφθείρει ἡ θλῖψις», γράφει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.[4] Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν γενναῖο π. Μᾶρκο, τὸν ὁποῖον οἱ θλίψεις ποὺ περιγράψαμε δὲν πτόησαν, δὲν ἔκαμψαν, δὲν λύγισαν, δὲν ἀποθάρρυναν, ἀλλὰ τὸν ἐλάμπρυναν, ὅπως τὸ καμίνι τὸ χρυσάφι, καὶ τὸν ἔκαμαν τὸν ἐνάρετο καὶ ἀγωνιστὴ κληρικό, ποὺ ὅλοι γ

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΕΤΟΛΜΗΣΕ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀμφισβητήσεις γιγαντώθηκαν κατά τό φετινό χρόνο, μέ ἀποτέλεσμα τόν διχασμό τῆς Ἱεραρχίας μας καί τή δημιουργία δύο στρατοπέδων: τῶν φιλοπατριαρχικῶν καί τῶν φιλοαρχιεπισκοπικῶν. Τό ἐκπληκτικό εἶναι, πώς χωρίς νά τό καταλάβουν μερικοί Ἱεράρχες μας, στήν προσπάθειά τους νά ἀντιστρατευθοῦν τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν, ὁδηγοῦνται μέ μαθηματική ἀκρίβεια στήν ἀπεμπόλησι τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἄλλοτε μέ τίς μομφές τους ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν (ὄχι γιά τίς θεολογικές ἤ τίς ποιμαντικές του ἐπιλογές, ἀλλά ἀμφισβητώντας τίς ἁρμοδιότητές του ὡς Ἀρχιεπισκόπου Πάσης Ἑλλάδος), ἄλλοτε μέ τίς μομφές τους ἐναντίον τοῦ Ἑλλαδικοῦ Αὐτοκεφάλου καί ἄλλοτε μέ ἔμμεσες ἀπειλές γιά ἐπανυπαγωγή τῶν «Νέων Χωρῶν» (δηλαδή Ἑλληνικῶν Μητροπόλεων) στό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, στήν περίπτωσι πού θά ἄλλαζε τό ὑφιστάμενο σήμερα καθεστώς, πού ἀπορρέει ἀπό τή Συνοδική Πρᾶξι τοῦ 1928. Ἕνα καθεστώς ἐπικίνδυνο, τό ὁποῖο μπορεῖ ἀνά πᾶσα στιγμή νά ἐκμεταλλευθῆ ὁ οἱοσδήποτε Πατριάρχης, γιά νά διχάση ἤ νά ἐπηρεάζη τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ψευδοχάρτης προπαγανδίζων τὰς διεκδικήσεις τῆς Τουρκίας, ὅπου περιλαμβάνονται αἱ Νέαι Χῶραι, ἡ Κρήτη, ἡ Κύπρος, ἐνῶ τὰ Σκόπια ἀναγνωρίζονται ὡς Μακεδονία!

Τό ἔτος 2003, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διενέξεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ἔγραψα ἕνα τευχίδιο μέ τίτλο «**Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΦΩΣ (ΧΩΡΙΣ) ΦΑΝΑΡΙ**» (18-10-2003) καί σέ μιά ἀπό τίς ἐνότητες τοῦ κειμένου μου αὐτοῦ ἐπεσήμανα ὅτι ὁ «Συνοδικός Τόμος» ἀχρηστεύει τήν «Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928», πού κατακερματίζει τήν Πατρίδα μας καί βεβηλώνει τό Κανονικό Δίκαιο.

Ἔγραφα: *«Οἱ συζητηταί τοῦ θέματος τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως παρασύρονται ὡς ἐπί τό πλεῖστον σέ μιά μονοδιάστατη ἀξιολόγηση τῆς ἀκανθώδους γιά τίς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928. Βεβαίως καί μέ τή μονοδιάστατη ἀξιολόγηση τῆς περί οὗ ὁ λόγος Πράξεως ἔχουν διατυπωθεῖ πολλά καί ἀξιόλογα ἐπιχειρήματα, τά ὁποῖα ἀποδυναμώνουν τίς ἀξιώσεις τοῦ Πατριαρχείου.* ***Ὅμως, ἕνας συσχετισμός τῆς Πράξεως αὐτῆς μέ αὐτόν καθ' ἑαυτόν τόν Συνοδικό Τόμο τοῦ 1850, ὁ ὁποῖος προηγήθηκε καί ὁ ὁποῖος ἐκφράζει μέ κάθε λεπτομέρεια τίς διαθέσεις καί τό φρόνημα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κυριολεκτικά ἀχρηστεύει τήν Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928 καί ἀποδεικνύει περίτρανα ὅτι αὐτή ἡ Πράξη δέν θά εἶχε ποτέ ἐκδοθεῖ, ἄν ἐπρυτάνευε ἡ λογική καί ἡ θεολογική ὀξυδέρκεια στούς τότε ἐκκλησιαστικῶς ὑπευθύνους. Ἀρκεῖ ἡ παράθεση μιᾶς καί μόνης παραγράφου τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, γιά νά καταπέσῃ ἡ ἰσχύς τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως. Τήν ἀντιγράφουμε:*** *«...ὡρίσαμεν τῇ δυνάμει τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος διά τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ Τόμου, ἵνα ἡ ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀρχηγόν ἔχουσα καί κεφαλήν, ὡς καί πᾶσα ἡ Καθολική καί Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, τόν Κύριον καί Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχῃ τοῦ λοιποῦ κανονικῶς αὐτοκέφαλος ...ἐπιγινώσκομεν αὐτήν καί ἀνακηρύσσομεν πνευματικήν ἡμῶν ἀδελφήν ...καί ὡς τοιαύτην τοῦ λοιποῦ ἀναγνωρίζεσθαι καί μνημονεύεσθαι τῷ ὀνόματι «Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» δαψιλεύομεν δέ αὐτῇ καί πάσας τάς προνομίας καί πάντα τά κυριαρχικά δικαιώματα, τά τῇ ἀνωτάτῃ Ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ παραμαρτοῦντα...»!***

Μετά ἀπό αὐτό τό κείμενό μου ὁ μακαριστός π. Μάρκος Μανώλης μοῦ εἶπε: «**Δυστυχῶς θά μείνης μόνος**»! Καί ἔτσι πράγματι ἔγινε. Οὔτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐπέμεινε στῆς ἀπόψεις του καί τό θέμα ἔμεινε σέ ἐκκρεμότητα.

Τό ἔτος 2015, σέ ἄρθρο μου στόν Ο.Τ., ἀναιρετικό τῆς κατηγορίας δημοσιογράφου ὅτι μάχομαι τόν Πατριαρχικό θεσμό ἔγραψα: ***«Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928 περί τῆς ὁμηρίας Μητροπόλεων τῆς Ἑλλάδος δέν εἶναι προσβολή τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά ἀποδοκιμασία μιᾶς Πατριαρχικῆς Πράξεως–Κερκόπορτας γιά τήν διεκδίκηση ἐδαφῶν τῆς Πατρίδος μας ἀπό ἀλλοεθνεῖς. Ἐπίσης, ἐτόνισα στό ἄρθρο μου ὅτι ἡ Πράξη αὐτή ἀντίκειται καί στόν Συνοδικό Τόμο ἀλλά καί στήν πάγια τακτική τῆς Ἐκκλησίας νά «συμμεταβάλλονται τά ἐκκλησιαστικά πράγματα μέ τίς πολιτειακές ἐξελίξεις». Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς Πράξεως τοῦ 1928 ἐκ μέρους μου εἶναι ἀμφισβήτηση παρανόμου καί Ἀντικανονικῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως καί ὄχι προσβολή τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ ἀνατρεπτική ἄποψη τοῦ Πατριάρχου μας «περί τῆς ἀναγκαιότητος καταργήσεως Ἱερῶν Κανόνων ἀκόμη καί Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων»(!), πού ὑποστηρίζει στήν διδακτορική του διατριβή εἶναι ἐκείνη πού προσβάλλει «ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» καί ὄχι ἡ δική μου ἀμφισβήτηση»*** (Τίτλος τοῦ ἄρθρου: «**Ποιός μάχεται τὸν Πατριαρχικόν Θεσμόν;** 5-6-2015**).**

Τό ἀποκορύφωμα τῶν φόβων μου γιά τίς ὀλέθριες ἐπιπτώσεις τῶν Πατριαρχικῶν διεκδικήσεων διετυπώθη στίς 26 Φεβρουαρίου 2016 μέ ἄρθρο μου στόν «**Ο.Τ.**» (φ. **2106**), τίτλο «**Κωνσταντινούπολις: Φανάρι ἤ Λυχνία;**», γιά τό ὁποῖο εἶχα δεχθεῖ νέον καταιγισμόν. Ἔγραφα ἐπί λέξει: ***«Ἔτσι, δέν ἀποκλείεται νά ἐπιφυλάσσουν καί μία ''ἔκπληξη'' στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί, κατά συνέπεια, στήν Πατρίδα μας: Νά θέσουν ἐντελῶς αἰφνιδιαστικά οἱ Πατριαρχικοί, ἐκεῖ στή Σύνοδο, θέμα ἐπανυπαγωγῆς τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν», δηλαδή ὁλοκλήρου τῆς Βορείου Ἑλλάδος στήν Ἐκκλησιαστική δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως(!), ὁλοκληρώνοντας τά σχέδια Ἀμερικῆς καί Τουρκίας γιά τόν κατακερματισμό τῆς Πατρίδος μας! Οἱ μέχρι σήμερα Πατριαρχικές Περιοδεῖες, οἱ κινήσεις, τά γραπτά καί τά προφορικά τοῦ Πατριαρχείου περί τοῦ θέματος αὐτοῦ δέν μᾶς ἀφήνουν περιθώρια νά θεωροῦμε τή σκέψη μας αὐτή ὡς καχυποψία!».*** Τώρα πλέον ἀπεδείχθη περίτρανα ὅτι δέν πρόκειται περί καχυποψίας ἀλλά περί τῆς ὠμῆς πραγματικότητος.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ζητήματα

Τό θέμα εἶναι πολύ σοβαρό, ἐκκλησιαστικό καί ἐθνικό, καί γι' αὐτό ἀπαιτεῖ λεπτεπιλέπτους χειρισμούς. Θά χρειασθῆ νά ἐπανέλθουμε, ὅπως **πρέπει νά ἐπανέλθουμε καί στό ζήτημα τοῦ ποιός εἶναι Πρῶτος τῆς κάθε Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας**. Τό Πατριαρχεῖο ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶναι Πρῶτος καί τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, γιατί εἶναι ὁ Πρῶτος τοῦ Γένους. Ἡ δική μας ἀπάντηση στόν ἰσχυρισμό αὐτόν εἶναι ἁπλή, μέ τή μορφή ἐρωτήματος, παρακάμπτοντας τά Θεολογικά καί Κανονολογικά συνεπόμενα: **Πόσων Γενῶν εἶναι ὁ Πατριάρχης μας Πρῶτος; Τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, τοῦ Γένους τῶν Ἀμερικανῶν, τοῦ Γένους τῶν Αὐστραλῶν, τοῦ Γένους τῶν Κορεατῶν, τοῦ Γένους τῶν Νεοζηλανδῶν, τοῦ Γένους τῶν Κινέζων, τοῦ Γένους κάθε Εὐρωπαϊκῆς χώρας καί ὅπου ἀλλοῦ; Μήπως ὅλες αὐτές οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες τῆς Ὑφηλίου εἶναι Ἑλληνικές; Ἢ μήπως πρέπει νά γίνουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ λαοί Ἕλληνες, προκειμένου νά γίνουν Ὀρθόδοξοι;** Ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης ἔχει πολλές φορές μιλήσει κατά τοῦ Ἐθνικισμοῦ. Τί συμβαίνει; Μήπως στῆς ἀνωτέρω Ἐκκλησίες δὲν εἶναι ὁ πρῶτος ἀλλὰ ὁ δεύτερος; Τελικά, πῶς θά μπορέσουμε νά συνεννοηθοῦμε Θεολογικά, ἀφοῦ δέν μποροῦμε νά διαλεχθοῦμε οὔτε μέ στοιχειώδη λογική;

Πρέπει νά ἐπανέλθουμε καί στό θέμα **τῆς Τουρκικῆς Ὑπηκοότητος, τήν ὁποία –ὅπως πληροφορήθηκα– ἔχουν ἤδη λάβει ὅλοι οἱ Μητροπολίτες τῆς Κρήτης καί τῆς Δωδεκανήσου**(!), χωρίς νά ὑπάρξη ὁποιαδήποτε ἐκκλησιαστική ἤ κρατική ἀντίδραση.

Ἡ δεοντολογία καὶ τὸ ἦθος τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος

Θεωρῶ ἀπαραίτητο νά συνδέσω τό ἄρθρο μου αὐτό μέ τήν δεοντολογία καί τό ἦθος πού πρέπει κατά τήν ἐκτίμησή μου νά ἔχη ὁ ἀντιοικουμενιστικός ἀγώνας, διότι μερικοί προσπαθοῦν νά τόν ἀποπροσανατολίσουν, κατηγορώντας ἐμένα γι' αὐτό πού κάνουν κατά τό σοφό γνωμικό: «**τό δικό μου ὄνομα, πάρ' το σύ γειτόνισσα**»! Συνδέεται ὅμως αὐτή ἡ δεοντολογία ἄμεσα καί μέ τό θέμα τῶν **«Νέων Χωρῶν».**

Πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι σέ ἕνα ἀγώνα, καί, μάλιστα, πνευματικό, εἶναι, νομίζω, προαπαιτούμενο ἡ ἀναγνώριση τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος, ἡ ἐπισήμανση τῶν πραγματικῶν γεγονότων –θετικῶν καί ἀρνητικῶν– ἡ τοποθέτησή μας ἔναντι αὐτῶν τῶν γεγονότων, ἡ ἀξιολόγησή τους, ὅπως καί ἡ ἀξιολόγηση τῶν προσώπων πού πρωταγωνίσθησαν στά γεγονότα αὐτά, καί, βάσει αὐτῆς τῆς ἀξιολογήσεως, νά γίνεται ἡ χάραξη τῆς στρατηγικῆς γιά τήν εὐόδωση τοῦ ἀγῶνος.

Αὐτή τήν ἀρχή ἀκολούθησα πάντοτε καί, μέχρι σήμερα, δέν ἔχω διαψευσθεῖ στίς ἐκτιμήσεις μου, παρά τόν πόλεμο πού κατά καιρούς ἔχω δεχθεῖ ἀπό ἀνθρώπους πού στεροῦνται τῆς δυνατότητος νά βλέπουν τήν πραγματικότητα, ἀλλά ἐπηρεάζονται ἀπό τήν συναισθηματική τους νοημοσύνη, ἕως ὅτου –βεβαίως– τά γεγονότα καταστήσουν τό πράγμα σαφές καί ὀφθαλμοφανές στούς πάντες.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἔχω διαφοροποιηθεῖ καί στήν θεώρηση τοῦ Ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος, διότι βλέπω πώς ἀπό τόν ἀγώνα αὐτόν ἀπουσιάζουν τά προαπαιτούμενα καί λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν –καί μάλιστα προβαλλόμενες μετά κρότου– ἀποσπασματικές τοποθετήσεις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μέχρι χθές ἦσαν παντελῶς ἀπόντες ἀπό τόν ἀντιοικουμενιστικόν ἀγώνα, εἴτε ἀπό ἀδιαφορία, εἴτε λόγω ἐπιδιώξεως ἄλλων σκοπιμοτήτων, εἴτε λόγω τῆς νεαρᾶς τους ἡλικίας φυσικῷ τῷ λόγῳ δέν ἐγνώρισαν ἐν ζωῇ τούς πρωταγωνιστάς τοῦ Ὀρθοδόξου ἀγῶνος.

Ὅλοι αὐτοί, ἀνεξαρτήτως τοῦ λόγου πού κατά τό παρελθόν ἀπουσίαζαν –δικαιολογημένα ἤ μή– γράφουν καί ὁμιλοῦν σήμερα σάν νά ἄρχισε ἀπό αὐτούς ὁ Ἀντιοικουμενιστικός ἀγώνας, σάν νά ἀνακάλυψαν αὐτοί ὅλα τά προβλήματα τῆς Ὀρθοδοξίας, χρησιμοποιοῦν δέ θέσεις, αἰτιάσεις καί ἐπιχειρήματα πού πρωτοδημοσιεύονται στόν «Ὀρθόδοξον Τύπον» ἀπό πεντηκονταετίας μέχρι καί σήμερα, χωρίς νά αἰσθάνονται τήν ἀνάγκη νά ἀναφέρουν τήν Πηγή πού ἀντλοῦν τίς ἐπισημάνσεις καί τοποθετήσεις τους.

Ἐπιπρόσθετη ἐπαλήθευση τούτου εἶναι τό πρόσφατο Συνέδριο, πού ἔγινε στόν Πειραιά, ὅπου δέν ἀναφέρθηκε οὔτε μιά φορά ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» –ὁ προσφυῶς ἀποκληθείς ἀπό τόν π. Θεόδωρον Ζήσην «ναυαρχίδα τοῦ Ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος» – οὔτε ὁ π. Μάρκος Μανώλης, οὔτε ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, παρεκτός τῆς ἀναγνώσεως ὑπό δύο ἀγωνιστῶν Μητροπολιτῶν τοῦ κειμένου του γιά τό προτιμητέον τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου στά βάθη τοῦ Βοσπόρου ἀπό τοῦ νά προδοθῆ ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη μας, τό ὁποῖο εἶχα ἀνασύρει ἀπό τήν πληθύν τῶν γραπτῶν του καί τό προέβαλα στό δημοσιευθέν στόν «Ο.Τ.» (Φ. 2080, 31-7-2015) ἄρθρο μου «**ΜΗΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΗΓΟΡΗΘΗ ΚΑΙ Ο π. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΟΤΙ ΕΜΑΧΕΤΟ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΘΕΣΜΟΝ**;», γιά τό ὁποῖο, μάλιστα, τότε εἶχα δεχθεῖ πυρά, ἐνῶ τώρα χαιρετίσθηκε μέ πολύν ἐνθουσιασμόν!

Τό ἴδιο ἐπανελήφθη μέ τήν ἀποστροφή τοῦ ἀγωνιστοῦ Καθηγητοῦ κ. Τσελεγγίδη περί τοῦ φόβου του μήπως ὁ Πατριάρχης φέρει αἰφνιδιαστικά στή Μεγάλη Σύνοδο τό ζήτημα τῶν «Νέων Χωρῶν». Παρουσιάσθηκε ὡς πρωτοφανής ἰδέα καί προεβλήθη ἰδιαιτέρως ἀπό ἐκείνους πού μέ συκοφαντοῦν ὡς ὑπονομευτήν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ ὅταν τό εἶχα πρωτογράψει στό ἄρθρο μου στόν «Ο.Τ.» (φ. 2106, 26 Φεβρουαρίου 2016) μέ τίτλο «**Κωνσταντινούπολις: Φανάρι ἤ Λυχνία**;», ὅπως ἤδη προέγραψα, παραθέτοντας ἀνωτέρω καί τό σχετικό ἀπόσπασμα, εἶχα καί τότε δεχθεῖ καταιγισμόν.

«Γέγονα ἄφρων» γράφοντας αὐτά, ἀλλά μέ ἀναγκάζει ἡ Ἀλήθεια καί ἡ τιμιότητα νά λέγω τά πράγματα μέ τό ὄνομά τους καί νά μή ἐνδιαφέρομαι γιά τίς φιλίες καί τίς ἀναγνωρίσεις τοῦ κόσμου. Τό ὀφείλω καί ὡς συνέπεια τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλίας πού μοῦ ἔδειξαν οἱ προαναφερθέντες ἅγιοι ἄνθρωποι, πού ἀξιώθηκα νά τούς συναναστραφῶ, ἐνῶ δέν ἤμουν ἀντάξιός τους στό παραμικρό, ἀλλά ἐκεῖνοι μέ περιέβαλαν μέ τήν ἀγάπη τους, τήν πνευματική τους Σοφία καί τήν ἄκρα ταπεινωσή τους, ὡς νά ἤμουν ἴσος μέ ἐκείνους! **Αὐτοί εἶχαν καθαρή προέλευση, καθαρό πνευματικό παρελθόν, μακρόχρονη μαθητεία στίς Πηγές τῆς Ἀσκήσεως καί τῆς Νήψεως, ἀγωνίσθηκαν μέ αὐτοθυσία καί ἀπόλυτη αὐταπάρνηση, διηκόνησαν καί ἐνσάρκωσαν τήν Ἀλήθεια** καί γι' αὐτό θεωρῶ προδοσία τό νά μή ἀντισταθῶ στήν προσπάθεια πού γίνεται στίς μέρες μας ἀπό θεωρουμένους ὡς Παραδοσιακούς ἀνθρώπους, νά χαράξουν μιά δική τους ἀγωνιστική στρατηγική, αὐτόνομη καί ἀδιάδοχη, ἡ ὁποία ἀξιολογεῖ τά ἐπιχειρήματα καί τήν Θεολογική σκέψη ἀναλόγως τῶν τίτλων καί τῶν ἀξιωμάτων πού ἔχουν οἱ ἀρθρογράφοι ἤ τῆς φιλίας καί τῆς ἐξαρτήσεως πού ἔχουν μεταξύ τους ἤ τῶν ἀπωτέρων σκοπιμοτήτων τους.

Ἡ ἀντίστασή μου δέν ἔχει κανένα ἰδιοτελῆ ἤ προσωπικό χαρακτήρα, ἀφοῦ πάντοτε παρέμεινα ἕνας ἁπλοῦς ἔγγαμος πρεσβύτερος, γράφων, ὅμως, ἐκ νεότητός μου καί ἐναντίον ἰσχυρῶν ἐκκλησιαστικῶς κρατούντων, ἀπό τούς ὁποίους καί εἶχα ἐκκλησιαστική ἐξάρτηση. Ἔγραφα τότε πού κάποιοι Ἀρχιμανδρῖται ἐφοβοῦντο νά γράψουν καί ἐν τῷ κρυπτῷ μέ συνέχαιραν καί μέ προέτρεπαν νά συνεχίσω νά γράφω, γιατί αὐτοί δέν ἤθελαν νά ἐκτεθοῦν, ἀποβλέποντες στήν μελλοντική τους ἐξέλιξη καί γι' αὐτό ἔγιναν καί ἐπίσκοποι.

Ἡ ἀντίστασή μου, λοιπόν, γίνεται, διότι πέραν τοῦ πνευματικοῦ χρέους μου ἔναντι τῶν Πατέρων μας, ὡς ὁ μόνος ἐπιζῶν ἀρθρογράφος καὶ στενὸς συνεργάτης τοῦ π. Μάρκου αἰσθάνομαι ὅτι **μέ τά γραπτά μου ἔχω χρέος νά ὑπενθυμίζω τό παλαιόν τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» πνεῦμα,** πού εἶναι καί τό γνήσιο πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἄνευ σκοπιμοτήτων ἀγωνιστῶν Της, σαλπίζοντας πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν πώς «ὅτι λάμπει, δέν εἶναι χρυσός» καί, συνεπῶς, πρέπει οἱ πιστοί μας νά μή γίνονται ἀκόλουθοι ἀνθρώπων πού ἔχουν μόνο προσωρινή ἀντιοικουμενιστική πέννα, ἀλλά νά ἐλέγχουν τήν προϊστορία τους, τίς σχέσεις καί φιλίες πού ἔχουν μέ τούς **«περί τήν πίστιν ναυαγήσαντας»** καί τόν σεβασμό καί τήν τιμή πού δείχνουν πρός τούς κεκοιμημένους πρωταγωνιστάς τοῦ Ἀγῶνος. Σεβασμός, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες προέτασαν πάντοτε τὴν φράση «ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι».

Πανορθόδοξος ἐπισφράγισις τῆς παναιρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν» (θέμα α).

Ἀκυρώνει τὸ ἄρθρο 7 τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως περὶ Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Στὸ ἄρθρο (Ζ) τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 ἀλλοιώνεται ἡ ἀλήθεια τῶν δογμάτων καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις «διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικότερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἕδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς».

Τὰ δύο ἄρθρα τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τῆς ὁποίας οἱ ἀποφάσεις προκάλεσαν σχίσμα στὴν Ἐκκλησία τὸ 1924, ἀνατρέπουν ἐπιπλέον τὴν θεολογία περὶ Βαπτίσματος καὶ τὴν Ἐκκλησιολογία τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἡ ἄρνηση τῆς δογματικῆς ἀληθείας, σχεδὸν ὅλων τῶν Προκαθημένων, ἐκφράζεται καὶ σὲ ἄλλα κείμενα τῆς Συνάξεως ὅπως π.χ. στὸ κείμενο «Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου καὶ τὰ κωλύματα», ποὺ καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἡ ὁποία λέγει:

«διὰ τοῦ διακανονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων». (θέμα ι.)

Ἤδη ἀπὸ τὸ 1920 συζητεῖται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νὰ δέχεται τοὺς μικτοὺς γάμους (ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων). Οἱ περισσότερες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες δέχονται ἐδῶ καὶ δεκάδες χρόνια μικτοὺς γάμους, ὅλως ἀντικανονικῶς καὶ χωρὶς συνοδικὴ ἀπόφαση.

Τὸ κείμενο τῆς Συνάξεως «Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου καὶ τὰ κωλύματα», τὸ ὁποῖο δὲν ὑπεγράφη ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα Γεωργίας καὶ Ἀντιοχείας, ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὸν γάμον εἶναι ἡ πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, μία πίστις, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ ἀποδέχωνται ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή...

i. ὁ γάμος Ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων κωλύεται κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν, μὴ δυνάμενος νὰ εὐλογηθῇ (κανὼν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου) δυνάμενος ὅμως νὰ εὐλογηθῇ κατὰ συγκατάβασιν καὶ διὰ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ…

7) Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας σχετικῶς ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίζηται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἑκάστης αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ποιμαντικῆς διακρίσεως, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου».

Ἑκτὸς ἀπὸ τὴν διαστρέβλωση τοῦ 72 κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πρόκειται γιὰ μία ἐκ βάθους ἀσέβεια τῶν Προκαθημένων· μία φοβερὴ βλασφημία κατὰ ὅλων τῶν Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Στὸ Πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρονται οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία σὲ καμία περίπτωση δὲν δέχεται – καὶ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ δέχεται – μικτοὺς γάμους.

Σύμφωνα μὲ τὸν 72ον κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου «δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ παίρνη ὀρθόδοξος ἄνδρας αἱρετικὴν γυναίκα, ἢ γυναίκα ὀρθόδοξος αἱρετικὸν ἄνδρα. Εἰ δὲ καὶ τοῦτο ἤθελε κάμει τινάς, νὰ εἶναι ὁ γάμος ἄκυρος καὶ τὸ παράνομον αὐτὸ νὰ χωρίζεται συνοικέσιον, διότι δὲν πρέπει νὰ ἑνώνεται ποτὲ ὁ λύκος μὲ τὸ πρόβατον, καὶ ὁ κλῆρος τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ αἱρετικῶν μὲ τὴν μερίδα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ὀρθοδόξων. Ὅποιος δὲ ἤθελε παραβῆ τὸν παρόντα Κανόνα, νὰ ἀφορίζεται. (1)… Ὅρα καὶ τὸν ιδ΄ τῆς δ΄.

(1) Ἂς φοβηθοῦν τὸ ἐπιτίμιον τῆς παρούσης Συνόδου οἱ Ἀρχιερεῖς, ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν νησίων, καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους εὑρίσκονται Λατῖνοι, καὶ κατ' οὐδένα τρόπον ἂς μὴ συγχωροῦν νὰ παίρνη Λατῖνος ὀρθόδοξον γυναῖκα, ἢ Λατινὶς γυνὴ ὀρθόδοξον ἄνδρα. Ποία γὰρ κοινωνία ἠμπορεῖ νὰ γένη τοῦ ὀρθοδόξου μέρους μετὰ τοῦ αἱρετικοῦ; ὄχι καὶ καθ' οἱονδήτινα τρόπον φθάσουν ἄνευ τῆς εἰδήσεώς των νὰ συζευχθοῦν τοιοῦτοι γάμοι παράνομοι, ἂς τοὺς χωρίζουν παρευθύς, κατὰ τὸν Κανόνα τοῦτον, ἔξω μόνον ἂν βαπτισθῆ ὀρθοδόξως τὸ λατινοφρονοῦν πρόσωπον….». (ἑρμηνεία καὶ παραπομπή, Πηδάλιον, ἔκδ. Ρηγοπούλου, σελ. 283)

Στὸ ἴδιο πνεῦμα συμβαδίζει καὶ ὁ 31ος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου:

«…δὲν πρέπει, λέγω, εἰς κανένα αἱρετικὸν νὰ δίδουσιν οἱ Χριστιανοὶ τοὺς υἱοὺς καὶ θυγατέρας αὐτῶν πρὸς γάμου κοινωνίαν, ἵνα μὴ μεταστρέψουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ὀρθὴν πίστιν εἰς τὰ κακόδοξα αὐτῶν δόγματα, μᾶλλον δὲ αὐτοὶ νὰ λαμβάνουσιν ἐκ τῶν αἱρετικῶν, ἐὰν ὅμως αὐτοὶ ὑποσχεθοῦν καὶ μετατεθοῦν πρῶτον ἐκ τῆς αἱρέσεως εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὅρα καὶ τὸν ιδ΄ τῆς δ΄. (ἑρμηνεία, Πηδάλιον, σελ. 433).

Οἱ μικτοὶ γάμοι κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας εἶναι ἄκυροι

Στῶμεν Καλῶς Ἅγιοι Ἐπίσκοποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἔχομεν ἀνάγκη ὁμολογητῶν ἐπισκόπων στὶς ἡμέρες μας.

Ἀξίζει τέλος νὰ ἀναφέρομεν τὸν μακαριστὸν Ἅγιον Παΐσιον, ποὺ δὲν δέχθηκε νὰ εἴπει μαζί μὲ αἱρετικοὺς παπικοὺς στὸ ὑπαίθριο Ἀρχονταρίκι του – ὄχι σὲ ἱερὸ ναὸ – οὔτε τὸ «Πάτερ ἡμῶν» γιατί, ὅπως τοὺς εἶπε, «δὲν συμφωνοῦμε στὸ δόγμα», καὶ ἐπίσης «Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν "χάσμα μέγα ἐστί"». (Γέρ. Παϊσίου Ἁ

Ξένη πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» τῆς Κρήτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὀργανισμό, ποὺ θέλει καὶ μπορεῖ νὰ ἐπιλύσει ποιμαντικά, δογματικὰ καὶ ἄλλα προβλήματα τῆς ἐποχῆς, καὶ ὄχι ὡς ἕνα μουσειακὸ ἀπολίθωμα τοῦ παρελθόντος.

Δὲν ἔλειψαν βέβαια κατὰ τὸν παρελθόντα αἰώνα καὶ κατὰ τὸν παρόντα φλέγοντα θέματα ποὺ ἀπαιτοῦν πανορθόδοξη ἀπόφαση, ὅπως π.χ. τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου, ποὺ διέσπασε τὴν ἐορτολογικὴ ἑνότητα καὶ σὲ πανορθόδοξο καὶ σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο, ὅπως καὶ τὸ θέμα τῆς Διασπορᾶς, τὸ ὁποῖο προσβάλλει τὴν βασικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀρχή, κατὰ τὴν ὁποία σὲ κάθε τόπο πρέπει νὰ ὑπάρχει ἕνας μόνον ἐπίσκοπος καὶ ὄχι πολλοί, ὅσες ἐθνότητες δηλαδὴ ὑφίστανται στὸν συγκεκριμένο τόπο. Ὁ κατάλογος αὐτὸς τῶν φλεγόντων θεμάτων μπορεῖ νὰ αὐξηθεῖ, σημαντικώτερο δὲ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἡ συνοδικὴ καταδίκη τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί, κατὰ συνέπειαν, ἡ διακοπὴ τῶν ἐν τῇ πράξει ἀποδειχθέντων ὄχι ἁπλῶς ἀνωφελῶν ἀλλὰ ἐπικινδύνων Θεολογικῶν Διαλόγων, ὡς καὶ ἡ ἀποχώρησή μας ἀπὸ τὸ λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Ἀκόμη καὶ ἂν δεχθεῖ κανεὶς τὸν ἐσφαλμένο ἰσχυρισμὸ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπορρίπτουμε τὸν διάλογο, οὔτε τὴν συμμετοχή μας σὲ διαχριστιανικὰ σώματα, πράγματα ἀμάρτυρα καὶ ἄγνωστα στὴν δισχιλιετῆ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ἀπὸ τὰ οἰκτρὰ καὶ καταστροφικὰ πάντως ἀποτελέσματα καὶ τῶν Διαλόγων καὶ τῆς συμμετοχῆς μας στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ἔπρεπε νὰ προβληματισθοῦμε ἐν συνόδῳ καὶ νὰ ἐπανααξιολογήσουμε τὴν στάση μας, πολὺ περισσότερο διότι ἤδη δύο αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες, ἡ τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἔχουν διαχωρίσει τὴν θέση τους, ἀλλὰ καὶ στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα σύνολης τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν ἀντιδράσεις, ἀποτειχίσεις, διακοπὲς μνημοσύνου τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων.

Δυστυχῶς, ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος δὲν ἐμπνέει καμμία ἐμπιστοσύνη καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀνθίσει καμμία ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἀποτελεῖ αὐθεντικὴ συνέχεια τῶν Ἁγίων καὶ Μεγάλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσει, ὅπως ἔπρατταν ἐκεῖνες, νὰ ἐπιλύσει φλέγοντα καὶ ἐπείγοντα θέματα ποὺ θὰ ἀναπαύσουν τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα καὶ θὰ συντελέσουν στὴν ἀποδοχή της. Ἡ ἴδια ἀρνεῖται νὰ σηκώσει, νὰ βαστάσει τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν της, «τὸ βάρος τῆς ἡμέρας». Δὲν θέλει ἐν πρώτοις τὸν τελευταῖο καιρὸ νὰ θεωρεῖται ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐνῶ ἔτσι τὴν ὁραματίσθηκαν αὐτοὶ ποὺ τὴν ξεκίνησαν, αὐτοὶ ποὺ τὴν προχώρησαν, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποὺ τὴν πολέμησαν. Ἀντιλαμβάνονται φαίνεται οἱ ὑπεύθυνοι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς μεγάλες ἀπαιτήσεις μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι ἂν ἀνταποκριθοῦν σ' αὐτὲς τὶς ἀπαιτήσεις, θὰ πικράνουν καὶ θὰ δυσαρεστήσουν τοὺς ἰσχυροὺς φίλους των, τοὺς σχεδιαστὰς τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ πλήξουν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀναμειγνύοντάς την μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς θρησκεῖες τοῦ Ἀντιχρίστου. Γι' αὐτὸ κάνουν τὸ πᾶν ἡ Σύνοδος νὰ μὴν ἔχει κανένα γνώρισμα τῶν προηγουμένων συνόδων, οὔτε ὡς πρὸς τὴν διάρκεια τῆς προετοιμασίας καὶ τῆς λειτουργίας, οὔτε ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὸ ἐπεῖγον τῶν θεμάτων, οὔτε ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐπισκόπων στὴν λήψη τῶν ἀποφάσεων, οὔτε ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, οὔτε κυρίως ὡς πρὸς τὴν δογματικὴ ὀρθότητα καὶ κανονικὴ ἀκρίβεια τῶν ληφθησομένων ἀποφάσεων. Οἰκοδομοῦν ἕνα μοντέλο, ἕνα πρότυπο συνόδου, ἄγνωστο καὶ ἀμάρτυρο στὴν συνοδικὴ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ λύση τῶν φλεγόντων θεμάτων στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐσωτερική της ἑνότητα καὶ ἁρμονία. Γι' αὐτὸ καὶ ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ ἀπέσυραν τὸ Ἡμερολογιακὸ ἀπὸ τὴν λίστα τῶν θεμάτων, τὸ Αὐτοκέφαλο καὶ τὰ Δίπτυχα, καὶ δὲν δίνουν λύση στὸ θέμα τῆς Διασπορᾶς. Τὸ μόνο θέμα τὸ ὁποῖο ὑποχρεώνονται ἔξωθεν καὶ ἄνωθεν νὰ προχωρήσουν εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ὁ Συγκρητισμός, ὄχι μὲ σκοπὸ τὴν καταδίκη τους, ὅπως ἀπαιτοῦν ἡ αὐθεντικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὑγιὴς συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μὲ σκοπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ πανορθόδοξη ἀναγνώριση καὶ ἀποδοχή τους, ὥστε οἱ αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ καὶ οἱ ἄλλες νὰ θεωροῦνται «ἐκκλησίες» καὶ τὰ μυστήριά τους σωτηριώδη καὶ ὑποστατά. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀνατροπὴ καὶ ἐπιτυχία τοῦ Διαβόλου στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ διαφωνοῦν καὶ νὰ ἐρίζουν στὰ ἄλλα θέματα, νὰ διορθώνουν, νὰ ἀποσύρουν, ὄχι ὅμως εἰς αὐτό. Αὐτοματῶνται καὶ ματαιοπονοῦν ὅσοι ἐπίσκοποι νομίζουν ὅτι μποροῦν μὲ βελτιώσεις καὶ διορθώσεις νὰ ὀρθοδοξοποιήσουν τὸ βασικὸ κείμενο τῆς Συνόδου «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Ἡ μόνη ὀρθόδοξη θέση πάνω στὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ ἀπόφαση γιὰ διακοπὴ τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων ποὺ παρήγαγαν τὰ αἱρετικὰ κείμενα τοῦ Βαλαμάντ (1993), τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσάν (2013) καὶ ἡ ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ παναιρετικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἐκκλησιῶν Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας.

Δυστυχῶς ἡ αἱρετικὴ σπορὰ τοῦ ἐκ Κρήτης καταγομένου μασόνου πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη ἐπιχειρεῖ νὰ βλαστήσει καὶ νὰ καρποφορήσει αἱρέσεις καὶ πλάνες στὴν λεβεντογέννα καὶ ἁγιοτόκο Κρήτη. Εὐχόμαστε νὰ μὴ συνδεθεῖ τὸ ὄνομα τῆς μεγαλονήσου μὲ μία φιλοπαπικὴ ψευδοσύνοδο, καὶ ἐπανέλθουμε στὴν περίοδο τῆς Λατινοκρατίας. Ἐπικαλούμαστε γι' αὐτὸ τὶς πρεσβεῖες τῶν ὁμολογητῶν Λατινομάχων Ἁγίων Μ. Φωτίου, Γρηγορίου Παλαμᾶ, Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ, Νικοδήμου Ἁγιορείτου, Ἀθανασίου Παρίου, Νεκταρίου Πενταπόλεως, Ἰουστίνου Πόποβιτς, Νικολάου Ἀχρίδος, Παϊσίου Ἁγιορείτου καὶ Φιλοθέου Ζερβάκου.

Ὁ μεγάλος ξεπεσμός

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων στὴν Ἑλληνικὴ βουλή, ἤρθαν στὸ νοῦ μου τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν» Α΄ Ρωμ. 22. **Πατέρες τοῦ ἔθνους πῶς ἐπικαλεῖσθε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ζῇ τὸ δικό της μεσαίωνα, γιατὶ μένει πιστὴ στὶς αἰώνιες ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς πίστεως;** Οἱ αἰώνιες ἀλήθειες τῆς Χριστιανικῆς πίστεώς μας, ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν στὴν μακαριότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς, δὲν εἶναι φοῦρνος τοῦ Χότζα νὰ ἀλλάζουν σύμφωνα μὲ τὴν ἐποχή ποὺ ζοῦμε. Μὲ τὴν ἐπίκληση αὐτῆς τῆς ὕβρεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία ζῇ τὸ δικό της μεσαίωνα συγκαταλέγονται μέσα καὶ οἱ πατέρες σας καὶ οἱ προπάτορες ἡμῶν, διότι πῶς δὲν ἐσοφίσθησαν αὐτοὶ ὅπως ἐσεῖς γιὰ νὰ ψηφίσουν τόσο ἀναγκαῖο νόμο;! **Ἂν ἔρθη αὔριο τὸ παιδί σας ἢ ὁ ἐγγονός σας μὲ τὸν ὁμόφυλό του ὡς ζευγάρι τί εὐχὴ θὰ τοῦ δώσετε; Ἄντε καὶ καλοὺς ἀπογόνους;!**

Ἐσεῖς μὲ τὴ μεγάλη σοφία σας τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν Ἑλλάδα μας τὴν ρίξατε στὸν πιὸ βαθὺ γκρεμὸ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, καὶ τὴν καταντήσατε ζητιάνο τῆς Εὐρώπης, καὶ τώρα ἔχετε τὸ σθένος νὰ νομοθετῆτε γιὰ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τοῦ γένους ἡμῶν; Αὐτὸς ὁ νόμος ποὺ ψηφίσατε εἶναι γέννημα τῆς σατανικῆς ὑπερηφανείας, καὶ θὰ ὁδηγήσῃ σίγουρα τὸν ἄνθρωπο μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν ἀσέβεια καὶ στὴν ἀποστασία ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ πίστη του.

Γιὰ τοὺς πρωταιτίους κάθε μεγάλης ἀσεβείας ὡς ἡ παροῦσα ἀσέβεια τοῦ ἀντιχρίστου νόμου ἡ θεία γραφὴ ἀναφέρει «Ἀρθήτω ὁ ἀσεβὴς ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου» (προφ. Ἠσαΐα). **Μὲ τὴν ψήφιση αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου νόμου γίνεται προσπάθεια νὰ ἀμνηστεύσουμε τὸ παρὰ φύσιν πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ νὰ ἀπαλύνουμε τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς μας.** Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ κατὰ τὸν **Ἅγιο Παΐσιο** τὸν ἁγιορείτη, ἡ ἁμαρτία ἔχει γίνει μόδα καὶ κατὰ τὸν μακαρίτη **Αὐγουστῖνο Καντιώτη,** θέλουμε νὰ βάλουμε στεφάνι στὰ ἁμαρτωλὰ πάθη μας. Πρὸς τοὺς ἐπιδιώκοντες μὲ περισσὸ ζῦλο νὰ ἀμνηστεύσουν, καὶ νὰ καθιερώσουν ὡς φυσικὸ τρόπο στὴν ζωή τους τὰ παρὰ φύσιν ἁμαρτωλὰ πάθη μας, ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος μᾶς νουθετεῖ πατρικά «Μὴ πλανᾶσθε οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοί οὔτε μαλακοί οὔτε ἀρσενοκοῖται οὔτε κλέπται οὔτε πλεονέκται οὐ μέθυσοι οὐ λοίδοροι οὐχ ἁρπαγες βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσουσι» Α΄ Κορ. στ΄ 9).

Καὶ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο πάνω στὸ θέμα αὐτὸ προσθέτει «Οὐδεὶς δύναται δυσὶ Κυρίοις δουλεύειν» Ματθ. στ΄ 24 δηλαδὴ τὸν Θεὸ καὶ τὸν διάβολο. Στὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα ποὺ καθιέρωσαν αὐτὸ τὸ θανάσιμο παρὰ φύσιν πάθος ὡς φυσιολογικὸ τρόπο στὴν ζωή τους, ἦρθε ἡ ἄνωθεν φοβερὰ τιμωρία ἀπὸ τὸν δημιουργό μας Κύριον. **Τὰ αἴτια τοῦ μεγάλου ξεπεσμοῦ μας αὐτοῦ ποὺ ζοῦμε σήμερα, εἶναι ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ἀντικαταστήσαμε τὸ θεῖο μυστήριο τοῦ γάμου μὲ τὴν ἐλεύθερη συμβίωση. Καὶ κατ' ἐπέκταση τὴν κατακόρυφη αὔξηση τῶν ἐκτρώσεων, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ ἑχθρὸς τοῦς γένους ἡμῶν νὰ πάρη μεγάλη ἐξουσία καὶ νὰ μᾶς ρίξῃ στὸ ἑπόμενο σκαλοπάτι τῆς ἀπωλείας ποὺ εἶναι τὰ παρὰ φύσιν ἁμαρτήματα τῆς σαρκός.** «Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. στ΄ 23). Ὅσο εἶναι καιρὸς ἐργασίας, ἂς σπεύσουμε γρήγορα νὰ θάψουμε τὰ ἁμαρτωλὰ Πάθη μας διὰ τῆς σωτηρίου μετανοίας, προτοῦ ἔρθῃ ὁ Καιρὸς τῆς ἀνταποδόσεως καὶ θρηνήσουμε τότε ἄσκοπα, ὅταν μᾶς εὕρῃ ἀνετοίμους ἡ ἀξίνη τοῦ θανάτου κάνοντας ἔργο ἕνα στίχο ἀπὸ τὸ κατανυκτικὸ Τριώδιο, ποὺ γράφει: «Διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας, ἐλέησόν με».

Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὶς πτώσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ διάφορα σαρκικὰ ἁμαρτήματα τὶς ὀνομάζουν πτῶμα. Πῶς μπορεῖ ἕνα πτῶμα νὰ κληρονομήσῃ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου, ἂν πρῶτον δὲν ἀναστηθῇ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς σωτηρίου μετανοίας; Στὴν παραφροσύνη τῆς ἐποχῆς, ποὺ ζοῦμε μᾶς εἶναι πολὺ ἀναγκαία ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ἡ σωτήριος μετάνοια «Τὸ χρηστὸν (ἡ καλωσύνη) τοῦ Θεοῦ» λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «εἰς μετάνοιάν σε ἄγει» Ρωμ. Β΄ 14.

Ἡ πρόκλησις τῶν Σκοπίων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κρατία, ἰδρύθηκαν τό 1946 ἕξι λαϊκές δημοκρατίες: τῆς Σλοβενίας, τῆς Κροατίας, τῆς Βοσνίας - Ἑρζεγοβίνης, τοῦ Μαυροβουνίου, τῆς Σερβίας καί τῆς Μακεδονίας[7].

Οἱ Σκοπιανοί στήν προσπάθειά τους νά δώσουν ἐθνική ὑπόσταση στό νέο κράτος φρόντισαν νά δημιουργήσουν χωριστή κρατική ὀργάνωση, ἰδιαίτερη γλώσσα, ἀνεξάρτητη ἐκκλησία, χωριστή

Χάρτης μὲ τὰς ψευδεῖς διεκδικήσεις τῶν Σκοπιανῶν, ὅπου ὅμως φαίνεται ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὸ ἀρχαῖον βασίλειον τῆς Μακεδονίας.

ἐθνότητα. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἔδωσαν στή δημιουργία ἑνός μεγαλοϊδεατισμοῦ[8], εἰς βάρος πρωτίστως τῆς Ἑλλάδος καί δευτερευόντως τῆς Βουλγαρίας.

Ὁ προπαγανδιστικός τους μηχανισμός ἔχει ἐπιδοθεῖ σέ ἕνα ὄργιο παραπληροφορήσεως σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τό Μακεδονικό. Διαδίδει ἰταμότατα ὅτι οἱ Μακεδόνες δέν εἶναι Ἕλληνες, ὅτι ἡ γλώσσα τους δέν εἶναι ἡ ἑλληνική, ἀλλά τό γλωσσικό ἰδίωμα πού μιλιέται στά Σκόπια (ἕνα κράμα βουλγαρικῶν, τουρκικῶν, ἑλληνικῶν, ἀλβανικῶν καί σλαβικῶν λέξεων), ὅτι ἡ Μακεδονία ἐκτείνεται βορειότερα ἀπό τή φυσική της θέση, ὅτι στή Βουλγαρία καί στήν Ἑλλάδα ὑπάρχουν "μακεδονικές" μειονότητες, πού καταπιέζονται ἀπό τή Βουλγαρία καί τήν Ἑλλάδα ἀντίστοιχα.

Τό ἔργο τῆς διαφωτίσεως τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης γιά τήν ὕπαρξη μακεδονικῆς ἐθνότητας ἀνέλαβαν οἱ ἱστορικοί τῶν Σκοπίων, οἱ ὁποῖοι μέ ἐπαγγελματική ἐπιδεξιότητα διακηρύσσουν σέ ὅλες τίς κατευθύνσεις ὅτι ἀπό ἱστορική καί ἐθνολογική ἄποψη ἡ Μακεδονία εἶναι σλαβική. Ἐπίσης κυκλοφοροῦν χάρτες τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἐμφανίζονται τά Σκόπια ὡς πρωτεύουσα, ἡ δὲ Θεσσαλονίκη, ἡ Καβάλα καί ἄλλες περιοχές ὡς τμήματα τῆς ἑνιαίας Μακεδονίας.[9] Ἔχει δημιουργηθεῖ τέτοια παραπληροφόρηση, ὥστε σέ ὁρισμένες ξένες χῶρες, οἱ μελετητές πού ἐνδιαφέρονται γιά στοιχεῖα σχετικά μέ τή Μακεδονία ἀπευθύνονται στά σλαβικά τμήματα τῶν βιβλιοθηκῶν, ἐπειδή νομίζουν ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται ἡ Μακεδονία.

Ἡ ἱστορική ὅμως ἀλήθεια εἶναι ἀδέκαστη σέ βάρος τῶν Σκοπιανῶν. Οἱ Μακεδόνες ἦταν ἀναμφισβήτητα φύλο ἑλληνικό. Τήν ἑλληνικότητά τους ἀποκαλύπτουν ἡ Παλαιά Διαθήκη, οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, τά ἀγάλματα, οἱ ἐπιγραφές καί τά νομίσματα. Ἀποκαλυπτικές εἶναι οἱ μαρτυρίες τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Πολυβίου, τοῦ Ἀρριανοῦ καθώς καί τοῦ γεωγράφου Στράβωνος.

Ὁ Ἡρόδοτος χαρακτηρίζει τούς Μακεδόνες ἀνεπιφύλακτα Ἕλληνες: «Ἕλληνας δέ εἶναι τούτους τούς ἀπό Περδίκκεω γεγονότας, κατά περ αὐτοί λέγουσι, αὐτός τε οὕτω τυγχάνει ἐπιστάμενος καί δή καί ἐν τοῖσι ὄπισθεν λόγοισι ἀποδείξω..»[10]. Ὁ ἴδιος ἱστορικός παρουσιάζει τόν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Ἀλέξανδρο Α' τόν ἐ' αἰ. νά λέγει: «αὐτός τε γάρ Ἕλλην γένος εἰμί τὠρχαῖον καί ἀντ' ἐλευθέρης δεδουλωμένην οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὁρᾶν τήν Ἑλλάδα»[11]. Ἐπίσης ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Α' πῆρε μέρος τό 426 π.Χ. στούς ὀλυμπιακούς ἀγῶνες, ἀφοῦ οἱ Ἕλλανοδίκες ἀποδέχθηκαν τήν ἑλληνική καταγωγή του, κάτι πού συνέβη ἀργότερα μέ τόν Ἀρχέλαο, τόν Ἀμύντα Β' καί τόν Φίλιππο Β'. Ὁ γεωγράφος Στράβων στό θέμα αὐτό εἶναι κατηγορηματικός καί ἐπιγραμματικά δηλώνει: «Ἔστι μέν οὖν Ἑλλάς καί ἡ Μακεδονία»[12].

Καμιά σχέση μέ τήν ἐπιστημονική ἀλήθεια δέν ἔχει ὁ ἰσχυρισμός τῶν Σκοπιανῶν νά ἀρνοῦνται τόν ἑλληνικό χαρακτήρα τῆς μακεδονικῆς διαλέκτου. Γιά νά ἀποδείξουν ὅτι ἡ γλώσσα πού μιλοῦσαν οἱ Μακεδόνες στρατιῶτες δέν ἦταν ἑλληνική ἐπικαλοῦνται τή μαρτυρία τοῦ Πλουτάρχου ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος «ἀνεβόα μακεδονιστί καλῶν τούς ὑπασπιστάς»[13]. Ὅμως ἐδῶ ἡ λέξη σημαίνει τήν τοπική διάλεκτο, ὅπως καί οἱ ὅροι δωριστί, ἀττικιστί, ἰωνιστί κ.τ.λ. καί ὄχι μιά χωριστή, μή ἑλληνική γλώσσα.[14].

Ἄλλωστε μόνον τήν ἑλληνική γλώσσα διέδωσαν σέ ὁλόκληρο τόν κατακτημένο κόσμο ὁ Ἀλέξανδρος καί οἱ Μακεδόνες. Στήν ἑλληνική διέταξε νά ἐξηγήσουν τίς ξενόγλωσσες ἐπιγραφές, γιά νά εἶναι κατανοητές στό στράτευμά του. Καί τήν ἑλληνική διέταξε νά μάθουν οἱ τριάντα χιλιάδες ἐπίλεκτοι Πέρσες, τούς ὁποίους ἐνέταξε στό στράτευμά του.

Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι στό Ἐθνικό Ἵδρυμα Ἐρευνῶν στήν Ἀθήνα ἐκτίθενται σήμερα 7.000 ἐπιγραφές ἀπό τίς ἀνασκαφές πού ἔχουν γίνει στή Μακεδονία. Καμιά ἀπό αὐτές δέν εἶναι γραμμένη στή λεγόμενη «μακεδονική». Ὅλες εἶναι γραμμένες στήν Ἑλληνική.

Πέραν αὐτῶν ἐπιβεβαίωση τῆς ἑλληνικότητας τῶν Μακεδόνων προσφέρουν: οἱ ξένοι περιηγητές, ἡ παιδεία πού δημιούργησαν οἱ παροικίες τῶν Μακεδόνων τῆς διασπορᾶς, τό δημοτικό τραγούδι, πού ἐκφράζει ἄριστα τούς πόθους καί τήν αὐτοσυνειδησία τῶν λαῶν[15]. Κυρίως ὅμως ἡ ἀρχαιολογική σκαπάνη ἐπιβεβαιώνει τήν ἀδιάσπαστη πολιτισμική συνέχεια καί συνοχή τοῦ μακεδονικοῦ ἑλληνισμοῦ μέ τό σύνολο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ ἀνασκαφές πού ἔγιναν στήν ἱερή πόλη τῶν Μακεδόνων τό Δίο, ἡ ἀνακάλυψη τῶν βασιλικῶν τάφων τῆς Βεργίνας, τῶν τάφων τῆς περιοχῆς Λευκαδίων Ναούσης, τῆς Αἰανῆς Κοζάνης, τῆς Σίνδου καί πρόσφατα τῆς Ἀμφιπόλεως δέν ἀφήνουν καμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό.

Παράλληλα δέν πρέπει νά διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας ὅτι οἱ Μακεδόνες εἶχαν τούς ἴδιους Θεούς μέ τούς ἄλλους Ἕλληνες, συμμετεῖχαν στή θρησκευτική καί πολιτιστική ζωή τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καί πῆραν μέρος σέ ὅλους τούς ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνες τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.[16] Τήν ἑλληνικότητα τῶν Μακεδόνων ἀποδεικνύουν καί πρόσφατες γλωσσολογικές ἔρευνες συγχρόνων γλωσσολόγων, ἱστορικῶν καί ἀρχαιολόγων[17], ἰδίως τῶν: Ἰωάννου Καλλέρη[18], C.Poghirc[19], F.Papazoglou[20], N.Hammond, VI. Georgiev[21] κ.ἄ.

Ἱστορικά ἀβάσιμος εἶναι ὁ ἰσχυρισμός τῶν Σκοπιανῶν νά διεκδικοῦν τόν τίτλο τῶν Μακεδόνων[22], ὅταν εἶναι ἀπόλυτα τεκμηριωμένο ὅτι ἡ ἐγκατάσταση τῶν Σλάβων ἔγινε μόλις τόν 6ο αἰ. καί ἡ πολιτιστική τους ἱστορία ἀρχίζει μόλις τόν 9ο αἰ. μέ θεμελιωτές τόν Κύριλλο καί Μέθόδιο, τούς Θεσσαλονικεῖς Ἕλληνες μοναχούς[23]. Ἀντίθετα οἱ Μακεδόνες ἔζησαν καί μεγαλούργησαν χίλια καί πλέον χρόνια πρίν ἀπό τήν ἐγκατάσταση τῶν Σλάβων στή Βαλκανική.

Συμπερασματικά μποροῦμε νά ποῦμε τά ἑξῆς:

1. Ὁ ὅρος «Μακεδονία» εἶναι γεωγραφικός καί ὄχι ἐθνολογικός. Ἡ ἐπιμονή τῶν Σκοπιανῶν νά σφετεριστοῦν τό γεωγραφικό ὅρο Μακεδονία καί νά τόν μονοπωλήσουν, χρησιμοποιώντας την ὡς ὀνομασία τοῦ νεοσύστατου κράτους των, προδίδει τήν πρόθεσή τους νά οἰκειοποιηθοῦν ταυτόχρονα καί τόν ἐθνολογικό - ἱστορικό ὅρο "Μακεδονία"[24], πλαστογραφώντας τήν ἱστορία.

2. Οἱ κάτοικοι τοῦ κρατικοῦ μορφώματος τῶν Σκοπίων πρέπει νά συνειδοτοποιήσουν ὅτι δέν πρέπει νά ζοῦν σέ ψευδαισθήσεις καί κυρίως νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τό σύμπλεγμα τῆς "δημιουργίας προγόνων". Ἡ ἀδέκαστη ἱστορική ἀλήθεια διακηρύσσει ὅτι εἶναι Σλάβοι καί ὅτι οἱ πρόγονοί τους ἔφθασαν στήν περιοχή χίλια χρόνια μετά τόν Μέγα Ἀλέξανδρο. Ἡ ὀνομασία Μακεδονία σέ περιοχή πού δέν κατοικήθηκε ἀπό Μακεδόνες καί δέν ὑπῆρξε μέρος τοῦ μακεδονικοῦ βασιλείου εἶναι ἀδιανόητη. Ἱστορικά μόνον τό 1/10 τῆς σημερινῆς σκοπιανῆς ἐπικρατείας ἀνήκει στήν ἱστορική Μακεδονία. Τά ὑπόλοιπα 9 /10 ἀνήκουν στήν ἀρχαία Παιονία καί Δαρδανία. Οἱ κάτοικοι μάλιστα τῆς τελευταίας ὑπῆρξαν ὀρκισμένοι ἐχθροί τῶν Μακεδόνων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἔτρεφαν αἰώνιο καί ἄσβεστο μῖσος[25].

3. Ὀφείλουμε νά θέσουμε θέμα ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῆς ἑλληνικῆς μειονότητας στά Σκόπια. Πρόκειται γιά ἕνα καθαρόαιμο ἑλληνισμό 150.000 περίπου, πού προέρχεται ἀπό τήν περιοχή τῆς Πίνδου καί τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι κατέφυγαν ἐκεῖ μετά τήν καταστροφή ἀπό τούς Τουρκαλβανούς τῆς Μοσχοπόλεως, τῆς Γράμμοστας, τοῦ Βιθυκουκίου καί ἄλλων ἑλληνικῶν περιοχῶν τῆς Βορείου Ἠπείρου.[26]

Χάρτης τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου παρουσιάζεται ἡ μεγάλη Βουλγαρία.

Παράλληλα ἀπαιτεῖται ἠθική καί ὑλική στήριξη τοῦ διωκόμενου Ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος Ἰωάννου καί τῆς μοναστικῆς του ἀδελφότητας. Ὁ μαρτυρικός αὐτός Ἱεράρχης δέχεται ἀλλεπάλληλες καταδικαστικές ἀποφάσεις ἀπό τά ποινικά δικαστήρια τῶν Σκοπίων, ἐπειδή εἶχε τό θάρρος νά διακηρύξει ὅτι ἡ «Μακεδονική» Ἐκκλησία τῶν Σκοπίων εἶναι σχισματική, γιατί περιφρονεῖ βασικές ἀρχές τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καί προτάσσει ἐθνοφυλετικές σκοπιμότητες[27].

4. Θά εἶναι μεγάλο ἱστορικό λάθος νά δεχθοῦμε ὀνομασία πού θά περιέχει τό ὄνομα Μακεδονία εἴτε σύνθετο εἴτε παράγωγο. Ἂν ἡ Ἑλλάδα ὑπογράψει τή σύνθετη ὀνομασία συναινεῖ στό ὅτι ἡ ἱστορία καί ὁ πολιτισμός τῆς Μακεδονίας εἶναι κάτι τό ξεχωριστό ἀπό τόν Ἑλληνισμό. Στήν περίπτωση αὐτή δέν θά μποροῦμε νά χρησιμοποιοῦμε μακεδονικές ἐπωνυμίες π.χ. ἐφημερίδα Μακεδονία, ἀεροδρόμιο Μακεδονία, μακεδονικά ἐκπαιδευτήρια κ.τ.λ. Ἑκατομμύρια Μακεδόνες στήν Ἑλλάδα καί στή Διασπορά δέν θά μπορέσουν να χρησιμοποιοῦν τόν ἱστορικό αὐτό ὅρο.

5. Θά εἶναι

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς τὸ ΠΣΕ

Ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Γ. Γραμματέα τοῦ ΠΣΕ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ προσφυγικοῦ προκειμένου νὰ φέρῃ αὐτὸν καὶ τοὺς συμμετέχοντας ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν τους. Ὡστόσο ἡ κίνησις αὐτὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἀνησυχητικὴ ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς τὴν Μ. Σύνοδον θὰ τεθῇ τὸ ζήτημα τοῦ ΠΣΕ. Τί δέσιν θὰ λάβῃ τότε; Τὸ διάθημα αὐτὸ ἀποτελεῖ προέγκρισιν; Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ real.gr τῆς 31 Μαρτίου 2016:

«Ὁ πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ μία συγκινητικὴ ἐπιστολή του πρὸς τὸν ἐπικεφαλῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Δρ Olav Fykse Tveit ζητᾶ τὴν παρέμβαση τοῦ ΠΣΕ. «Πιστεύουμε ὅτι, μὲ τὴν ὀξεῖα αἴσθηση τῆς διάκρισής σας, θὰ ἀναγνωρίσετε τὸ βάρος τῆς ἔκθεσης τῆς Χώρας μας στὸ προσφυγικό. Ὡς ἐκ τούτου, ἀνυπομονοῦμε γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ παρέμβασή σας»... Παράλληλα, ὁ κ. Ἱερώνυμος ἀναφέρει ἀπευθυνόμενος στὸν Δρ Olav Fykse Tveit ὅτι συμμερίζεται τὴν ἄποψη τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, «ὅτι ἡ μικρὴ Χώρα μας, ἔχει ἐξαντληθεῖ ἀπὸ τὴν πολύχρονη οἰκονομικὴ κρίση καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἀντιμετωπίσει μόνη της αὐτὸ τὸ μεγάλο ζήτημα τῶν προσφύγων. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, θεωρῶ ἐπιτακτικὰ ἀναγκαῖες παρεμβάσεις. Ἐκτιμῶ ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀναληφθοῦν οὐσιαστικὲς προσπάθειες γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν βασικῶν αἰτιῶν τῆς κρίσης τῶν προσφύγων, πέρα ἀπὸ τὴν ἁπλὴ ἐκδήλωση τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀλληλεγγύης καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα μέσα ἀπὸ τὴν ἐπανεξέταση τῆς ἀπόφασης γιὰ τὸ κλείσιμο τῶν συνόρων».

Ἀποστάσεις ἀπὸ κ. Καρατζαφέρην καὶ ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης

Ὡς γνωστὸν φημολογεῖται ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὰ σκαριὰ νέον κόμμα μὲ παμπάλαιους πολιτικούς, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἀγρεύσῃ τὰς ψήφους ἀνθρώπων μὲ εὐαισθησίαν εἰς τὰ ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα. Ὡστόσο ἤδη ὁ Σεβ. Πειραιῶς εἰς ἀνακοινωθὲν του ἀπεκάλυψε τὴν στάσιν τὴν ὁποίαν ἐτήρησεν εἰς τὸ πρόσωπόν του ὁ κ. Καρατζαφέρης. Ὡς ἀντίβαρον εἰς κάποια ἱστολόγια ἐπεχειρήθη νὰ ὑποδειχθῇ ὅτι ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης ἐγκρίνει τὸ νέον κόμμα. Ἡ διάψευσις δὲν καθυστέρησε νὰ ἔλθῃ καθὼς ἀποστέλλων ἐπιστολὴν ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης διὰ τὴν παρουσίαν του εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ κ. Καρατζαφέρη διευκρινίζει ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμία πρόθεσις συμμετοχῆς. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 30ῆς Μαρτίου 2016:

«Ἡ ἀφορμὴ ἐναντίον μου ἦτο ἡ συμμετοχή μου στὴ μεγάλη συγκέντρωση τοῦ κ. Γ. Καρατζαφέρη… Ἡ ταπεινότης μου δὲν ἐπῆγα, γιὰ νὰ συμμετάσχω στὴν πολυπληθέστατη συγκέντρωση τοῦ κ. Καρατζαφέρη, γιὰ νὰ τὴν εὐλογήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ εὐλογήσω σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο τὴ βασιλόπιττα…».

Ὁ Σεβ. Γουμενίσσης ἐσήμανε συναγερμόν!

Τὸ μεταναστευτικὸν ἔχει λάβει γιγαντιαίας διαστάσεις, ἐνῶ συνεχῶς τὰ πνεύματα ὀξύνονται εἰς τοὺς ἐπισήμους καὶ ἀνεπισήμους καταυλισμοὺς προσφύγων καὶ μεταναστῶν. Ὁ Σεβ. Γουμενίσσης ζητεῖ ἐπειγόντως τὴν παρέμβασιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν «ΗΜΕΡΗΣΙΑ» τῆς 2ας Ἀπριλίου 2016:

«Τὸν «κώδωνα τοῦ κινδύνου» γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Εἰδομένη κρούει ὁ οἰκεῖος μητροπολίτης Γουμενίσσης, Δημήτριος, μὲ ἐπιστολή του πρὸς τὸν πρωθυπουργό. «Στὴ συνοριακὴ περιοχὴ μας ὑπάρχουν σὲ ἀναμονὴ ἔκρηξης τεράστιες ἄνθρωποβόμβες μεγατόνων», τονίζει χαρακτηριστικὰ ὁ ἱεράρχης, προσθέτοντας ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς βρίσκονται «ὑπὸ ἰδιότυπο διωγμὸ τῶν ἀντοχῶν τους καὶ τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς τους». Ὁ μητροπολίτης ζητᾶ τὴν ἄμεση παρέμβαση τοῦ Ἀλ. Τσίπρα γιὰ τὸ θέμα, ὑπογραμμίζοντας τὴν αὐξημένη ἱστορικὴ εὐθύνη ποὺ ἔχει ἀπέναντι στὶς ἐπερχόμενες γενιές...».

Τὸ «παπικὸν» Τμῆμα Θεολογίας

Ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν τέσσερα Τμήματα Θεολογίας καὶ τέσσερις Ἀνώταται Ἀκαδημίαι Θεολογικῶν Σπουδῶν μόνον τὸ Τμῆμα Θεολογίας Α.Π.Θ. ἄνευ ὁποιασδήποτε συγκαταθέσεως εἴτε τοῦ σώματος τῆς Σχολῆς εἴτε τῆς Ἐκκλησίας προχωρεῖ πεισματικῶς εἰς τὴν ἵδρυσιν προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ καὶ προσφάτως ὁ Κοσμήτωρ «ἐτσιθεληματικῶς» μετέθεσε καὶ τὸν προσκυνητάρι, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλοῦνται οἱ εἰσερχόμενοι ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον μουσουλμάνοι. Τὴν παπικὴν αὐτὴν νοοτροπίαν ἔχουν ἀποκτήσει μὲ τὰς συναναστροφάς τους μὲ τοὺς παπικούς, δι' αὐτὸ ὠργάνωσαν πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ἐκεῖνο τὸ συνέδριον διὰ τὸν Πάπαν καὶ τὸν Πατριάρχην. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν «ΚΑΘΟΛΙΚΗ» τῆς 15ης Φεβρουαρίου 2016:

«Ἡ ὁμόνοια, ἡ ἀμοιβαία διάθεση γνωριμίας καὶ τῆς κατανόησης ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων ποὺ ἑνώνουν ἢ ποὺ κρατοῦν χωρισμένες τὶς δύο μεγάλες χριστιανικὲς κοινότητες, τὴν ὀρθόδοξη καὶ τὴν καθολική, ὑπῆρξε ἡ βασικὴ ἀρχὴ τῆς καθολικῆς κοινότητας τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ διαθεσιμότητα αὐτὴ ἐκδηλώνεται κάθε χρόνο μὲ διάφορες ἔκτακτες ἐκδηλώσεις καὶ πρωτοβουλίες: συνεργασία μὲ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ., ἐπισκέψεις φοιτητῶν στοὺς ναούς μας, ἐπισκέψεις στὸ Ἀποστολικὸ Βικαριάτο καὶ συνεργασίες ἢ διαλέξεις μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη, παρουσίαση διαφόρων ντοκουμέντων μέσα στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπως τῶν Παπικῶν Ἐγκυκλίων «ἵνα πάντες ἓν ὦσιν» καὶ «ἡ χαρὰ τοῦ Εὐαγγελίου» καὶ πολλὰ ἀκόμη… τὶς πιὸ ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν διάφορων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν τῆς συμπρωτεύουσας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν Καθηγητῶν τοῦ Τμ. Θεολογίας Α.Π.Θ.».

«Τὸ ἀσφαλῶς θεάρεστο ἔργο τοῦ Π.Σ.Ε.»

Μὲ αὐτὸν τὸν τίτλον ἐκυκλοφόρησεν ἡ «ΚΑΘΟΛΙΚΗ» τὸ ἐκτενὲς ἄρθρον της διὰ τὴν πορείαν τῶν συμπροσευχῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἄλλοτε ἀποστασιοποιημένος ἀπὸ τὸ παναιρετικὸν ΠΣΕ Παπισμὸς σήμερον τὸ χαρακτηρίζει «θεόπνευστο»! Συμφώνως πρὸς τὴν «ΚΑΘΟΛΙΚΗ» τῆς 15ης Φεβρουαρίου 2016:

«Χαρὰ καὶ τιμὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Χώρα μας (ὄχι μονάχα) ὑπῆρξε μὰ εἶναι καὶ παραμένει ἱδρυτικὸ μέλος τοῦ θεόπνευστου αὐτοῦ Συμβουλίου ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς, ποὺ εἶναι βαπτισμένοι στὸ Ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Κόσμου. Τὸ Συμβούλιο αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖο συνεργάζεται πολὺ στενὰ ἡ ἐξίσου Παγκόσμια Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἑδρεύει στὴ Γενεύη. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολὺ σημαντικοὺς θεσμοὺς τοῦ ΠΣΕ εἶναι ὁ καθορισμὸς τῆς Παγκόσμιας Ἑβδομάδας Συμπροσευχῆς… ἔτσι, ὁ κόσμος ποὺ δὲν πιστεύει, βλέποντας τοὺς σημερινοὺς μαθητὲς τοῦ Θεανθρώπου ἑνωμένους στὸ Ὄνομά του, νὰ ἀνοίξει τὴν καρδιὰ καὶ τὸ πνεῦμα του στὴν ἀλήθεια ποὺ ἀποκαλύπτεται στὴν Ἁγία Γραφή».

Παίγνια διαπλοκῆς;

Τὴν 16ην Μαρτίου ἡ ἐφημερὶς «Ὀρθόδοξη Ἀλήθεια» ἐδημοσίευσεν ἄρθρον μὲ τίτλον «Τρελλὲς δαπάνες 70.000.000 εὐρὼ γιὰ τὴ διοργάνωση τῆς Πανορθόδοξης». Βεβαίως τὸ ποσὸν ἦτο ἁπλῶς προϊὸν εὐφαντάστου νοός... Ἡ ἰδία ἡ ἐφημερὶς καὶ εἰς ἑπόμενον πρωτοσέλιδόν της συνέχισεν εἰς τὴν ἰδίαν γραμμήν. Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, τὴν 30ην Μαρτίου, ὁ κ. Αἰμ. Πολυγένης ἔγραψεν εἰς τὴν ἱστοσελίδα Romfea.gr:

«Νὰ σημειωθεῖ τέλος πὼς τὰ ὅσα γράφονται καὶ ἀκούγονται γιὰ "προϋπολογισμοὺς δεκάδων ἑκατομμυρίων εὐρὼ" τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου, αὐτὰ διαψεύδονται ἀπὸ κάθε πλευρὰ κατηγορηματικὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πραγματικότητα. Ἐγκυρότατες πηγὲς δηλώνουν σαφῶς πὼς τὸ κόστος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Συνόδου δὲν πρόκειται νὰ ξεπεράσει τὰ 2,5 ἑκατομμύρια εὐρὼ καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ προέλθουν καθαρὰ ἀπὸ χορηγίες».

Τὸ ἀνεξήγητον εἶναι ὅτι ὁ κ. Πολυγένης ἀνήκει ἐπισήμως εἰς τοὺς συντάκτας τῆς προαναφερθείσης ἐφημερίδος καὶ μάλιστα τὸ ὄνομά του εὑρίσκετο ὀλίγον πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ συγκεκριμένον δημοσίευμα! Ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος κ. Δ. Ριζούλης, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπίσης ἀρθρογράφος τῆς «Δημοκρατίας», τὴν ὁποίαν ἐκδίδει ὁ ἴδιος ὅμιλος, ἀπὸ ποῦ ἔλαβε τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας διαψεύδει κατηγορηματικῶς ὁ ἴδιος ὁ συντάκτης του; Τελικῶς ποῖος εἶναι ὁ ἀξιόπιστος; Ἢ μήπως ἀμφότεροι ἔχουν ἀνοικτὴν «γραμμὴν» μὲ διαφορετικὰ κέντρα;

Τόμοι τοῦ Ο.Τ.

Διατίθενται 3 τόμοι τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου τῶν ἐτῶν 2010 - 2012 καὶ 3 τόμοι τῶν ἐτῶν 2013 - 2014. Πωλοῦνται πρὸς 100€ ἕκαστος.

Ὁ φαναριώτικος οἰκουμενισμὸς διασπᾶ τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Τοῦ κ. Ἰωάννη Τάτση, Θεολόγου

«Λύπην, ἄλγος ψυχῆς καὶ πολὺν πόνον» ἀναφέρει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος σὲ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Πατριάρχη Ἀντιοχείας Ἰωάννη ὅτι προκαλεῖ τὸ ἐνδεχόμενο μὴ συμμετοχῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας στὴ Μεγάλη Σύνοδο ἂν δὲν λυθεῖ τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας στὸ Κατάρ. Στὴν ἴδια ἐπιστολὴ ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἐπαναλαμβάνει τὴν θέση του ὅτι ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, ὀφείλει νὰ καταδείξει τὴν ἑνότητα τῆς Μιᾶς καὶ Ἑνιαίας Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς πρὸς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Προφανῶς στὴν ἐποχὴ τῆς σύγχυσης ποὺ ζοῦμε δὲν ἐννοοῦμε ὅλοι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅταν κάνουμε λόγο γιὰ ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μαρτυρία της στὸν σύγχρονο κόσμο. Ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ μαρτυρία τῶν ἁγίων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὁσίων ὅλων τῶν αἰώνων. Εἶναι ἡ χαρισματικὴ θεολογία ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῶν ἁγίων Πατέρων ποὺ θεολογοῦσαν φωτισμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Δὲν ἀποτελοῦν μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ οἰκουμενιστικὲς παραφωνίες τῶν Φαναριωτῶν ποὺ κατασπάζονται μὲ θερμὴ ἀγάπη τοὺς αἱρετικοὺς παπικοὺς καὶ προτεστάντες καὶ κατακεραυνώνουν μὲ περισσὴ αὐστηρότητα τοὺς «ἀνυπάκουους» πιστοὺς ποὺ ἀμφισβητοῦν τὴ δράση τους ἀποκαλώντας τους εἰρωνικὰ «ἀγωνιστὲς τῆς Ὀρθοδοξίας».

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία σήμερα σὲ ἐπίπεδο διοικητικὸ παρουσιάζει σοβαρὰ προβλήματα στὴν ἑνότητά της, τὰ ὁποῖα ἔχουν κύρια πηγὴ καὶ ἀρχή τους τὸ Φανάρι. Ἡ οἰκουμενιστικὴ πορεία τῶν Φαναριωτῶν, ἰδιαίτερα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ μέχρι σήμερα, ὁδήγησε σὲ πολλαπλὲς ἀμφισβητήσεις τοῦ κύρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λόγω τοῦ πρωταγωνιστικοῦ ρόλου ποὺ διαδραμάτισε στὴν γιγάντωση ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς λοιμώδους ἀσθένειας τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ἀπροκάλυπτη καλλιέργεια τῆς παναίρεσης ἀπὸ μεγάλη ὁμάδα Φαναριωτῶν, ἐπισκόπων καὶ ἄλλων, βρῆκε εὐτυχῶς ἰσχυρὲς ἀντιδράσεις ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ποὺ συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Καὶ εἶναι φανερὸ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου ὅτι οἱ ἀντιδράσεις αὐτὲς ἀποτελοῦν πρόσκομμα γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς οἰκουμενιστικῆς πορείας πρὸς τὴν πλήρη κοινωνία μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἡ οἰκουμενιστικὴ ἀγάπη τῶν Φαναριωτῶν γιὰ τοὺς αἱρετικοὺς παπικοὺς καὶ προτεστάντες ἔχει βλάψει σοβαρότατα τὴν μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων ἀγάπη καὶ ἑνότητα.

Οἱ κοινὲς συνάξεις τῶν Προκαθημένων, ἀκόμη καὶ ἡ ἴδια ἡ Μεγάλη Σύνοδος, ἂν τελικὰ συγκληθεῖ, δὲν ἀντικατοπτρίζουν τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχει ἔως συντελείας τῶν αἰώνων. Εἶναι ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ζῶσα παράδοση τῶν ἁγίων. Δυστυχῶς οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εὐτυχῶς ὄχι στὸ σύνολό τους, ἀδυνατοῦν νὰ ἐμφανίσουν τὴν ἑνότητα αὐτὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, διότι ὄχι ἁπλῶς δὲν συγγενεύουν πνευματικὰ μὲ τοὺς ἁγίους τῆς Ὀρθοδοξίας ἀλλὰ τινὲς ἐξ αὐτῶν νοσοῦν βαρύτατα ἀπὸ τὴ λοιμώδη νόσο τῆς παναίρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ὅσο ὑπάρχουν ἱεράρχες καὶ μάλιστα Προκαθήμενοι Ἐκκλησιῶν ποὺ παραμένουν ὑπηρέτες τοῦ οἰκουμενισμοῦ δὲν ὑπάρχει δυνατότητα ἀληθοῦς ἔκφρασης καὶ μαρτυρίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας οὔτε πρὸς τοὺς ἐντὸς αὐτῆς οὔτε πολὺ περισσότερο πρὸς ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ σύναξη τῶν Προκαθημένων οὔτε ἡ συνυπογραφὴ ἑνὸς κοινοῦ ἀνακοινωθέντος οὔτε ἡ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ὅλων ἐχόντων εἰς τὸ μέσον τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, γιὰ νὰ δοθεῖ ἀληθὴς μαρτυρία τῆς Ὀρθοδοξίας στοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακράν. Ἀπαιτεῖται πρῶτα ἀποκήρυξη καὶ καταδίκη τῆς παναίρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν φορέων του καὶ πορεία στὰ βήματα τῶν ἁγίων πατέρων, ὥστε νὰ λάμψει τὸ φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας σὲ ὅλους καὶ νὰ ἀποτελέσει λιμάνι σωτηρίας καὶ γιὰ τοὺς ἑτεροδόξους ποὺ μετανοοῦντες θὰ προσέλθουν στὴ Μία, Ἁγία Ἐκκλησία.

Ἐπειδὴ στὴν παροῦσα συγκυρία δὲν εἶναι ὑπαρκτὴ ἡ δυνατότητα ὁριστικῆς καταδίκης τοῦ οἰκουμενισμοῦ σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο, εἶναι βέβαιο ὅτι ὑπάρχει ἀδυναμία ἔκφρασης τῆς ἑνότητας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἀντιθέτως μὲ τὰ κείμενα ποὺ ἔχουν ὑποβληθεῖ πρὸς ἔγκριση στὴ Μεγάλη Σύνοδο, ἰδιαιτέρως δὲ μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἀφορᾶ στὶς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ὑπάρχει ἐμφανὴς ὁ κίνδυνος νέων διαιρέσεων καὶ σχισμάτων λόγω τῆς ἐπιμονῆς τῶν οἰκουμενιστῶν νὰ προωθήσουν μὲ κάθε τρόπο τὰ σχέδιά τους.

Ἡ προαναφερθεῖσα λύπη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη λόγω τῆς πιθανῆς ἀπουσίας ἀπὸ τὴ Σύνοδο τοῦ Πατριάρχη Ἀντιοχείας δὲν εἶναι ἀληθὴς ἀλλὰ ἐπίπλαστος, πρόσκαιρος. Ἡ λύπη ὅμως ποὺ δύναται νὰ προξενήσει στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ τὴ σύγκληση τῆς λεγόμενης Μεγάλης Συνόδου θὰ εἶναι πραγματικὴ καὶ οὐσιαστική. Καὶ τοῦτο διότι ἀντὶ τῆς ἐπιδιωκόμενης δῆθεν μαρτυρίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ τῆς διατράνωσης τῆς ἑνότητάς της, εἶναι πολὺ πιθανὸν μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου νὰ δοθεῖ ὥθηση στὴν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, νὰ κλεισθεῖ γιὰ πολλὰ ἔτη ἡ θύρα τῆς «καλῆς ἀνησυχίας» καὶ τῆς μετανοίας τῶν ἑτεροδόξων ὡς ὁδὸς ἐπιστροφῆς στὴ σώζουσα Ὀρθοδοξία, ἐντὸς δὲ τῶν κόλπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ὑπάρξουν διχοστασίες, σχίσματα, διαφωνίες καὶ διαμάχες ποὺ δὲν θὰ ἀποτελοῦν ἀσφαλῶς «ἐσωτερικὸ πρόβλημα» τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ ἰσχυρὸ κλυδωνισμὸ τοῦ πλοίου ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας.

Διατί κρύπτεται ὁ κ. Γεώργιος Καλατζῆς; Ἀπαντᾶ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀνωνύμως;

Τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» (3.4.2016) ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ κ. Γιάννη Ἐλαφροῦ μὲ τίτλον «Τὸ παρασκήνιο μὲ τὸ τζαμὶ καὶ οἱ ἐπόμενες κινήσεις…». Κατ' ἀρχὰς τὸ ἄρθρον καλῶς ὑπενθυμίζει εἰς ὅλους ὅτι τὸ ζήτημα προέκυψε τὸ 2006 μετὰ ἀπὸ εἰσήγησιν τῆς κ. Μαριέττας Γιαννάκου, ἡ ὁποία ὡς Ὑπουργὸς Παιδείας εἶχε καταργήσει καὶ τὴν ἐξομολόγησιν ἀπὸ τὰ σχολεῖα. Ὡστόσο, τὸ ἄρθρον παραθέτει εἰς εἰσαγωγικὰ ἀπαντήσεις κάποιου «στελέχους τοῦ Ὑπ. Παιδείας, ἁρμοδίου γιὰ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα». Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἀλλὰ καὶ οἱ γνώσεις ἐπὶ τοῦ θέματος καταδεικνύουν χωρὶς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν τὸν κ. Γ. Καλατζῆν. Ἀκόμη ὅμως καὶ ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς τότε νὰ θεωρήσωμεν ὅτι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀνωνύμως ἀπαντᾶ εἰς τὴν ἔγκριτον ἐφημερίδα δὲν ἔχει συνεννοηθῆ μὲ τὸν κ. Καλατζῆν;

Διατί κρύπτεται;

Διατί κρύπτεται ὁ κ. Καλατζῆς καὶ δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομά του; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλῆ: Ἐνῶ ὁ κ. Καλατζῆς παρέμεινεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον μετὰ ἀπὸ προσωπικὴν παρέμβασιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, σήμερον ἐναντιώνεται εἰς τὴν ἄποψιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σχετικῶς μὲ τὴν ἀναβολὴν διὰ τὴν οἰκοδόμησιν Τεμένους καὶ συντάσσεται μὲ τὸ σχέδιον τῆς κ. Γιαννάκου, ἡ ὁποία τόσον ἔβλαψε τὴν νεολαίαν μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν εἰσόδου πνευματικῶν εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα.

Ποῦ διαφαίνεται ὅτι διαφωνεῖ μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον; Ὁ Μακαριώτατος πολὺ σωστὰ τὸ τελευταῖον διάστημα ἔχει ἐκφράσει τὰς ἐπιφυλάξεις του σχετικῶς μὲ τὴν ἀνέγερσιν καὶ ἐζήτησεν ἐμμέσως τὴν ἀναβολήν της εἰς τηλεοπτικὴν συνέντευξίν του, λέγων χαρακτηριστικῶς ὅτι «δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε». Ἀντιθέτως ὁ «ἁρμόδιος γιὰ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα» ἐπιμένει ὅτι ἄμεσα ὀφείλομεν νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν κατασκευήν του. Ἐπίσης, ἀπαντᾶ εὐθέως εἰς τὸ ἐρώτημα-ἐπιχείρημα τοῦ Μακαριωτάτου «Σὲ ποιοὺς θὰ ἀνήκει τὸ Τζαμί, στοὺς Σουνίτες ἢ στοὺς Σιίτες;», λέγων ὅτι θὰ ἀνήκῃ εἰς τοὺς Σουνίτας. Ἀφήνει ἐπομένως ἔκθετον τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν πλειονότητα τῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι συμμερίζονται τὰς ἀπόψεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου! Τὸ χειρότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἐξασφαλισμένος εἰς τὴν θέσιν ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν θρησκευτικὴν πολιτικήν, τὴν ὁποίαν ἔφερε μία «δεξιά» Ὑπουργὸς καὶ συνεχίζει μία «ἀριστεροδέξια» Κυνέρνησις!

Κίνδυνος ἀκραίων θυλάκων;

Ὅμως ἂς ἐξετάσωμεν ἐντίμως καὶ ἀντικειμενικῶς τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ ὀρθώνει. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἰσχυρίζεται ὅτι «κάθε μέρα ποὺ δὲν ἔχουμε ἐπίσημο Τζαμὶ καὶ ἰμάμη στὴν Ἀθήνα, θὰ τὸ πληρώνουμε μὲ αὐξημένο κίνδυνο ριζοσπαστικοποίησης μουσουλμάνων στὰ σκοτεινὰ καὶ στοὺς ἄτυπους χώρους τῆς λατρείας».

Πρῶτον, παρατηροῦμεν ὅτι ἐγκατελείφθη τὸ παλαιότερον ἐπιχείρημα περὶ σεβασμοῦ εἰς τὰς θρησκείας ἢ καὶ περὶ εὐρωπαϊκοῦ προστίμου. Τὸ νέον ἐπιχείρημα εἶναι ὁ φόβος τῆς τρομοκρατίας. Ἐρωτῶμεν: ἂν κτισθῇ τὸ Τζαμὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τέτοιος κίνδυνος; Ὅταν θὰ λειτουργήσῃ τὸ Τζαμὶ θὰ ὑποχρεωθοῦν μὲ τὴν βίαν ὅλοι οἱ μουσουλμάνοι νὰ κλείσουν τὰ τοπικά τους Τζαμιὰ καὶ νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ ἢ θὰ παραμείνουν τὰ ὑπόλοιπα; Ἂν παραμείνουν, ποὺ βεβαίως καὶ θὰ παραμείνουν, δὲν θὰ ὑπάρχῃ ὁ ἴδιος κίνδυνος;

Δεύτερον, ἐφόσον αὐτὰ ὅλα θὰ μᾶς τὰ λύσῃ τὸ Τζαμί, γιατί ἡ Κυβέρνησις κτίζει Τέμενος; (Ὑπενθυμίζομεν ὅτι Τζαμὶ εἶναι ὁ «ναὸς» ἐνῶ Τέμενος εἶναι εὐρύτερος χῶρος λατρείας καὶ πνευματικὸν κέντρον).

Εἰς ἄλλον σημεῖον ἀναφέρει ὅτι: «τὸ μουσουλμανικὸ τέμενος θὰ εἶναι δημόσιο καὶ θὰ βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ κανενὸς ἄλλου. Θὰ ὑπάρχει ἰμάμης, ὁ ὁποῖος, ἐπίσης, θὰ ἐπιλεγεῖ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ πολιτεία, καθὼς καὶ διοικητικὸ συμβούλιο, ἡ πλειοψηφία τοῦ ὁποίου θὰ ὁρίζεται ἀπὸ τὸ κράτος. Ἡ χρηματοδότηση τοῦ ἔργου θὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό».

Πρῶτον, ὁ τελευταῖος πολίτης αὐτῆς τῆς Χώρας, ὅταν ἀκούῃ ὅτι κάτι εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ δημοσίου ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν εὑρίσκεται ὑπὸ κανένα ἔλεγχον. Ἑπομένως, εἰς πολὺ σύντομον χρονικὸν διάστημα θὰ ἀλλάξῃ χέρια ὁ ἔλεγχος τοῦ Τεμένους.

Δεύτερον, μὲ τί κριτήρια θὰ ἐπιλέξῃ ἡ Κυβέρνησις ἰμάμην; Ἀπὸ ποία ὁμάδα ἢ ἐθνικότητα; Εἶναι δυνατὸν τὸν θρησκευτικὸν λειτουργὸν νὰ τὸν ἐπιλέγῃ πολιτειακὸς φορεύς; Ποῖος μουσουλμάνος θὰ τό δεχθῇ; Μήπως ἡ ἐπιλογὴ αὐτὴ εἶναι πού θὰ πυροδοτήσῃ ἐξτρεμιστικάς ἀντιδράσεις;

Τρίτον, ἕνα τέμενος θὰ κοστίσῃ πολλὰ χρήματα. Τὸ κράτος ἐπίσης θ